

EXPUNERE DE MOTIVE PENTRU CONVENȚIA MULTILATERALĂ DE IMPLEMENTARE A MĂSURILOR TRATATELOR FISCALE MENITE SĂ PREVINĂ ERODAREA BAZEI IMPOZABILE SI TRANSFERUL PROFITURILOR

Context

1. Convenția Multilaterală De Implementare a Măsurilor Tratatelor Fiscale Menite să Prevină Erodarea Bazei Impozabile și Transferul Profiturilor (Convenția) constituie unul dintre rezultatele Proiectului OCDE/G20 care abordează Erodarea Bazei Impozabile și Transferul Profiturilor („Proiectul BEPS”), i.e. strategii de planificare fiscală care exploatează deficiențele și incompatibilitățile regulamentelor fiscale ce permit transferul artificial al profiturilor către jurisdicții cu impozitare scăzută sau absentă, cu activitate economică redusă sau inexistentă, unde impozitul pe profit achitat este minim sau zero.

2. Planul de acțiune BEPS a fost elaborat de către Comitetul pentru Afaceri Fiscale (CFA) al OCDE și validat de către Liderii G20 în luna septembrie 2013. Planul a identificat 15 acțiuni prin care se abordează erodarea bazei impozabile și transferul profiturilor (BEPS) într-o manieră cuprinzătoare și a fixat termene limită de implementare a acelor acțiuni. Acțiunea 15 din Planul de acțiune BEPS prevede o analiză a posibilei dezvoltări a unui instrument multilateral instrument de implementare a măsurilor BEPS din tratatele fiscale menite „să permită jurisdicțiilor care doresc să inițieze acest demers să implementeze măsuri definite pe parcursul activității aferente BEPS și să amendeze tratatele fiscale bilaterale”.

3. După doi ani de activitate, CFA, incluzând toate țările OCDE și G20 care au conlucrat la același nivel, a elaborat Pachetul Final BEPS, validat de către Consiliul OCDE și Liderii G20 în noiembrie 2015. Pachetul Final BEPS, care cuprinde rapoarte pentru fiecare dintre cele 15 acțiuni, însoțite de o Expunere de Motive, oferă statelor și economiilor instrumentele necesare acestora pentru a se asigura că profiturile sunt impozitate în locurile unde se desfășoară activitățile economice și valoarea este creată, și sporește pentru agenții economici gradul de certitudine simplificând litigiile privind aplicarea regulilor fiscale internaționale și standardizând cerințele de conformitate. S-a convenit asupra adoptării unei serii de măsuri BEPS ca standarde minime, țările fiind astfel de acord cu implementarea obligatorie a acestora.

4. Implementarea Pachetului Final BEPS va necesita va impune modificări în modelele de convenție fiscală, precum și în tratatele fiscale bilaterale bazate pe acele modele de convenție. Simplul număr al tratatelor fiscale bilaterale (peste 3000) ar rezulta într-un efort dificil și îndelungat al actualizărilor bilaterale, limitând eficacitatea eforturilor multilaterale.

5. Concluzia Raportului pentru Acțiunea 15, „Dezvoltarea unui Instrument Multilateral de Modificare a Tratatelor Fiscale Bilaterale”, a fost aceea că un instrument multilateral, ce presupune o abordare inovatoare cu ajutorul căreia țările își pot modifica prompt tratatele bilaterale pentru a implementa măsuri definite în activitatea aferentă BEPS, este dezirabil și fezabil, impunându-se convocarea rapidă a unor negocieri pentru un astfel de instrument. Raportul la Acțiunea 15 a fost întocmit cu ajutorul unui grup de experți în drept public internațional și legislație fiscală internațională.

6. În conformitate cu Raportul la Acțiunea 15, un mandate pentru alcătuirea unui Grup *ad hoc* pentru dezvoltarea unui instrument multilateral a fost aprobat de către CFA și validat de către Miniștrii de Finanțe din țările G20 și Guvernatorii Băncii Centrale în luna februarie 2015. Mandatul prevede că Grupul *ad hoc* are sarcina de a dezvolta un instrument multilateral de modificare a tratatelor fiscale bilaterale existente prin care se pot implementa rapid măsurile de tratat fiscal elaborate pe parcursul Proiectului BEPS OCDE/G20. În plus, acesta prevede faptul că Grupul *ad hoc* își va încheia activitatea și va prezenta instrumentul multilateral pentru semnare până la 31 decembrie 2016.

7. Grupul *ad hoc* a fost deschis tuturor țărilor interesate, permițând participarea pe picior de egalitate. 99 de țări au avut statut de membru în Grupul *ad hoc*. Patru jurisdicții non-statale și șapte organizații internaționale sau regionale au participat în calitate de observatori. Președintele Grupului *ad hoc* a fost Dl Mike Williams din Regatul Unit.

8. Conținutul măsurilor BEPS referitoare la tratatele fiscale (în baza Acțiunilor BEPS 2, 6, 7 și 14) a fost convenit în cadrul Pachetului Final BEPS. Astfel, negocierile Grupului *ad hoc* s-au axat pe modul în care Convenția ar trebui să modifice prevederile din acordurile fiscale bilaterale sau regionale pentru a implementa acele măsuri.

9. Raportul pentru Acțiunea 14, „Creșterea Eficienței Mecanismelor de Soluționare a Litigiilor” a prevăzut faptul că negocierile Convenției vor viza și elaborarea unei prevederi privind arbitrajul cu caracter obligatoriu aferent procedurii de acord reciproc. Drept urmare, Grupului *ad hoc* a constituit în acest sens un Subgrup în materie de Arbitraj în care 27 de state au participat ca membri. Subgrupul a fost prezidat de către Dna Ingela Willfors din Suedia. Spre deosebire de alte măsuri BEPS, negocierile legate de prevederea arbitrajului cu caracter obligatoriu au vizat atât elaborarea conținutului prevederii, cât și modalitățile prin care aceasta poate fi implementată în acordurile bilaterale sau regionale.

10. Pe parcursul negocierilor, Grupul *ad hoc* s-a întrunit de șase ori, în timp ce Subgrupul în materie de Arbitraj s-a întrunit de cinci ori.

11. Textul prezentei expuneri de motive care însoțește Convenția („Expunerea de Motive”) a fost formulat de către participanții la Grupul *ad hoc* și la Subgrupul în materie de Arbitraj cu scopul de a clarifica abordarea adoptată în Convenție și modul în care fiecare prevedere este concepută să influențeze acordurile fiscale aflate sub incidența Convenției („Acorduri Fiscale ce intră sub Incidența Convenției”). Prin urmare, textul reflectă înțelegerea la care au ajuns negociatorii în ce privește Convenția. Expunerea include descrieri ale tipurilor de prevederi din tratate vizate de această incidență și maniera în care se dorește modificarea acestora. Membrii Grupului *ad hoc* au adoptat prezenta Expunere de Motive în data de 24 noiembrie 2016 în paralel cu adoptarea textului Convenției.

12. Elaborarea măsurilor BEPS care sunt implementate de Convenție a inclus și formularea unui comentariu destinat utilizării în interpretarea acelor prevederi. În timp ce prezenta Expunere de Motive dorește să clarifice modul în care Convenția operează pentru a modifica Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, aceasta nu intenționează să rateze interpretarea măsurilor BEPS subiacente (exceptând pe cele legate de prevederea arbitrajului cu caracter obligatoriu conținută în Articolele 18 - 26, după cum se menționează mai jos în paragrafele 19 și 20). Prin urmare, prevederile conținute în Articolele 3 - 17 ar trebui să fie interpretate în conformitate cu principiul obișnuit al interpretării tratatelor, conform căruia un tratat se va interpreta de bună credință în funcție de sensul obișnuit atribuit termenilor tratatului în contextul dat și în funcție de obiectul și scopul acestuia. În acest sens, obiectul și scopul Convenției vizează implementarea măsurilor BEPS legate de tratatele fiscale. Comentariul care a fost formulat pe parcursul Proiectului BEPS și s-a reflectat în Pachetul Final BEPS are o relevanță deosebită în această privință. Este de reținut faptul că, dacă în anumite situații, după cum se precizează mai jos, prevederile Convenției diferă prin formă de prevederile-model elaborate în Proiectul BEPS, dacă nu există prevederi diferite, aceste modificări nu au intenția de a modifica în mod substanțial respectivele prevederi. În schimb, modificările au rolul de a implementa măsurile BEPS convenite în contextul unui instrument multilateral care se aplică unei rețele vaste și variate de tratate existente.

Abordări adoptate în Convenție

13. Convenția operează pentru a modifica tratatele fiscale încheiate între două sau mai multe Părți la Convenție. Aceasta nu va funcționa la fel precum un protocol de modificare la nivelul unui singur tratat existent, care va amenda în mod direct textul Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției;

în schimb, convenția de va aplica prin adăugare la tratatele fiscale curente, modificând modul lor de aplicare pentru a implementa măsurile BEPS. Prin urmare, chiar dacă, în scopuri interne, unele Părți pot dezvolta versiuni consolidate ale propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, modificate de Convenție, acest demers nu este o condiție indispensabilă pentru aplicarea Convenției. După cum se remarcă mai jos, Jurisdicțiile Contractante pot conveni ulterior asupra unor modificări ale propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, modificări diferite de cele anticipate în Convenție.

14. După cum s-a precizat mai sus, scopul Convenției este de a implementa rapid măsurile BEPS în materie de tratate fiscale. În sensul acestui scop, Grupul *ad hoc* a considerat că această Convenția ar trebui să permită tuturor Părților să îndeplinească standardele minime prevăzute de tratate și convenite în cadrul Pachetului Final BEPS, care sunt standardul minim de prevenire a folosirii abuzive a tratatelor, conform Acțiunii 6, și standardul minim de îmbunătățire a soluționării litigiilor, conform Acțiunii 14. Totuși, ținând cont de faptul că fiecare dintre aceste standarde minime poate fi îndeplinit pe o multitudine de căi diferite, și de mulțimea vastă de state și jurisdicții implicate în elaborarea Convenției, s-a impus pentru aceasta o formă suficient de flexibilă pentru a include pozițiile diferitelor state și jurisdicții, dar și pentru a nu devia de la scopul său. De asemenea, Convenția a trebuit să dovedească flexibilitate în raport cu prevederile care nu au reflectat standardele minime, cu referire specială la modul în care acele prevederi interacționează cu prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Flexibilitatea Convenției este demonstrată în următoarele feluri:

- **Specificarea tratatelor fiscale vizate de către Convenție („Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției”).** Chiar dacă se dorește aplicarea Convenției în cazul numărului maxim posibil de acorduri existente, pot exista situații în care o Parte preferă să nu includă un anumit acord în sfera de aplicabilitate a Convenției deoarece, de exemplu, acordul a fost recent renegociat pentru a implementa rezultatele Proiectului BEPS, sau face în prezent obiectul renegocierii în vederea implementării acelor rezultate în acordul renegociat. Acest lucru se realizează pe baza certitudinii că această Convenție se va aplica strict în cazul unui acord specificat de către părțile (denumite în textul Convenției „Jurisdicții Contractante”) la respectivul acord.
- **Flexibilitate în ce privește prevederile referitoare la un standard minim.** În cazul în care o prevedere reflectă un standard minim BEPS, renunțarea la respectiva prevedere este posibilă doar în rare circumstanțe, precum cea în care Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate de o Parte, îndeplinesc deja acel standard minim. Dacă un standard minimum poate fi îndeplinit prin multiple modalități alternative, Convenția nu acordă prioritate unei anumite modalități de îndeplinire a standardului minim. Pentru a asigura îndeplinirea standardului minimum în aceste condiții, ținând cont, însă, și de cazuri în care Jurisdicțiile Contractante adoptă individual abordări diferite pentru îndeplinirea unui standard minim ce necesită includerea unui tip specific de prevedere specifică tratatelor, acele Jurisdicții Contractante trebuie să se străduiască să identifice o soluție satisfăcătoare comună, cu respectarea standardului minim. Se va reține faptul că dacă un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției (cu eventuale amendamente în urma negocierilor bilaterale) îndeplinește sau nu standardul minim se stabilește pe parcursul procesului general de analiză și monitorizare folosind Cadrul Incluziv în domeniul BEPS, care reunește un număr semnificativ de țări și jurisdicții în efortul de implementare al Pachetului Final BEPS.
- **Renunțarea la aplicarea unor prevederi sau părți din prevederi referitoare la toate Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției.** În cazul în care o prevedere fundamentală nu reflectă un standard minim, o Parte se va bucura, în general, de flexibilitatea alegerii de a renunța complet la respectiva prevedere (sau, în anumite situații, la o parte din acea prevedere). Acest lucru este posibil prin mecanismul rezervelor, definite în mod special pentru fiecare Articol fundamental din Convenție. Dacă o Parte exprimă o rezervă pentru a renunța la aplicarea unei prevederi din Convenție, acea prevedere nu se va aplica între Partea

ce exprimă rezerva și toate celelalte Părți la Convenție. Prin urmare, modificarea anticipată de respectiva prevedere nu se va aplica nici unuia dintre Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate de Partea ce exprimă rezerva.

- **Renunțarea la aplicarea unor prevederi sau părți din prevederi referitoare la Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin prevederi existente cu caracteristici specifice, definite obiectiv.** Grupul *ad hoc* a recunoscut faptul că o Parte, chiar dacă intenționează să aplice o anumită prevedere din Convenție la rețeaua proprie de acorduri, poate avea motive în materie de politici pentru a păstra aplicarea unor tipuri specifice de prevederi existente. Pentru a include acest aspect, într-o serie de cazuri, Convenția permite unei Părți să își rezerve dreptul de a renunța la aplicarea unei prevederi în cazul unui subset de Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției pentru a păstra prevederile existente cu caracteristici specifice, definite obiectiv. Dacă nu există prevederi diferite, aceste rezerve nu se vor exclude reciproc. Prin urmare, dacă o Parte exprimă una sau mai multe asemenea rezerve, toate aceste rezerve se vor aplica între Partea care exprimă rezerva și toate Jurisdicțiile Contractante care sunt părți la Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și sunt vizate de acele rezerve.
- **Opțiunea de a aplica prevederi opționale și prevederi alternative.** În anumite situații, rezultatul activității în materie de BEPS a produs multiple modalități alternative de abordarea a unei anumite probleme din sfera BEPS. În alte situații, activitatea a avut ca rezultat o prevedere principală care a putut fi completată cu o prevedere suplimentară. Convenția integrează o serie de alternative sau prevederi opționale care se vor aplica, în general, doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției aleg efectiv să le aplice.

15. Structura fiecăreia dintre prevederile fundamentale din Convenție (cu excepția prevederilor din Partea VI) este următoarea:

- **Măsura BEPS convenită care constituia fundamentul prevederii din Convenție.** În general, fiecare dintre Articolele 3 - 17 începe cu unul sau mai multe paragrafe ce reflectă una dintre măsurile BEPS. Aceste paragrafe repetă în general textul prevederilor din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, prevederi elaborate în cadrul Proiectului BEPS, cu o serie de modificări, printre care:
 - **Modificări de terminologie în scopul conformității prevederii din model cu terminologia utilizată în Convenție.** De exemplu, pentru a reflecta corespunzător domeniul de aplicabilitate al Convenției, precum și faptul că tratatele fiscale individuale pot avea o varietate de titluri, sintagma „Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției” se utilizează în locul termenului „Convenție” în Modelul de Convenție Fiscală al OCDE și în Modelul de Convenție împotriva Dublei Impuneri al Organizației Națiunilor Unite, încheiată între Țările Dezvoltate și Țările în curs de Dezvoltare („Modelul de Convenție Fiscală ONU”). În plus, „Jurisdicții Contractante” se folosește în loc de „Stat Contractant” pentru a face referire la părți care au încheiat un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, reflectând faptul că această Convenție poate modifica acordurile în raport cu care una sau mai multe părți sunt jurisdicții non-statale.
 - **Înlocuirea referințelor încrucișate la Articole și paragrafe specifice cu descrieri ale respectivelor prevederi.** O serie de măsuri BEPS interacționează cu prevederi existente din acorduri fiscale care nu au fost modificate. Întrucât acordurile fiscale existente variază semnificativ între ele, instrumentele Convenției nu au putut identifica acele prevederi prin referință la anumite articole și numere de paragrafe. În

schimb, dacă este necesară o referință la prevederile unor acorduri fiscale existente, Convenția folosește un limbaj descriptiv pentru a identifica acele prevederi.

- **Modificări ce reflectă diferențe între prevederi subiacente.** În anumite situații, Proiectul BEPS a oferit soluții pentru probleme ivite în baza unor prevederi specifice din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE. Prevederile modelului au impus modificări în contextul Convenției pentru a se asigura aplicarea adecvată a acestora în contextul acordurilor care se îndepărtează de la Modelul de Convenție Fiscală al OCDE. De exemplu, activitatea aferentă Acțiunii 6 a produs modificări în Articolul 10(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE pentru a solicita unei societăți să parcurgă o perioadă minimă de deținere a participației înainte de a avea dreptul la o rată redusă de impozitare a dividendelor provenite de la o filială. Această prevedere a avut la bază reținerile la sursă pentru dividende și limitele de participare la capital cuprinse în Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, și a necesitate modificare pentru a reflecta marea varietate de prevederi similare din acordurile existente.
- **Clauză(clauze) de compatibilitate care definește(definesc) relația între prevederile Convenției și Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției în termeni obiectivi.** După cum s-a precizat mai sus, multe dintre prevederile Convenției se suprapun cu prevederile existente în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției. În anumite cazuri, aceste prevederi pot fi aplicate fără a genera conflicte cu prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Totuși, în situația în care prevederile Convenției intră în conflict cu prevederi existente referitoare la aceeași tematică, prezentul conflict se abordează prin intermediul uneia sau a mai multor clauze de compatibilitate care ar putea, de exemplu, să descrie prevederile existente vizate pentru înlocuire de către Convenție, precum și efectul asupra Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin o prevedere de același tip.
- **Clauză(clauze) referitoare la rezerve, care definesc rezerva(rezervele) permisă(e) pentru fiecare prevedere (conform acordului încheiat pe marginea măsurii BEPS relevante).** În numeroase cazuri, Părțile au dreptul de a renunța la aplicarea unor anumite prevederi pentru propriile Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, fie în totalitate, fie pentru un subset al Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, în baza unor criterii obiective (vezi paragraful 14 de mai sus). Acest lucru se realizează prin includerea în fiecare Articol a unuia sau a mai multor paragrafe care prevăd o listă finită de rezerve permise. În spiritul clarității, o Parte care exprimă o rezervă ce se aplică unui subset din Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, pe baza unor criterii obiective, are obligația de a furniza o listă cu prevederile existente în propriile Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și incluse în sfera de aplicabilitate a rezervei respective. După cum s-a precizat mai sus, dacă o Parte a exprimat o rezervă față de o prevedere, acea rezervă se va aplica între Partea în cauză și toate celelalte Părți la Convenție.
- **Clauză(clauze) care fac referire la notificări și reflectă alegerile prevederilor opționale.** Fiecare Articol care permite unei Părți să selecteze între prevederi alternative impune fiecărei Părți care face o astfel de alegere să notifice Depozitarului alegerea făcută, și descrie consecințele unei incompatibilități între Jurisdicțiile Contractante ce încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, consecințe care variază în funcție de prevederea în cauză.
- **Clauză(clauze) care fac referire la notificări și asigură claritatea în ce privește prevederile existente din domeniul de aplicabilitate al clauzelor de compatibilitate.** Pentru a asigura claritate și transparență în aplicarea Convenției, dacă o prevedere înlocuiește sau modifică tipuri specifice de prevederi existente ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, Părțile au, în general, obligația de a transmite o notificare, menționând acele Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin prevederi de acel tip. Se

anticipază că Părțile vor depune toate eforturile pentru a identifica toate prevederile aflate în sfera obiectivă de aplicabilitate a clauzei de compatibilitate. Prin urmare, nu se urmărește opțiunea Părților de a omite unele prevederi relevante pentru a enumera altele. Efectul acestor notificări variază în funcție de tipul clauzei de compatibilitate aplicabil prevederii respective, după cum urmează:

- **Prevederea Convenției se aplică „în locul” unei prevederi existente dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.** În cazul în care o prevedere din Convenție se aplică strict „în locul” unei prevederi existente, se urmărește prin prevedere înlocuirea unei prevederi curente, dacă aceasta există, și nu aplicarea sa în absența unei prevederi curente. În astfel de cazuri, prevederea legată de notificări stipulează că această Convenție se va aplica doar în situații în care toate Jurisdicțiile Contractante trimit o notificare legată de prevederea existentă a Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, după cum descrie Convenția.
- **Prevederea Convenției „se aplică pentru” sau „modifică” o prevedere curentă dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.** Dacă o prevedere din Convenție „se aplică pentru” sau „modifică” o prevedere curentă, prevederea Convenției are rolul de a schimba modul de aplicare a unei prevederi existente fără a o înlocui, putându-se aplica doar dacă există o prevedere curentă. În astfel de situații, prevederea legată de notificări specifică că prevederea din Convenție se va aplica doar în situații în care toate Jurisdicțiile Contractante trimit o notificare legată de prevederea existentă a Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției.
- **Prevederea Convenției se aplică „în absența unei” prevederi existente dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.** Dacă o prevedere din Convenție se aplică strict „în absența unei” prevederi existente, prevederea Convenției se va aplica strict în cazuri în care toate Jurisdicțiile Contractante notifică absența unei prevederi existente a Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției.
- **Prevederea Convenției se aplică „în locul sau în absența” unei prevederi existente dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.** Dacă o prevedere a Convenției se aplică „în locul sau în absența” unei prevederi existente, prevederea Convenției se va aplica în toate cazurile. Dacă toate Jurisdicțiile Contractante notifică existența unei prevederi curente, acea prevedere va fi înlocuită de prevederea din Convenție (în măsura descrisă în clauza relevantă de compatibilitate). Dacă Jurisdicțiile Contractante nu notifică existența unei prevederi, prevederea din Convenția se va aplica în continuare. Dacă există, de fapt, o prevedere curentă relevantă care nu a fost notificată de către toate Jurisdicțiile Contractante, prevederea Convenției va avea câștig de cauză în fața prevederii existente, pe care o va înlocui în măsura în care aceasta este incompatibilă cu prevederea relevantă din Convenție. Dacă o asemenea prevedere nu există, prevederea Convenției se va adăuga, în fapt, Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

16. Abordarea descrisă la ultimul punct marcator din paragraful anterior are intenția de a reflecta regula obișnuită privind interpretarea tratatelor, reflectată în Articolul 30(3) al Convenției de la Viena privind Dreptul Tratatelor, potrivit căreia un tratat anterior încheiat între părți care au încheiat și un tratat ulterior se va aplica strict în măsura în care prevederile acestuia sunt compatibile cu cele ale tratatului ulterior.

17. O prevedere existentă dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției este considerat „incompatibil” cu o prevedere a Convenției dacă există un conflict între cele două prevederi. De exemplu, Articolul 17(2) din Convenție prevede faptul că Articolul 17(1) se va aplica în locul sau în absența unor prevederi existente care „impune unei Jurisdicții contractante să opereze o ajustare

adecvată la suma impozitului perceput pentru profiturile unei societăți din respectiva Jurisdicție contractantă, în cazul în care cealaltă Jurisdicție contractantă include acele profituri în profiturile unei societăți din aria sa de acoperire și impozitează acele profituri în mod corespunzător, iar profiturile astfel incluse sunt profituri care s-ar fi acumulat pentru societatea din cealaltă Jurisdicție contractantă dacă acele condiții stabilite între cele două societăți ar fi fost cele stabilite între societăți independente.” Cu toate acestea, anumite prevederi existente specifică doar faptul că o Jurisdicție Contractantă *ar putea* opera o ajustare corespunzătoare sau se poate consulta în acel sens, fără însă a impune efectuarea unor ajustări corespunzătoare în anumite circumstanțe. Acele prevederi existente ar fi externe domeniului de aplicabilitate al paragrafului (2) din Articolul 17, însemnând că acestea ar continua astfel să se aplice, exceptând cazul în care sunt incompatibile. Totuși, în măsura în care astfel de prevederi ar permite unei Jurisdicții Contractante să opteze pentru a nu opera o ajustare adecvată nici măcar în cazul în care ajustarea realizată de cealaltă Jurisdicție Contractantă a fost justificată, astfel de prevederi ar fi incompatibile cu 17(1). Drept rezultat, Articolul 17(1) ar înlocui asemenea prevederi, însemnând că aplicarea acestuia ar înlocui acele prevederi în măsura necesară pentru a evita conflictul între prevederi.

18. După cum s-a menționat mai sus, se așteaptă depunerea de către Părți a tuturor eforturilor pentru a identifica toate prevederile încadrate în domeniul obiectiv de aplicabilitate al fiecărei clauze de compatibilitate. Acest lucru ar trebui să reducă la minim situațiile în care o prevedere curentă relevantă nu este identificată de către Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Totuși, astfel de situații nu sunt imposibile, fie deoarece Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției se contrazic privind includerea unei anumite prevederi în sfera de aplicabilitate a unei clauze de compatibilitate, fie deoarece ambele Jurisdicții Contractante sunt de acord că există o prevedere relevantă, însă nu și asupra prevederii propriu-zise în cauză. Pentru a minimiza aceste posibilități, se solicită furnizarea unor liste, fie acestea și provizorii, de notificări la data semnării, astfel încât Semnatarii să aibă ocazia de a discuta orice neconcordanțe din notificare și de a le corecta înainte de finalizarea acelor liste. În măsura în care astfel de situații se produc oricum, orice dezacord între Jurisdicțiile Contractante privind includerea prevederilor existente în domeniul de aplicabilitate al unei clauze de compatibilitate ar putea fi soluționat prin procedura de acord reciproc prevăzută în Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției sau, dacă este cazul, în cadrul unei Conferințe a Părților, convocată în conformitate cu procedura stipulată în Articolul 31(3). În plus, o omisiune din neglijență a prevederilor existente poate fi remediată prin trimiterea unei notificări suplimentare conform Articolului 29(6).

Abordarea adoptată în Elaborarea Prevederii Opționale privind Arbitrajul cu Caracter Obligatoriu în Cazuri de Procedură de Acord Comun

19. Partea VI din Convenție (Articolele 18 - 26) reflectă rezultatul activității Subgrupului în materie de Arbitraj axate pe elaborarea prevederilor privind arbitrajul cu caracter obligatoriu în urma procedurilor de acord reciproc în care autoritățile competente nu reușesc să ajungă la un acord într-un interval definit de timp. După cum s-a precizat mai sus, spre deosebire de alte măsuri BEPS, această activitate include elaborarea conținutului fundamental al unei prevederi pe tema arbitrajului cu caracter obligatoriu. Prin urmare, spre deosebire de Articolele 3 - 17, prevederile din această Expunere de Motive legate de Partea VI tratează atât conținutul acelor prevederi, cât aplicarea tehnică a Părții la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

20. Spre deosebire de celelalte Articole ale Convenției, Partea VI se aplică doar între Părți care aleg în mod expres să aplice Partea VI în ce privește propriile Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției. În plus, structura Articolelor din Partea VI diferă de structura celorlalte Articole din Convenție. Aceste diferențe reflectă faptul că Partea VI intenționează să opereze ca o prevedere unică și coezivă în materie de arbitraj. Astfel, după cum se detaliază suplimentar mai jos, în locul includerii unei clauze de compatibilitate în fiecare Articol al Părții VI, regulile de compatibilitate cu prevederile curente sunt consolidate în Articolul 26. De asemenea, în timp ce Partea VI include unele rezerve definite, Părțile care aleg să aplice Partea VI își pot exprima suplimentar propriile rezerve față de sfera

de aplicabilitate a cazurilor care vor fi eligibile pentru arbitraj (în condițiile acceptării de către celelalte Părți), după cum s-a discutat în secțiunile prezentei Expuneri de Motive referitoare la Articolul 28(2).

Preambul

21. Preambulul descrie scopul global al Convenției de a implementa în rețeaua de tratate fiscale existente măsuri din sfera tratatelor fiscale, elaborate în cadrul Pachetului Final BEPS, într-o manieră promptă, coordonată și consecventă și fără necesitatea renegocierii bilaterale a fiecărui tratat de acest gen.

22. Penultimul paragraf al preambulului prevede faptul că Părțile recunosc necesitatea de a crea certitudinea că acordurile curente privind evitarea dublei impozitări a veniturilor sunt interpretate în scopul eliminării dublei impuneri în ce privește impozitele vizate de acele acorduri, fără a crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă prin evaziune fiscală sau evitarea impozitării (inclusiv prin acorduri „treaty shopping” (alegerea celui mai convenabil tratat) axate pe obținerea unor scutiri prevăzute în acele acorduri în beneficiul indirect al rezidenților din jurisdicții terțe). Această prevedere face referire specială la Articolul 6(1), prin care se dorește modificarea preambulului Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției pentru a include următorul pasaj:

În intenția de a elimina dubla impunere cu referire la impozitele vizate de prezentul acord, fără a crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă prin evaziune fiscală sau evitarea impozitării (inclusiv prin acorduri „treaty shopping” axate pe obținerea unor scutiri prevăzute în acele acorduri în beneficiul indirect al rezidenților din jurisdicții terțe),

23. Includerea acestei prevederi în preambulul la Convenție dorește să clarifice intenția Părților de a asigura interpretarea respectivului Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției în conformitate cu textul preambulului prevăzut în Articolul 6(1).

Partea I. Domeniul de aplicabilitate și Interpretarea Termenilor

Articolul 1 - Domeniul de aplicabilitate al Convenției

24. Articolul 1 definește domeniul de aplicabilitate al Convenției. Convenția modifică toate Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, definite în Articolul 2(1)(a).

Articolul 2 - Interpretarea Termenilor

Paragraful 1

Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției

25. Paragraful 1(a) definește „Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției”, sintagma folosită pentru acordurile care vor fi modificate de Convenție. Sunt incluse aici acorduri legate de evitarea dublei impuneri cu referire la impozite pe profit și încheiate între două sau mai multe Părți la Convenție sau, după cum se precizează mai jos, între jurisdicții pentru ale cărei relații internaționale o Parte se face responsabilă. Această categorie ar include acorduri care vizează impozite pe capital sau impozite pe câștiguri de capital adăugate la impozitele pe venit. Totuși, Convenția nu are intenția de a se aplica acordurilor care vizează doar activități de expediție, transport aerian sau servicii de securitate socială.

26. Pentru a evita confuzia sau incertitudinea privind domeniul de aplicabilitate al acordurilor vizate, Convenția modifică doar un acord care a fost identificat în mod specific într-o notificare trimisă Depozitarului de către fiecare Parte la Convenție, partea în cauză fiind o Jurisdicție Contractantă care a încheiat acel acord sau responsabilă pentru relațiile internaționale ale unei părți la acord. Această notificare ar identifica acordul, precum și orice instrumente care au amendat acordul și orice instrumente însoțitoare care modifică aplicarea acordului. Această abordare include un element de flexibilitate în ce privește acordurile curente aflate sub incidența Convenției. Chiar dacă se intenționează aplicarea Convenției la numărul maxim posibil de acorduri curente, pot exista situații în care o Parte preferă să nu includă un acord specific în domeniul de aplicabilitate al Convenției. De exemplu, o Parte poate alege să nu includă un acord în domeniul de aplicabilitate al Convenției pornind de la faptul că acordul a fost recent renegociat pentru a implementa rezultatele Proiectului BEPS, sau face în prezent obiectul renegocierii în vederea implementării acelor rezultate în acordul renegociat.

27. Paragraful 1(a)(i)(B) permite unui Stat cu statut de Parte la Convenție să includă în lista sa de Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției acorduri fiscale care au fost încheiate de către o jurisdicție sau un teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale acel Stat-Parte se face responsabil. Se urmărește astfel acoperirea situațiilor unor jurisdicții sau teritorii care, în baza acordurilor cu Statul responsabil pentru relațiile lor internaționale, au capacitatea de a încheia acorduri fiscale pe cont propriu.

28. În acest fel, există două modalități prin care pot intra sub incidența Convenției acorduri fiscale încheiate de către jurisdicții sau teritorii non-statale: (i) jurisdicțiile pot deveni Părți la Convenție prin enumerare nominală în textul Articolului 27(1)(b) la data adoptării textului Convenției sau primind ulterior autorizația de a semna și ratifica această Convenție printr-o decizie ce exprimă consensul Părților și al Semnatarilor, potrivit Articolului 27(1)(c) (vezi paragrafele 261 și 262 de mai jos din Expunerea de Motive); sau (ii) conform Articolului 2(1)(a)(i)(B), un Stat-Parte poate include în lista sa de Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției acorduri fiscale încheiate de către o jurisdicție sau un teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale acel stat se face responsabil.

29. În situații în care un Stat-Parte beneficiază de prevederile paragrafului 1(a)(i)(B), acesta va exprima rezerve și va trimite notificări referitoare la jurisdicția sau teritoriul în cauză, care se vor aplica tuturor Acordurilor Fiscale care intră sub incidența Convenției și vizează acea jurisdicție sau

acel teritoriu. Aceste rezerve și notificări pot diferi de cele ale Statului-Parte propriu-zis, după cum prevăd Articolele 28(4) și 29(2) din Convenție.

30. Sub incidența Convenției pot intra și acorduri fiscale încheiate de către un Stat-Parte „în numele” unei jurisdicții non-statale sau a unui teritoriu non-statal pentru ale cărei/cărui relații internaționale se face responsabil. În aceste situații, Statul-Parte ar include acele acorduri fiscale în lista sa de acorduri fiscale prevăzută de paragraful 1(a)(i)(A), însă are conform Articolelor 28(4) și 29(2) posibilitatea de a exprima rezerve și a trimite notificări, referitoare la jurisdicția sau teritoriul în cauză, care pot diferi de cele din propria listă de rezerve și notificări a aceluși Stat-Parte.

31. Este important de reținut faptul că sfera geografică de aplicabilitate a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției este definit în respectivul Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și nu este modificat de către Convenție. În consecință, prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și sunt modificate de Convenție se vor preta aceluiași domeniu geografic de aplicabilitate precum Acord Fiscal inițial ce intră sub incidența Convenției.

32. O Parte poate în lista de acorduri prevăzută la paragraful 1(a)(ii) un acord care a fost semnat, însă nu a intrat încă în vigoare. În astfel de cazuri, Partea trebuie să comunice Depozitarului în timp util data intrării în vigoare a aceluși acord întrucât aceea este data la care acordul poate deveni un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Dacă această dată intervine după intrarea în vigoare a Convenției, cu referire la Partea în cauză potrivit Articolului 34(2), respectiva notificare va fi considerată o extindere a listei de acorduri în baza Articolului 29(5).

33. În lista de acorduri furnizată potrivit paragrafului 1(a)(ii) o Parte ar trebui să includă nu numai o referință la acordul inițial, ci și orice instrumente însoțitoare care modifică aplicarea acordului, precum și orice instrumente care au amendat ulterior acordul. Se asigură astfel claritatea privind conținutul acordului în vigoare la data modificării sale de către Convenție. Cu toate acestea, este important de reținut că această Convenție nu are intenția de a permanentiza acordul subiacent, iar Jurisdicțiile Contractante pot, desigur, decide să amendeze suplimentar acordul subiacent după modificarea acestuia de către Convenție. Se urmărește nealterarea dreptului Jurisdicțiilor Contractante de a amenda suplimentar propriile lor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, indiferent dacă modificările suplimentare fac trimitere la prevederi care au fost modificate prin aplicarea Convenției. Acest lucru este reflectat de Articolul 30 din Convenție, care prevede faptul că pot fi convenite între Jurisdicțiile Contractante modificări ulterioare ale Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

Parte

34. Termenul „Parte” este utilizat în textul Convenției pentru a face referire la State, precum și la jurisdicții care au semnat Convenția potrivit Articolului 27(1)(b) or (c), în cazul cărora Convenția este în vigoare conform Articolului 34.

Jurisdicție Contractantă

35. Sintagma „Jurisdicție Contractantă” se referă la State, jurisdicții sau teritorii care sunt părți la un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Este utilizată în locul sintagmelor mai des întâlnite „Stat Contractant” (care este inexactă dată fiind posibilă aplicarea Convenției în cazul unor acorduri fiscale la care o jurisdicție non-statală este parte) și „Parte Contractantă”, care ar putea confuzie, ținând cont de faptul că „Parte” desemnează o parte la prezenta Convenție.

Semnatar

36. Termenul „Semnatar”, utilizat exclusiv în prevederile finale din Convenție, se referă la Statele și jurisdicțiile care au semnat Convenția în baza Articolului 27(1), însă pentru care Convenția nu a intrat încă în vigoare.

Paragraful 2

37. Acest paragraf oferă o regulă generală de interpretare pentru termenii utilizați în Convenție, însă nu și definiți în textul acesteia. Orice termen nedefinit în Convenție, dacă nu se precizează diferit în context, va avea sensul cu care este folosit în Acordul Fiscal relevant ce intră sub incidența Convenției la data aplicării Convenției.

38. În ce privește termenii fără o definiție explicită în Convenție sau în Acordul Fiscal relevant ce intră sub incidența Convenției, Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției prevăd, în general, că orice termen nedefinit, dacă nu impune diferit contextul, va avea sensul consemnat la data aplicării Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, conform legislației naționale din Jurisdicția Contractantă care aplică acel Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, iar sensul atribuit respectivului termen conform legilor fiscale din acea Jurisdicție Contractantă va avea câștig de cauză în fața unui sens atribuit termenului potrivit altor legi din Jurisdicția Contractantă. Dacă regula de mai sus este prezentă într-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, aceasta se va aplica pentru a stabili sensul termenilor nedefiniți în Convenție, mai puțin în cazul în care contextul necesită o interpretare alternativă. În acest sens, contextul ar include scopul Convenției, descris în paragrafele 1 - 14 de mai sus, precum și cel al Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, reflectat în preambulul cu modificări în baza Articolul 6 (vezi paragrafele 21 - 23 de mai sus, referitoare la preambulul Convenției, și paragraful 76 de mai jos, referitor la Articolul 6).

Partea II. Dispozitive Hibrade

Articolul 3 - Entități Transparente

Paragraful 1

39. Raportul pentru Acțiunea 2, „Neutralizarea Efectelor Dispozitivelor Hibrade”, a produs noul Articol 1(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, care tratează veniturile obținute prin intermediul entităților transparent. Textul aceluși nou Articol 1(2), prezent în paragraful 435 (pagina 139) din Raportul la Acțiunea 2, este următorul:

2. În sensul prezentei Convenții, venitul obținut de către sau prin intermediul unei entități sau al unui dispozitiv considerat(e) integral sau parțial transparent fiscal conform legilor fiscale ale oricăruia din cele două State Contractante va fi considerat venitul unui rezident dintr-un Stat Contractant, însă doar în măsura în care venitul este tratat, în scopul impozitării de către acel Stat, ca venit al unui rezident din Statul respectiv.

40. Articolul 3(1) din Convenție reproduce acest pasaj, cu modificări aduse strict pentru conformitatea terminologiei utilizate în prevederea din model cu terminologia folosită în Convenție.

Paragraful 2

41. Paragraful 2 implementează schimbările referitoare la eliminarea dublei impuneri, după cum prevede paragraful 64 din Raportul la Acțiunea 6, „Prevenirea Acordării de Avantaje ale Tratatelor Fiscale în Circumstanțe Inadecvate”, schimbări convenite în cadrul activității de urmărire a Acțiunii 6. Această prevedere dorește să modifice aplicarea prevederilor care vizează metode de eliminare a dublei impuneri, precum cele menționate în Articolele 23A și 23B din Modelele de Convenție Fiscală ale OCDE și ONU.

Paragraful 3

42. După cum s-a detaliat suplimentar în paragraful 154 al explicației referitoare la Articolul 11(3), paragraful 3 abordează legătura între Articolul 3 și clauza de separabilitate din Articolul 11 adăugând o frază suplimentară la finalul paragrafului 1. Paragraful se va aplica în legătură cu orice Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, pentru care una sau mai multe Părți și-au rezervat dreptul de a nu aplica Articolul 11 potrivit paragrafului 3(a) din acel Articol.

Paragraful 4

43. Un număr semnificativ de Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției deja includ prevederi care tratează entități transparente fiscal, aceste prevederi existând în forme variate. De exemplu, în timp ce prevederea reflectată în paragraful 1 se axează pe momentul în care venitul este obținut de către o entitate transparentă, unele prevederi urmăresc în schimb definirea termenului „rezident”. Alte prevederi conțin reguli mai detaliate care prevăd anumite circumstanțe în care venitul câștigat printr-o entitate considerată transparentă potrivit legilor uneia dintre Jurisdicțiile Contractante va putea produce avantaje.

44. Paragraful 4 reprezintă clauza de compatibilitate, care tratează relația dintre Articolul 3(1) (după cum acesta poate fi modificat de Articolul 3(3)) și prevederile existente de același tip. Paragraful intenționează să abordeze toate tipurile de prevederi de mai sus, indicând faptul că Articolul 3(1) (după cum acesta poate fi modificat de Articolul 3(3)) ar înlocui prevederi ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției în măsura în care acestea stipulează dacă venitul obținut prin intermediul unor entități sau dispozitive considerate transparente fiscal conform legislației fiscale dintr-o Jurisdicție Contractantă va fi tratat sau nu ca venit al unui rezident dintr-o Jurisdicție Contractantă sau ar fi adăugat în acorduri din care astfel de prevederi lipsesc. Dacă o

prevedere existentă abordează atât tratamentul entităților și dispozitivelor transparente fiscal, cât și tratamentul entităților scutite fiscal ce nu sunt transparente fiscal, această prevedere ar fi înlocuită doar cu referire la tratamentul entităților transparente fiscal.

45. Paragraful 1 va înlocui astfel prevederi care stabilesc dacă venitul obținut prin intermediul entităților sau dispozitivelor considerate transparente fiscal în baza legilor unei Jurisdicții Contractante va fi tratat ca venit al unui rezident dintr-o Jurisdicție Contractantă, indiferent dacă aceste prevederi sunt conturate sau nu sub forma unei reguli generale similare celei întâlnite în Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, identificând în detaliu tratamentul unor scheme specifice sau descriind tratamentul unor tipuri specifice de entități sau dispozitive. Cu toate acestea, nu se intenționează prin Articolul 3(1) (în forma sa modificată eventual de paragraful 3) înlocuirea prevederilor care conțin „reguli de integritate” ce clarifică modul în care un articol dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției se aplică unui anumit element de venit obținut de către un rezident al unei Jurisdicții Contractante, precum o regulă care obligă beneficiarul unui trust de afaceri să dețină un sediu permanent și atribuie aceluși sediu permanent cota de profit din activitatea economică ce revină beneficiarului sub formă de avantaje. Chiar dacă aceste ultime tipuri de prevederi în materie de integritate se pot aplica veniturii obținut de către sau prin intermediul unei entități sau al unui dispozitiv cu transparență fiscală conform legislației fiscale a unei Jurisdicții Contractante, ele nu stabilesc dacă acel venit va fi sau nu tratat ca venit al unui rezident dintr-o Jurisdicție Contractantă în sensul Articolului 3(4). În schimb, aceste ultime prevederi operează doar în cazuri unde elementul relevant de venit este deja considerat venit al unui rezident dintr-o Jurisdicție Contractantă având dreptul la avantaje în baza Acordului Fiscal relevant ce intră sub incidența Convenției.

Paragraful 5

46. O prevedere legată de entitățile transparente fiscal nu este necesară pentru îndeplinirea standardului minim. Prin urmare, clauzele din paragraful 5 referitoare la rezerve indică faptul că o Parte poate alege să nu aplice acest Articol în integralitatea sa. În plus, Părțile își pot rezerva dreptul de a păstra prevederi existente care tratează acest aspect; dacă oricare dintre Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției exprimă o astfel de rezervă, prevederea existentă se va păstra.

47. De asemenea, o Parte își poate rezerva dreptul de a păstra prevederi curente care ar interzice avantajele în cazul entităților transparente constituite în jurisdicții terțe. Părțile își pot rezerva și dreptul de a păstra prevederi care oferă mai multe detalii privind tratamentul situațiilor faptice și entităților vizate de prevederea în cauză (sau își rezervă dreptul de a păstra astfel de prevederi doar dacă acestea ar interzice avantaje pentru entități transparente stabilite în jurisdicții terțe). Suplimentar, Părțile își pot rezerva dreptul de a nu aplica paragraful 2 propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Nu în ultimul rând, Părțile își pot rezerva dreptul de a înlocui aceste prevederi detaliate, lăsând nemodificate prevederi existente mai scurte.

Paragraful 6

48. Pentru a asigura claritatea privind acele prevederi existente care vor fi înlocuite de paragraful 1 (după cum acesta poate fi modificat de paragraful 3), paragraful 6 impune fiecărei Părți (diferită de o Parte care și-a rezervat dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 3 propriilor sale Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției sau de a nu aplica paragraful 1 Acordurilor sale Fiscal ce intră sub incidența Convenției și conțin deja o prevedere descrisă în paragraful 4) să comunice Depozitarului dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține sau nu o prevedere existentă de același tip, care nu face obiectul unei rezerve potrivit paragrafului 5 – punctele(c) - (e). Dacă o Parte a exprimat rezerva descrisă în paragraful 5(g), notificarea va include doar prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și fac obiectul acelei rezerve. O prevedere de acest gen ar fi înlocuită de paragraful 1 (în forma sa modificată eventual de paragraful 3) în măsura în care, potrivit paragrafului 4, toate părțile care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției au transmis o astfel de notificare. În toate celelalte cazuri, paragraful 1 (în forma

sa modificată eventual de paragraful 3) se va aplica Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă prevederile existente ale Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar fi înlocuite strict în măsura în care acele prevederi ar fi incompatibile cu paragraful 1 (în forma sa modificată eventual de paragraful 3).

Articolul 4 - Entități cu dublă rezidență

Paragraful 1

49. Paragraful 1 modifică regulile privind stabilirea rezidenței în scopurile tratelor fiscale pentru o persoană diferită de o persoană fizică rezidentă a mai multor Jurisdicții Contractante, având la bază textul Articolului 4(3) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, redat în paragraful 48 (pagina 72) din Raportul la Acțiunea 6, formulat după cum urmează:

3. Acolo unde, în temeiul prevederilor din paragraful 1, o entitate diferită de o persoană fizică este rezidentul ambelor State Contractante, autoritățile competente ale Statelor Contractante vor depune eforturi pentru a stabili prin acord reciproc Statul Contractant în care persoana în cauză va avea statut de rezident în sensul Convenției, ținând cont de locația gestiunii sale efective, locația în care este înmatriculată sau constituită, precum și de orice alți factori relevanți. În absența unui asemenea acord, persoana în cauză nu va avea dreptul la niciun fel de reduceri sau scutiri de impozite prevăzute de prezenta Convenție, decât într-o măsură și într-o manieră stabilite de autoritățile competente ale Statelor Contractante.

50. Ca și în cazul altor prevederi ale Convenției, Articolul 4(1) reflectă schimbările aduse textului din model pentru a alinia terminologia acestuia la terminologia utilizată în Convenție și a înlocui referințele încrucișate la paragrafe specifice cu descrieri ale acelor paragrafe.

Paragraful 2

51. Paragraful 2 constituie clauza de compatibilitate, care descrie interacțiunea dintre Articolul 4(1) și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Recunoscând că în oricare Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar fi esențial să existe o regulă unică de departajare în ce privește rezidența entităților, paragraful 2 indică faptul că Articolul 4(1) (după cum acesta poate fi modificat de rezerva exprimată conform Articolului 4(3)(e)) s-ar aplica în locul prevederilor unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care includ reguli în baza cărora se stabilește dacă o entitate diferită de o persoană fizică va fi considerată rezidentă a uneia dintre Jurisdicțiile Contractante în situații în care acea persoană ar fi în caz contrar considerată rezidentă a mai multor Jurisdicții Contractante, sau ar fi adăugat în acorduri unde astfel de prevederi nu există.

52. Prevederile curente „de departajare” care abordează rezidența entităților diferite de persoane fizice există în forme variate. De exemplu, unele (precum Articolul 4(3) din Modelul de Convenție Fiscală al ONU și din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, anterior Proiectului BEPS) favorizează locația de gestiune efectivă, altele vizează locul constituirii, în timp ce altă categorie impun departajarea prin acord reciproc, însă fără a interzice în mod explicit avantaje în absența unei asemenea departajări. Prevederile existente de departajare includ și mențiuni privind situații de acest gen prin interzicerea avantajelor stipulate în tratate fără a solicita autorităților competente să încerce să ajungă la un acord pentru o singură Jurisdicție Contractantă de rezidență. Prevederile Articolului 4 ar înlocui toate aceste tipuri de reguli de departajare privind rezidența entităților diferite de persoane fizice. În situații în care o singură prevedere a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției include o regulă de departajare aplicabilă atât persoanelor fizice, cât și entităților diferite de persoane fizice, paragraful 1 se va aplica în locul acelei prevederi strict în măsura în care acesta face referire la o entitate diferită de o persoană fizică.

53. Articolul 4 nu va înlocui prevederi din Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, prevederi care abordează în mod specific rezidența companiilor cuprinse în dispozitive de societăți dublu cotate. Un dispozitiv de societăți dublu cotate reprezintă, în general, un dispozitiv, adoptat de anumite societăți cotate la bursă, ce reflectă un numitor comun în materie de management, operațiuni, drepturi ale acționarilor, scop și misiune, în baza unui acord sau a unei serii de acorduri între două companii tutelare, fiecare cotată și individual la bursa de valori, precum și a unor prevederi speciale în propriile lor contracte de societate incluzând, în anumite cazuri, emisiunea unor acțiuni speciale cu drepturi de vot. În cadrul acestor tipuri de structuri, în timp ce companiile participante își păstrează statutul legal de entitate, poziția acționarilor companiei tutelare este, pe cât posibil, aceeași ca în cazul deținerii unor acțiuni într-o companie individuală, revenindu-le aceleași dividende și având aceleași drepturi de a participa la activele companiilor dublu cotate în eventualitatea unei lichidări. Dispozitivele de acest tip sunt prezente într-un număr relativ mic de jurisdicții, iar prevederile din tratate care le abordează sunt în mod tipic personalizate în mod detaliat la contextul acelor jurisdicții pentru a se asigura stabilirea unei singure Jurisdicții Contractante de rezidență în cazul fiecărei societăți participante.

Paragraful 3

54. Ținând cont de faptul că prevederile referitoare la cazuri în care o entitate diferită de o persoană fizică este rezidentă a mai multor Jurisdicții Contractante nu sunt necesare pentru a îndeplini un standard minim, paragraful 3(a) permite unei Părți să își rezerve dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 4 propriilor sale Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, iar paragraful 3 – punctele(b) - (d) permit unei Părți să renunțe integral la aplicarea Articolului 4 în cazul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin prevederi cu caracteristici specifice, definite obiectiv.

55. Potrivit paragrafului 3(b), o Parte își poate rezerva dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 4 Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și care impun deja autorităților competente din Jurisdicțiile Contractante să încerce să ajungă la un acord referitor la o singură Jurisdicție Contractantă de rezidență. În contrast, paragraful 3(c) permite unei Părți să își rezerve dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 4 Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției și care interzic deja avantaje prevăzute de tratate, fără a impune autorităților competente din Jurisdicțiile Contractante să încerce să ajungă la un acord referitor la o singură Jurisdicție Contractantă de rezidență. Paragraful 3(d) prevede o versiune mai limitată a rezervei din paragraful 3(b), permițând unei Părți să își rezerve dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 4 în cazul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și impun autorităților competente din Jurisdicțiile Contractante să încerce să ajungă la un acord referitor la o singură Jurisdicție Contractantă de rezidență, pentru o entitate diferită de o persoană fizică, și stabilește tratamentul respectivei entități în situații în care nu se poate ajunge la acel acord.

56. Potrivit paragrafului 3(e), o Parte își poate rezerva în plus dreptul de a înlocui ultima propoziție din Articolul 4(1) cu textul de mai jos, în sensul propriilor sale Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției: „În lipsa unui astfel de acord, această persoană nu va avea dreptul la nici un avantaj și nicio scutire prevăzută de Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției.” De fapt, pasajul permite unei Părți să se asigure că autoritățile competente din Jurisdicțiile Contractante nu vor avea permisiunea să convină asupra acordării unor reduceri sau scutiri de impozite stipulate în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției decât dacă acestea reușesc să determine de comun acord Jurisdicția Contractantă în care persoana descrisă în paragraf va avea statut de rezident în sensul Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

57. Admițând faptul că aplicarea paragrafului 3(e) ar putea să nu fie acceptată de către toate Părțile, paragraful 3(f) permite unei Părți să își rezerve dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 4 în cazul propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate cu Părți care au exprimat rezerva descrisă în paragraful 3(e). În urma interacțiunii dintre subparagrafele e) și f), paragraful 1 va fi modificat de rezerva exprimată conform paragrafului 3(e), caz în care o

Jurisdicție Contractantă care a încheiat un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției a exprimat rezerva prevăzută de paragraful 3(e), exceptând cazul în care cealaltă Jurisdicție Contractantă a exprimat rezerva din cadrul paragrafului 3(f). În concluzie, toate referințele la paragraful 1 din întregul Articol vor face referire la paragraful în forma sa modificată eventual de paragraful 3(e).

58. Este de reținut faptul că, deoarece paragraful 1 interzice în mod explicit avantajele Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției în absența unui acord între autoritățile competente ale Jurisdicțiilor Contractante, neacordarea acestor avantaje nu poate fi considerată o impozitare ce nu se află în conformitate cu prevederile Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Se înțelege astfel, de exemplu, că situațiile în care avantajele sunt interzise ca urmare a nereușitei autorităților competente din Jurisdicțiile Contractante de a ajunge la un acord nu ar fi eligibile pentru arbitraj în baza unui Acord Fiscal care intră sub incidența Convenției și stipulează arbitrajul pentru cazuri de impozitare ce nu se aliniază la prevederile Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

Paragraful 4

59. Pentru a asigura claritatea în ce privește prevederile existente care vor fi înlocuite de paragraful 1, paragraful 4 impune fiecărei Părți (diferită de o Parte care și-a rezervat conform paragrafului 3(a) dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 4 Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției) să notifice Depozitarul dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține sau nu o prevedere curentă ce nu face obiectul unei rezerve potrivit paragrafului 3(b) - (d). O prevedere de acest gen ar fi înlocuită de prevederile paragrafului 1 (cu eventuale modificări conform rezervei din paragraful 3(e)) în cazul în care toate părțile care au încheiat Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției au transmis o astfel de notificare. În toate celelalte cazuri, paragraful 1 (cu eventuale modificări sub acțiunea rezervei din paragraful 3(e)) se va aplica Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă ar înlocui prevederile existente ale Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu paragraful 1 (cu eventuale modificări sub acțiunea rezervei din paragraful 3(e)).

Articolul 5 – Aplicarea Metodelor de Eliminare a Dublei Impuneri

Paragraful 1

60. Paragrafele 442 - 444 din Raportul la Acțiunea 2 descrie trei modalități alternative prin care țările pot aborda probleme rezultate în urma includerii metodei de exceptare în tratate, cu referire la elemente de venit ce nu sunt impozitate în Statul sursei de venit. Aceste alternative sunt detaliate în paragrafele 2 și 3 (Opțiunea A), paragrafele 4 și 5 (Opțiunea B) și paragrafele 6 și 7 (Opțiunea C) din Articolul 5. O Parte ar avea posibilitatea de a alege Opțiunea A, Opțiunea B sau Opțiunea C, sau de a nu aplica nici una dintre opțiuni. Dat fiind faptul că aplicarea asimetrică este o măsură obișnuită în prevederi ce vizează eliminarea dublei impuneri, fiecare Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției alegând o opțiune diferită, atunci în mod implicit, fiecare Jurisdicție Contractantă ar avea posibilitatea de a aplica Opțiunea selectată în ce privește proprii săi rezidenți (în conformitate cu paragrafele 8 și 9).

Opțiunea A

Paragraful 2

61. Paragraful 2 are la bază Articolul 23A(4) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, conform descrierii din paragraful 444 (paginile 146-147) și Nota 1 (pagina 149) din Raportul la Acțiunea 2, unde există următorul text:

4. Prevederile paragrafului 1 nu se vor aplica în cazul venitului obținut sau al capitalului deținut de un rezident al unui Stat Contractant dacă celălalt Stat Contractant aplică

prevederile prezentei Convenții pentru a scuti de impozit un venit sau un capital de acest gen sau aplică la un astfel de venit prevederile paragrafului 2 din Articolul 10 sau 11.

62. Au fost operate modificări în textul modelului din Articolul 23A(4) pentru conformitatea terminologiei utilizate în acesta cu terminologia folosită în Convenție și pentru a înlocui referința la prevederile paragrafului 1 din Articolul 23A cu o referință mai generală la prevederi privind eliminarea dublei impunerii. Suplimentar, au fost operate modificări pentru a înlocui referințele la „paragraful 2 al Articolului 10 sau 11” din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE cu o referință mai generală la venitul impozitat prin aplicarea unei rate de impozitare reduse, pentru aliniere la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției și permit aplicarea reținerii la sursă la impozite diferite de dividende și dobânzi, precum impozite din redevențe.

63. De asemenea, sunt adăugate două fraze la finalul prevederilor din model pentru a se asigura că adăugarea Opțiunii A nu cauzează o dublă impunere în cazul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și care nu prevăd deja metoda creditului în cazul venitului supus unei rate reduse de impozitare la sursă.

Paragraful 3

64. Paragraful 3 constituie clauza de compatibilitate, care descrie interacțiunea dintre Opțiunea A și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Clauza de compatibilitate indică faptul că Opțiunea A s-ar aplica în cazul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și care ar impune în caz contrar unei Jurisdicții Contractante să scutească venitul pe care cealaltă Jurisdicție Contractantă îl supune unei rate reduse de impozitare, pe baza aplicării de către aceasta a Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Această procedură s-ar aplica, de exemplu, în cazul tipurilor de prevederi ale Articolului 23A din Modelele de Convenție Fiscală ale OCDE și ONU, precum și în cazul prevederilor din Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și implementează metoda exceptării pentru a elimina dubla impunere.

65. Nu se va considera că Paragraful 3 din Opțiunea A aplică prevederile care acordă drepturi exclusive de impozitare Jurisdicției Contractante de rezidență cu referire la anumite tipuri de venit, cum ar fi prevederi care scutesc dividendele de impozitarea la sursă.

Opțiunea B

Paragraful 4

66. Opțiunea B permite Jurisdicțiilor Contractante să nu aplice metoda exceptării în cazul dividendelor care sunt deductibile în Jurisdicția Contractantă a plătitorului, după cum descrie paragraful 444 (paginile 146-147) din of Raportul la Acțiunea 2. Opțiunea B reflectă noua formă scrisă, întrucât nicio prevedere care implementează această Opțiune nu a fost formulată pe durata activității în cadrul Acțiunii 2. Opțiunea B intenționează să abordeze o situație în care venitul obținut de către un rezident al unei Jurisdicții Contractante, venit care ar fi în caz contrar considerat, conform Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, venit scutit din dividende în respectiva Jurisdicție Contractantă, este considerat plată deductibilă de către cealaltă Jurisdicție Contractantă.

Paragraful 5

67. Paragraful 5 constituie clauza de compatibilitate, care descrie interacțiunea dintre Opțiunea B și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Clauza de compatibilitate indică faptul că Opțiunea B s-ar aplica în cazul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și care ar impune în caz contrar unei Jurisdicții Contractante să scutească venitul obținut de rezidenții acesteia din dividende care sunt deductibile în Jurisdicția Contractantă a plătitorului.

Opțiunea C

Paragraful 6

68. Opțiunea C reflectă metoda creditului menită să elimine dubla impunere, are la bază Articolul 23B din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, cu actualizările Proiectului BEPS, și conține următorul text:

1. În cazul în care un rezident al unui Stat Contractant obține un venit sau deține un capital care ar putea fi impozitat în celălalt Stat Contractant în conformitate cu prevederile acestei Convenții (strict în măsura în care aceste prevederi permit impozitarea de către celălalt Stat Contractant exclusiv deoarece venitul în cauză este și venit obținut de un rezident al aceluși Stat), primul Stat menționat va permite:

a) ca o deducere din impozitul pe venitul rezidentului respectiv, o sumă egală cu impozitul pe capital achitat în celălalt Stat Contractant;

b) ca o deducere din impozitul pe capitalul rezidentului respectiv, o sumă egală cu impozitul pe capital achitat în celălalt Stat Contractant.

Totuși, indiferent de caz, această deducere nu va depăși partea din impozitul pe venit sau pe capital, așa cum se calculează înainte de acordarea deducerii, care este atribuibilă, după caz, veniturii sau capitalului care ar putea fi impozitat în celălalt Stat Contractant.

2. În cazul în care, în conformitate cu oricare prevedere din Convenție, venitul obținut sau capitalul deținut de către un rezident al unei Jurisdicții Contractante este scutit de impozit în celălalt Stat, acel Stat, când calculează valoarea impozitului pentru venitul sau capitalul rămas al respectivului rezident, poate lua, totuși, în calcul venitul sau capitalul scutit.

69. Modificările operate în textul modelului au exclusiv scopul de a alinia terminologia utilizată de acesta la terminologia folosită în Convenție.

Paragraful 7

70. Paragraful 7 constituie clauza de compatibilitate, care descrie interacțiunea dintre Opțiunea C prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Clauza de compatibilitate indică faptul că Opțiunea C s-ar aplica în locul prevederilor unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care, în scopul eliminării dublei impuneri, ar impune unei Jurisdicții Contractante să scutească de impozitare pe raza sa de acțiune venitul obținut sau capitalul deținut de un rezident al acelei Jurisdicții Contractante, venit sau capital care, în conformitate cu prevederile Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, poate fi impozitat în cealaltă Jurisdicție Contractantă.

71. Nu se va considera că Paragraful 7 înlocuiește prevederile curente menite să clarifice faptul că dividendele care ar fi scutite de impozit în baza legislației naționale a Jurisdicției Contractante de rezidență ar fi scutite și în baza Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

Paragrafele 8 și 9

72. După cum s-a remarcat mai sus, în mod implicit, dacă o Parte alege să aplice Opțiunea A, B sau C în cazul propriilor sale Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, iar cealaltă Parte alege o Opțiune diferită (sau alege să nu aplice nicio Opțiune), alegerea fiecărei Părți s-ar aplica în cazul propriilor săi rezidenți. Unii membrii ai Grupului *ad hoc* și-au exprimat, totuși, temerea că acceptarea aplicării asimetrice pe toată linia ar putea perturba echilibrul anumitor tratate fiscale bilaterale în care prevederea legată de eliminarea dublei impuneri a făcut obiectul compromisului bilateral. Pentru a diminua astfel de temeri, paragraful 8 permite unei Părți care nu alege să aplice o Opțiune prevăzută de paragraful 1 din prezentul Articol să își rezerve dreptul de a nu aplica nicio

prevedere din Articolul 5 în cazul unuia sau al mai multor Acorduri Fiscale identificate ce intră sub incidența Convenției sau în cazul tuturor Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

73. Unele Părți ar considera convenabilă aplicarea asimetrică a Opțiunii A sau B, ce reprezintă modificări treptate menite să facă față unor situații de conflicte de eligibilitate, însă ar putea prefera să abordeze modificări mai importante, precum cele reflectate în Opțiunea C, pe calea negocierii bilaterale. Pentru a face posibilă acea abordare, paragraful 9 permite unei Părți care nu alege să aplice Opțiunea C să opteze, cu referire la unul sau mai multe Acorduri Fiscale identificate ce intră sub incidența Convenției (sau la toate Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției), pentru a nu permite celeilalte Jurisdicții Contractante să aplice Opțiunea C.

Paragraful 10

74. Paragraful 10 impune fiecărei Părți care a ales să aplice o Opțiune conform paragrafului 1 să notifice Depozitarul în legătură cu 1) Opțiunea aleasă, 2) fiecare Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care conține o prevedere inclusă în domeniul de aplicabilitate al clauzei de compatibilitate pentru Opțiunea respectivă; și 3) numărul de articol și de paragraf pentru fiecare astfel de prevedere. În scopul clarificării, o Opțiune se va aplica cu referire la o prevedere a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă Partea care alege să aplice Opțiunea transmite o astfel de notificare legată de prevederea de mai sus.

Partea III. Utilizarea Abuzivă a Tratatelor

Articolul 6 – Scopul unui Acord fiscal reglementat

75. Standardul minimum privind protecția împotriva utilizării abuzive a tratatelor fiscale, potrivit Acțiunii 6 (Prevenirea Acordării de Avantaje prevăzute de Tratatate în Circumstanțe Inadecvate) impune țărilor să includă în tratatele lor fiscale o declarație expresă conform căreia intenția lor comună este de a elimina dubla impunere fără a crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă sub formă de evaziune fiscală sau evitare a impozitării, inclusiv prin acorduri de alegere a celui mai convenabil tratat. Acest obiectiv se poate realiza prin includerea unei declarații de acest gen în preambulul tratatelor fiscale. În acest sens, se oferă un model de text de preambul în paragraful 72 (pagina 92) din Raportul la Acțiunea 6, formulat după cum urmează:

(Statul A) și (Statul B),

În dorința de continua dezvoltarea relațiilor economice și de a-și îmbunătăți cooperarea pe probleme fiscale,

În intenția de a încheia o Convenție privind eliminarea dublei impuneri în ce privește impozitele pe venit și pe capital fără a crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă sub de evaziune fiscală sau evitare a impozitării (inclusiv prin acorduri de alegere a celui mai convenabil tratat menite să obțină reduceri prevăzute în prezenta Convenție în beneficiul indirect al rezidenților unor State terțe)

Au convenit după cum urmează:

76. Chiar dacă acest pasaj se adaugă la preambulul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției după încheierea sa inițială, intenția Jurisdicțiilor Contractante este de a facilita interpretarea Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției în conformitate cu scopul Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției descris în textul preambulului. În acest sens, penultimul paragraf din preambulul Convenției confirmă și necesitatea de a asigura interpretarea acordurilor existente pentru evitarea dublei impuneri asupra venitului (indiferent dacă sunt acoperite sau nu și alte impozite) în scopul eliminării dublei impuneri, cu referire la impozitele acoperite de respectivele acorduri, fără a crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă sub de evaziune fiscală sau evitare a impozitării (inclusiv prin acorduri de alegere a celui mai convenabil tratat menite să obțină reduceri prevăzute în acele acorduri în beneficiul indirect al rezidenților unor jurisdicții terțe).

Paragraful 1

77. Paragraful 1 prevede faptul că prezenta Convenție modifică un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției pentru a include pasajele de preambul care declară scopul Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției de a elimina dubla impunere fără a crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă sub de evaziune fiscală sau evitare a impozitării (inclusiv prin acorduri de alegere a celui mai convenabil tratat).

78. Reflectând faptul că declarația va fi încorporată în Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției după încheierea lor inițială, textul din model „În intenția de a încheia o Convenție privind eliminarea dublei impuneri” a fost înlocuit cu „În intenția de a elimina dubla impunere”. În plus, pasajul „impozite pe venit și pe capital” a fost înlocuit cu „impozite acoperite de prezentul acord” pentru a aborda Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției care vizează impozite suplimentare sau utilizează un limbaj diferit pentru impozitele vizate.

79. Cu referire la titlul tratatelor fiscale, unele Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției utilizează termenul „Convenție, în timp ce altele utilizează „Acord”. În acest sens, termenul

„Convenție” din textul modelului a fost înlocuit cu termenul mai vast „acord” pentru a se asigura acoperirea unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției indiferent de titlul său.

80. În plus, versiunea în limba franceză a textului din preambul care va fi inclus în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența a fost modificat pentru a lua în calcul diferitele echivalente franțuzești ale sintagmei din limba engleză „tax avoidance” (evaziune fiscală). Pentru a viza și jurisdicțiile în cazul cărora sintagma „evaziune fiscală” este tradusă în limba franceză prin „*évitement fiscal*”, versiunea în limba franceză a Articolului 6 include în paragrafele 1 și 4 sintagma „*évitement fiscal*” imediat după sintagma „fraude fiscale” (fraudă fiscală). Pentru a clarifica motivul acestei adăugări, textul preambulului care va fi inclus în Acordurile Fiscale în limba franceză ce intră sub incidența Convenției include și o notă de subsol ce indică faptul că anumite jurisdicții traduc sintagma din limba engleză „tax avoidance” prin „*évitement fiscal*”.

Paragraful 2

81. Paragraful 2 constituie o clauză de compatibilitate care descrie interacțiune dintre paragraful 1 și limbajul preambulului la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Acest paragraf clarifică faptul că textul preambulului din paragraful 1 înlocuiește textul curent al preambulului la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, text referitor la o intenție de a elimina dubla impunere (indiferent dacă acel text se referă sau nu și la intenție de a nu crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă), sau este adăugat la preambulul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și în preambulul cărora nu există un pasaj de acest gen.

82. Unele Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției ar putea conține un pasaj de preambul referitor la intenția de a elimina dubla impunere fără a crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă, însă nu conțin și o referință la evaziunea fiscală, evitarea impozitării sau alegerea celui mai convenabil tratat. Paragraful 1 are intenția de a acoperi aceste exemple și de a le înlocui cu textul de preambul din paragraful 1, chiar dacă formulări de acest gen pot fi păstrate în baza rezervei prevăzute în paragraful 4.

Paragraful 3

83. Unele Părți pot prefera să includă textul integral al preambulului prevăzut în Raportul la Acțiunea 6 și nu doar porțiunea privind eliminarea dublei impunerii fără a crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă sub formă de evaziune fiscală sau evitare a impozitării. Paragraful 3 introduce posibilitatea de a include cealaltă porțiune a preambulului din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE:

Dorind să-și dezvolte în continuare relația economică și să-și îmbunătățească cooperarea pe aspecte fiscale,

84. Paragraful 3 prevede faptul că acest text de preambul este inclus cu referire strictă la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției ce nu conțin deja un text de preambul referitor la intenția de a dezvolta relații economice sau de a îmbunătăți cooperarea pe probleme fiscale. De asemenea, cunoscând faptul că includerea acestei porțiuni din preambulul Modelului de Convenție Fiscală al OCDE nu este necesară pentru îndeplinirea unui standard minim, prezentul paragraf constituie o prevedere opțională și, după cum stipulează paragraful 6, va modifica un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante sunt de acord cu respectiva modificare alegând să aplice paragraful 3

Paragraful 4

85. Întrucât paragraful 1 reflectă standardul minim de protecție împotriva utilizării abuzive a tratatelor fiscale conform Acțiunii 6, paragraful 4 permite unei Părți să opteze împotriva aplicării paragrafului 1 doar în ce privește Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției și îndeplinesc

deja standardul minim. Paragraful 4 are intenția de a permite Părților să păstreze textul preambulului din propriile lor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției care fac deja referire la eliminarea dublei impunerii fără a crea oportunități de neimpozitare sau impozitare redusă, indiferent dacă acel text este limitat la cazuri de evaziune fiscală sau evitare a impozitării (inclusiv cazuri de alegere a celui mai convenabil tratat) sau se aplică în sens mai general.

Paragraful 5

86. Pentru a asigura claritatea privind textul de preambul care va fi înlocuit de textul descris în paragraful 1, paragraful 5 impune fiecărei Părți să notifice Depozitarul dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției, diferite de cele care fac obiectul unei rezerve conform paragrafului 4, conține sau nu un text de preambul referitor la intenția de a elimina dubla impunere și, dacă un asemenea text este conținut, să includă în notificare paragraful relevant din preambul. Pasajele existente de preambul ar urma să fie înlocuite cu textul descris în paragraful 1 în condițiile în care toate Jurisdicțiile Contractante au transmis o astfel de notificare referitoare la pasajele de preambul existente. În alte situații, textul descris în paragraful 1 ar fi adăugat la textul existent de preambul. Pentru a evita incompatibilități neprevăzute în notificare, fiecare Parte care trimite o notificare referitoare la un paragraf din preambul poate clarifica suplimentar dacă paragraful relevant de preambul include și pasaje ce nu sunt descrise în paragraful 2 (cu excepția variațiilor minore). Un text de acest gen nu va fi modificat de paragraful 1.

Paragraful 6

87. Paragraful 6 impune fiecărei Părți care alege să aplice paragraful 3 să notifice Depozitarului propria opțiune. Pentru a clarifica dacă textul descris în paragraful 3 va fi sau nu inclus într-un anumit Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, notificarea de mai sus va include și lista Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin deja pasaje de preambul referitoare la intenția de a dezvolta relații economice sau de a îmbunătăți cooperarea pe probleme fiscale. Textul descris în paragraful 3 va fi inclus într-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante au ales să aplice respectivul paragraf și au trimis notificarea de mai sus referitoare la Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

Articolul 7 – Prevenirea utilizării abuzive a tratatelor

88. Raportul la Acțiunea 6 include trei reguli alternative pentru abordarea cazurilor de folosire abuzivă a tratatelor. Prima dintre aceste alternative este o regulă generală anti-abuz bazată pe scopul principal al tranzacțiilor sau formelor de acord. Pe lângă acest test de scop principal (PPT), Raportul la Acțiunea 6 prevede două versiuni (o versiune simplificată și una detaliată) ale unei reguli specifice anti-abuz, o prevedere legată de limitarea avantajelor (LOB), care limitează disponibilitatea avantajelor prevăzute de tratate pentru persoane care îndeplinesc anumite condiții.

89. Paragraful 22 (pagina 19) din Raportul la Acțiunea 6 prevede faptul că țările ar trebui să implementeze cel puțin: (i) doar testul PPT; (ii) un test PPT și o prevedere LOB simplificată sau detaliată; sau (iii) o prevedere LOB detaliată, completată cu un mecanism care ar viza acorduri intermediar ce nu sunt deja acoperite de tratatele fiscale.

90. Deoarece un test PPT este singura abordare ce poate satisface în mod independent standardul minim, este prezentat ca opțiune implicită în paragraful 1. Părțile au astfel dreptul, potrivit paragrafului 6, să completeze testul PPT alegând să aplice o prevedere LOB simplificată. Dat fiind faptul că o prevedere LOB detaliată necesită o personalizare bilaterală substanțială, dificilă în contextul unui instrument multilateral, Convenția nu include o prevedere LOB detaliată. În schimb, Părțile care preferă a aborda folosirea abuzivă a tratatelor adoptând o prevedere LOB au posibilitatea de a refuza testul PPT și de a fi în schimb de acord să ajungă la un acord bilateral care îndeplinește standardul minim. De asemenea, întrucât Părțile care preferă o prevedere LOB detaliată

pot accepta testul PPT din paragraful 1 ca măsură provizorie, paragraful 17(a) permite acestor Părți să își exprima intenția în notificarea prevăzută de acel paragraf.

Paragraful 1

91. Paragraful 1 include testul PPT, acesta având la bază paragraful 7 al Articolului X (Dreptul la Beneficii) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, prevăzut în paragraful 26 (pagina 55) din Raportul la Acțiunea 6. Prevederile modelului sunt formulate după cum urmează:

7. Fără a aduce atingere celorlalte prevederi ale acestei Convenții, nu se vor acorda avantaje prevăzute de Convenție în legătură cu un element de venit sau de capital dacă se concluzionează în mod rezonabil, cu referire la toate faptele și circumstanțele relevante, că obținerea aceluși avantaj a fost unul dintre principalele obiective ale oricărui acord sau ale oricărei tranzacții având ca rezultat direct sau indirect acel avantaj, mai puțin în cazul în care se stabilește că acordarea aceluși avantaj în circumstanțele date s-ar alinia la obiectul și scopul prevederilor relevante din prezenta Convenție.

92. Modificările operate în prevederea din model au exclusiv scopul de a alinia terminologia utilizată de acesta la terminologia folosită în Convenție.

Paragraful 2

93. Paragraful 2 constituie o clauză de compatibilitate, care descrie interacțiunea dintre paragraful 1 și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Acest paragraf clarifică faptul că testul PPT menționat în paragraful 1 înlocuiește prevederile existente ale Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și anulează toate sau o parte dintre avantajele prevăzute în caz contrar de Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, unde principalul scop sau unul dintre scopurile principale ale oricărui acord sau ale oricărei tranzacții, sau ale părților care încheie acel acord sau acea tranzacție, a fost de a obține avantajele vizate, sau este adăugat în cazul în care Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției nu includ astfel de prevederi.

94. Testele PPT existente variază în ce privește capacitatea de a acoperi toate avantajele Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției sau doar avantajele din categorii specifice precum dividende, dobânzi, redevențe, venituri din angajare, alte venituri și eliminarea dublei impuneri. În acest sens, referința din paragraful 2 la prevederi care anulează „toate sau o parte din avantaje” are rolul de a asigura suplimentar înlocuirea prevederilor cu sens limitat cu prevederea din paragraful 1 având un sens mai general.

95. Testele PPT existente care folosesc sintagme similare, precum „main purpose” (scop fundamental) sau „primary purpose” (scop primar) vor fi, de asemenea, incluse în sintagma „principal purpose” (rol principal) din prezentul paragraf. Chiar dacă Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției pot conține deja diferite tipuri de reguli anti-abuz diferite de testul PPT, testul PPT din paragraful 1 nu dorește să limiteze domeniul de aplicabilitate sau aplicarea efectivă a unor astfel de reguli anti-abuz.

96. Unele teste PPT existente pot include cerințe procedurale existente precum o notificare sau consultări între autoritățile competente vizând aplicarea testelor PPT. Clauza de compatibilitate din paragraful 2 ar înlocui testele PPT existente care includ asemenea prevederi legate de notificări sau consultări.

Paragrafele 3 și 4

97. Paragraful 16 din Comentariul privind testul PPT din Raportul la Acțiunea 6 (paginile 64 și 65) indică faptul că țările au libertatea de a include în tratatele lor bilaterale următorul paragraf suplimentar:

8. În cazul în care un avantaj prevăzut de prezenta Convenție este refuzat unei persoane potrivit paragrafului 7, autoritatea competentă din Statul Contractant care ar fi acordat în caz contrar acest avantaj va considera, totuși, că respectiva persoană are dreptul la acel avantaj, sau la avantajele diferite legate de un anumit element de venit sau capital, dacă respectiva autoritate competentă, la solicitarea acelei persoane și după analizarea faptelor și circumstanțelor relevante, stabilește că avantajele ar fi fost acordate acelei persoane în absența tranzacției sau acordului indicat(e) în paragraful 7. Autoritatea competentă din Statul Contractant către care solicitarea a fost adresată se va consulta cu autoritatea competentă a celuilalt Stat înainte de a respinge solicitarea adresată în baza acestui paragraf de către un rezident din celălalt Stat.

98. Paragraful 3 permite Părților care nu au renunțat la testul PPT conform paragrafului 15(a) să opteze pentru includerea prevederii suplimentare în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Paragraful 4 reflectă prevederea suplimentară cu modificări minore (pentru alinierea terminologiei și evitarea unor referințe încrucișate, prin număr, la un anumit articol). Paragraful 4 constituie o prevedere opțională și, după cum prevede paragraful 17(b), se va aplica în cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante au ales să îl aplice trimițând o notificare conform paragrafului 17(b).

Paragraful 5

99. Paragraful 5 constituie o clauză de compatibilitate care descrie interacțiunea dintre paragraful 4 și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Acest paragraf clarifică faptul că, dacă Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției au ales să aplice paragraful 4, acesta se va aplica unui test PPT prevăzut de un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției (care ar putea fi modificat sub acțiunea Convenției). În general, un test PPT existent va fi modificat de paragraful 1, urmarea fiind aceea că, în practică, paragraful 4 se va aplica în paralel cu paragraful 1.

Paragraful 6

100. Paragraful 6 permite Părților să opteze pentru aplicarea prevederii LOB simplificate conținute în paragrafele 8 - 13 („Regula simplificată de limitare a avantajelor”) ca o completare la testul PPT din paragraful 1 trimițând notificarea descrisă în paragraful 17(c). Regula simplificată de limitare a avantajelor este o prevedere opțională și se aplică în cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante au ales să îl aplice. Ca excepții de la regulă, această Regulă simplificată de limitare a avantajelor se poate aplica și în cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției pentru care unele, însă nu toate Jurisdicțiile Contractante au ales în baza paragrafului 6 să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor, cu condiția ajungerii la un acord potrivit paragrafului 7(a) sau (b).

Paragraful 7

101. Dacă o Parte alege să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor potrivit paragrafului 6, însă nu și cealaltă, Regula simplificată de limitare a avantajelor nu se va aplica și, în mod implicit, testul PPT din paragraful 1 se va aplica în mod simetric. Părțile care aleg să aplice au, totuși, posibilitatea, în baza paragrafului 16, de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 7 în cazuri în care cealaltă Parte alege să nu aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor. Paragraful 7 prevede două modalități opționale prin care Părțile care nu aleg să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor elimină riscul de neaplicare a Articolului 7 în cazul unei relații bilaterale în urma acestei interacțiuni.

102. Subparagraful a) permite Părților care aleg să aplice doar testul PPT să convină asupra faptului că Regula simplificată de limitare a avantajelor s-ar aplica simetric cu scopul de a acorda

avantaje în cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, încheiat cu Părți care aleg să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor. La polul opus, Subparagraful b) permite Părților care aleg să aplice doar testul PPT să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor în mod asimetric în cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Conform subparagrafului b), o Jurisdicție Contractantă ce încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și alege să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor ar aplica testul PPT și Regula simplificată de limitare a avantajelor pentru a stabili dacă va acorda sau nu avantajele Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, în timp ce cealaltă Jurisdicție Contractantă care nu alege să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor ar aplica doar testul PPT pentru a stabili dacă acordă sau nu avantajele. Se ajunge la acest acord privind aplicarea Regulii simplificate de limitare a avantajelor optând pentru aplicarea subparagrafului a) sau b) și notificând Depozitarul în consecință conform paragrafului 17(d).

103. Dacă o Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și preferă să aplice doar testul PPT nu este în mod afirmativ de acord cu aplicarea Regulii simplificate de limitare a avantajelor potrivit subparagrafului a) sau b), excepțiile menționate de acest paragraf nu s-ar aplica în cazul aceluși Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Într-o situație de acest gen s-ar aplica doar testul PPT, în conformitate cu paragraful 16.

Paragrafele 8 - 13 – Regula simplificată de limitare a avantajelor

104. Paragrafele 8 - 13 conțin o prevedere LOB simplificată, bazată pe paragrafele 1 - 6 din Articolul X (Dreptul la Beneficii) inclus în Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, prevăzută în paragraful 25 (pagina 21) al Raportul la Acțiunea 6 și finalizat cu ocazia activităților de urmărire desfășurate de Grupul de Lucru nr. din cadrul CFA OCDE, specializat în Convenții Fiscale și Întrebări Aferente (WP1). Versiunea prevederii produse de WP1 în forma de la data elaborării Convenției are următorul conținut:

1. Dacă nu se prevede diferit în prezentul Articol, un rezident al Statului Contractant nu putea primi un avantaj care ar fi în caz contrar acordat prin prezenta Convenție (diferit de un avantaj prevăzut de paragraful 3 din Articolul 4, paragraful 2 din Articolul 9 sau Articolul 25), decât dacă respectivul rezident este o „persoană eligibilă”, după cum prevede paragraful 2, la data acordării aceluși avantaj.

2. Un rezident al Statului Contractant este considerat o persoană eligibilă la data acordării avantajului, în caz contrar, prin Convenție, dacă la data respectivă rezidentul este:

a) o persoană fizică;

b) respectivul Stat Contractant, o subdiviziune politică sau autoritatea locală a acesteia, sau o agenție sau instituție a oricărui astfel de Stat Contractant, subdiviziune locală sau autoritate locală;

c) o societate sau altă entitate, în cazul în care clasa principală a acțiunilor sale este în mod periodic obiectul tranzacțiilor pe una sau mai multe burse recunoscute;

d) o persoană, diferită de o persoană fizică, care
i) este un/o [descriere agreeată a organizațiilor non-profit relevante existente în fiecare Stat Contractant]; sau
ii) este un fond de pensii recunoscut

e) o persoană diferită de o persoană fizică, dacă, pe durata cel puțin unei jumătăți din zilele unei perioade de doisprezece luni care include data la care avantajul ar fi altfel acordat, persoanele care sunt rezidente ale Statului Contractant respectiv și care au dreptul

la avantajele prezentei Convenții conform subparagrafelor a) - d) dețin, direct sau indirect, cel puțin 50% din acțiunile persoanei

3. a) Un rezident al Statului Contractant va putea beneficia de avantajele prezentei Convenții cu referire la un element de venit obținut în celălalt Stat Contractant, indiferent că rezidentul este sau nu o persoană eligibilă, dacă rezidentul este sau nu implicat în desfășurarea activă a unei activități economice în primul Stat Contractant, venit obținut din celălalt Stat Contractant emană de la această activitate sau se constituie în accesoriu al acesteia. În sensul prezentului Articol, sintagma „exercițiul efectiv al unei activități economice” nu va include următoarele activități sau eventuale combinații ale acestora:

- i) operarea în calitate de companie tutelară;*
- ii) supervizarea sau administrarea generală a unui grup de societăți;*
- iii) activitate de finanțare de grup (inclusiv gestiunea centralizată a numerarului); sau*
- iv) realizarea sau gestionarea investițiilor, dacă aceste activități nu sunt desfășurate de o bancă, o societate de asigurări sau un agent de valori mobiliare autorizat în cadrul activității sale obișnuite.*

b) Dacă un rezident al unui Stat Contractant obține un element de venit dintr-o activitate comercială desfășurată de rezidentul respectiv în celălalt Stat Contractant, sau obține un element de venit furnizat în celălalt State de către o persoană afiliată, condițiile descrise la subparagraful a) vor fi considerate îndeplinite cu privire la acest element doar dacă activitatea comercială desfășurată de rezident în primul Stat la care se referă elementul este substanțială în raport cu aceeași activitate sau o activitate comercială complementară desfășurată de rezident sau o astfel de persoană afiliată în celălalt Stat Contractant. Natura substanțială a activității comerciale, în sensul prezentului subparagraf, va fi determinată în baza tuturor datelor și circumstanțelor.

c) În sensul aplicării prezentului paragraf, activitățile desfășurate de persoane afiliate cu privire la un rezident al unui Stat Contractant vor fi considerate ca fiind desfășurate de un astfel de rezident.

4. Un rezident al unui Stat Contractant ce nu este persoană eligibilă va avea, de asemenea, dreptul la un avantaj care ar fi în caz contrar acordat prin prezenta Convenție cu privire la un element de venit dacă, pe durata a cel puțin jumătate din zilele oricărei perioade de doisprezece luni care include data la care avantajul ar fi în caz contrar acordat, persoanele care sunt beneficiari echivalenți dețin, direct sau indirect, cel puțin 75 de procente din interesele generatoare de beneficii ale rezidentului.

5. Dacă un rezident dintr-un Stat Contractant nu este o persoană eligibilă conform dispozițiilor paragrafului 2 din acest Articol, și nu are dreptul la avantaje conform paragrafului 3 sau 4 din prezentul Articol, autoritatea competentă a celuilalt Stat Contractant poate, totuși, acorda avantajele prevăzute de Convenție sau avantaje cu privire la un element specific de venit, ținând cont de obiectul și de scopul prezentei Convenții, însă numai dacă rezidentul respectiv dovedește în mod satisfăcător pentru această autoritate competentă că nici sediul, achiziția sau întreținerea sa, nici efectuarea operațiunilor sale nu au avut ca unul dintre scopurile principale obținerea de avantaje în baza Convenției. Autoritatea competentă din Statul Contractant către care s-a adresat o solicitare se va consulta cu autoritatea competentă a celuilalt Stat înainte de a acorda sau a respinge solicitarea adresată conform acestui paragraf de către un rezident al celuilalt Stat.

6. În sensul prezentului Articol:

a) sintagma „bursă de valori recunoscută” denotă:

- i) *orice bursă de valori constituită și reglementată ca atare conform legilor oricăruia dintre Statele Contractante; și*
- ii) *orice altă bursă de valori pe care autoritățile competente ale Statelor Contractante convin să o recunoască;*
- b) *sintagma „clasă principală de acțiuni” denotă clasa sau clasele de acțiuni ale unei societăți care reprezintă majoritatea totalului drepturilor de vot și al valorii societății sau clasa sau clasele de interese generatoare de beneficii ale unei entități care reprezintă împreună o majoritate a totalului drepturilor de vot și al valorii entității;*
- c) *sintagma „beneficiar echivalent” denotă orice persoană care ar avea dreptul la avantaje cu privire la un element de venit, acordate de un Stat Contractant în baza legislației naționale a respectivului Stat Contractant, a prezentei Convenții sau a oricărui alt instrument internațional, avantaje care sunt echivalente cu sau mai favorabile decât avantajele de acordat elementului respectiv de venit conform Convenției. Pentru a stabili dacă o persoană este un beneficiar echivalent cu privire la dividende, se va considera că persoana deține același capital al societății care plătește dividendele ca atare ca și capitalul deținut de societatea care pretinde avantajul cu privire la dividende;*
- d) *cu privire la entitățile care nu sunt societăți, termenul „acțiuni” denotă interese care sunt comparabile acțiunilor;*
- e) *două persoane vor fi „persoane afiliate” dacă una deține, direct sau indirect, cel puțin 50% din interesele generatoare de beneficii în cealaltă (sau, în cazul unei societăți, cel puțin 50% din totalul drepturilor de vot și al valorii acțiunilor societății) sau o altă persoană deține, direct sau indirect, cel puțin 50% din interesele generatoare de beneficii (sau, în cazul unei societăți, cel puțin 50% din totalul drepturilor de vot și al valorii acțiunilor societății) în fiecare persoană. În orice caz, o persoană va fi afiliată alteia dacă, în baza tuturor datelor și a circumstanțelor relevante, una deține controlul asupra celeilalte sau ambele se află sub controlul aceleiași/acelorași persoane.*

105. Asemănător altor prevederi elaborate în cadrul activității BEPS în vederea includerii în Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, prevederea din model a fost modificată în scopul includerii în Convenție. În mod deosebit, terminologia a fost ajustată pentru a se alinia la terminologia utilizată în Convenție, iar referințele la anumite paragrafe și articole, pe bază de numere, a u fost înlocuite cu text descriptiv.

106. În plus, prevederea din model menționează plasarea organizațiilor non-profit cu care se desfășoară negocieri bilaterale sub statut de persoane eligibile, conform paragrafului 2(d)(i). Chiar dacă s-a considerat că, în general, impunerea negocierii bilaterale nu ar fi adecvată în contextul unui instrument multilateral, cunoscând faptul că nu s-a anticipat adoptarea Regulii simplificate de limitare a avantajelor de către toate Părțile participante la Convenție, paragraful 9(d)(i) permite Părților să ajungă la un acord bilateral privind organizațiile non-profit vizate pe baza unui schimb de note diplomatice.

107. Prevederea din model face referire și la sintagma definită „fonduri de pensii recunoscute” în paragraful 2(d)(ii). În locul folosirii acestei sintagme definite, paragraful 9(d)(ii) a încorporat conținutul definiției.

Paragraful 14

108. Paragraful 14 reprezintă o clauză de compatibilitate care descrie interacțiunea dintre Regula simplificată de limitare a avantajelor și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Regula simplificată de limitare a avantajelor ar înlocui prevederile existente ale Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, care ar limita avantajele oferite de Acordurile

Fiscale ce intră sub incidența Convenției (sau care ar limita avantaje diferite de un avantaj, conform articolelor din acord referitoare la rezidență, întreprinderi asociate sau nediscriminare sau un avantaj care nu este limitat strict la rezidenții unei Jurisdicții Contractante) doar pentru un rezident care se califică pentru astfel de avantaje prin îndeplinirea unuia sau a mai multor criterii categorice, sau ar fi adăugată dacă astfel de dispoziții nu există în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Astfel, se intenționează aplicarea sa în locul sau în absența prevederilor LOB existente. Cu toate acestea, regula nu are intenția de restricționa domeniul de aplicabilitate sau aplicarea efectivă a altor tipuri de reguli anti-abuz prevăzute în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

Paragraful 15

109. Paragraful 15 definește rezervele permise din Articolul 7. Subparagraful a) oferă Părților care intenționează să îndeplinească standardul minim prin adoptarea unei combinații între o prevedere LOB detaliată și fie reguli de abordare a structurilor financiare intermediare, fie un test PPT, posibilitatea de a renunța la includerea testului PPT în paragraful 1 din propriile lor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Pentru a asigura faptul că Părțile care renunță la testul PPT conform prezentului paragraf au în continuare șansa de a îndeplini standardul minim, acest subparagraf impune Jurisdicțiilor Contractante să depună eforturi pentru a obține o soluție satisfăcătoare în mod reciproc care îndeplinește standardul minim. Dată fiind existența mai multor măsuri prin care se poate îndeplini standardul minim prevăzut de Acțiunea 6, și imposibilitatea obținerii unei soluții satisfăcătoare în mod reciproc prin eforturile unei singure Jurisdicții Contractante, acest paragraf impune nu doar Părții care exprimă rezerva, ci și celeilalte Jurisdicții Contractante care încheie Acordul Fiscal relevant ce intră sub incidența Convenției să depună eforturi pentru a obține o soluție satisfăcătoare în mod reciproc ce respectă standardul minim.

110. În timp ce subparagraful a) se referă la „pachetul G20 BEPS al OCDE” pentru a identifica standardul minim de prevenire a utilizării abuzive a tratatelor, obligația impusă Jurisdicțiilor Contractante este de a depune toate eforturile pentru a ajunge la un acord bilateral pe marginea unei prevederi alinate la standardul minim agreat. Nu se intenționează astfel sugerarea ideii că sunt impuse prin pachetul BEPS orice obligații legale. Sintagma „o regulă simplificată de limitare a avantajelor” din paragraful 15(a) se referă la o prevedere detaliată de tipul celor prezente în paragrafele 1 - 6 din Articolul X (Dreptul la Beneficii) al Modelului de Convenție Fiscală al OCDE, prevăzut în paragraful 25 (pagina 21) din Raportul la Acțiunea 6, care va fi dezvoltat suplimentar în cadrul activității de urmărire în materie de BEPS. Sintagma „un test de scop principal” se referă la o prevedere de tipul celor descrise în paragraful 1.

111. Subparagraful b) permite Părților să renunțe la aplicarea paragrafului 1 (și a paragrafului 4, în cazul în care Părțile au decis să îl aplice) în cazul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției care conțin deja un test PPT. Această prevedere s-ar aplica doar cu referire la un test PPT cuprinzător care anulează toate avantajele prevăzute de tratate, însă nu ar fi adecvat pentru un test de tip PPT care se aplică doar acelor avantaje din categorii specifice precum dividende, dobânzi, redevențe, venituri din angajare, alte venituri și eliminarea dublei impuneri.

112. Subparagraful c) permite Părților să renunțe la Regula simplificată de limitare a avantajelor cu referire la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin deja o prevedere descrisă în paragraful 14. Părțile care nu aleg, conform paragrafului 6, să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor, însă acceptă aplicarea sa simetrică sau asimetrică potrivit paragrafului 7, pot prefera să nu aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor cu referire la Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției care conțin deja o prevedere LOB. Prin urmare, paragraful 15(c) ar fi disponibil unor astfel de Părți, precum și Părților care aleg conform paragrafului 6 să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor.

Paragraful 16

113. După cum s-a prevăzut mai sus cu referire la paragrafele 6 și 7, dacă o Jurisdicție Contractantă ce încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției preferă să aplice testul PPT doar în paragraful 1, iar cealaltă Jurisdicție Contractantă preferă să aplice testul PPT combinat cu Regula simplificată de limitare a avantajelor, Regula simplificată de limitare a avantajelor nu s-ar aplica (decât dacă există un acord conform paragrafului 7(a) sau (b)). În astfel de situații, Părțile care preferă să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor pot prefera să nu aplice nicio prevedere a Articolului 7 și să obțină rezultate prin negocieri bilaterale. Dacă Jurisdicția Contractantă care preferă doar testul PPT nu a ales să aplice paragraful 7(a) sau (b), paragraful 16 va permite prin urmare Părților care aleg, conform paragrafului 6, să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor, să refuze aplicarea integrală a Articolului 7 în cazul propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Pentru a asigura faptul că Jurisdicțiile Contractante care încheie Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, în cazul cărora se renunță complet la aplicarea Articolului 7 potrivit acestui paragraf, vor avea în continuare posibilitatea de a îndeplini standardul minim, prezentul paragraf, precum paragraful 15(a), impune acestora să depună eforturi pentru a obține o soluție satisfăcătoare în mod reciproc și în conformitate cu standardul minim.

Paragraful 17

114. Paragraful 17 descrie notificările necesare pentru a asigura claritatea privind aplicarea Articolului 7. Subparagraful a) impune Părților care nu au refuzat aplicarea paragrafului 1 potrivit paragrafului 15(a) să notifice Depozitarului fiecare dintre Acordurile sale Fiscale care intră sub incidența Convenției, nu face obiectul unei rezerve potrivit paragrafului 15(b) și conține un test PPT existent, precum și numărul de articol și de paragraf pentru fiecare asemenea prevedere. O prevedere existentă a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar fi înlocuită de prevederile paragrafului 1 (și ale paragrafului 4, dacă este cazul) dacă toate Jurisdicțiile Contractante care încheie acel Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției au transmis o astfel de notificare referitoare la prevederea existentă. În alte situații, paragraful 1 (și paragraful 4, unde este cazul) a-ar aplica Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă ar înlocui prevederile existente ale Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu paragraful 1 (și, dacă este cazul, cu paragraful 4).

115. Ținând cont de faptul că nu toate modalitățile posibile de îndeplinire a standardului minim conform Acțiunii 6 sunt prevăzute în Convenție, unele Părți pot alege să aplice doar testul PPT menționat în paragraful 1 ca măsură intermediară, cu intenția de a adopta, pe cât posibil, alte măsuri menite să satisfacă standardul minim prin negocieri bilaterale. Pentru a oferi clarificări, o Parte care trimite o notificare potrivit subparagrafului a) își poate exprima și o astfel de intenție. Părțile de acest gen pot încerca ulterior, pe calea negocierilor bilaterale, să adopte o prevedere LOB simplificată sau detaliată pentru a completa paragraful 1, sau să înlocuiască paragraful 1 cu o prevedere LOB detaliată completată cu reguli menite să abordeze structuri de finanțare intermediară.

116. Subparagrafele b) - d) impun Părților care aleg să aplice prevederile opționale din Articolul 7 (i.e. paragraful 4, paragraful 6 și paragraful 7(a) sau (b)) să notifice Depozitarului opțiunile acestora pentru a avea situația clară a Părților care aleg să aplice acele prevederi opționale.

117. Cu referire la subparagrafele c) și d), exceptând cazul în care Partea care trimite notificarea de exprimare a opțiunii privind aplicarea Regulii simplificate de limitare a avantajelor, potrivit acelor subparagrafe, a exprimat rezerva descrisă în paragraful 15(c), Partea respectivă va notifica suplimentar lista cu Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției Party și conțin o prevedere descrisă în paragraful 14, precum și numărul de articol și de paragraf pentru fiecare prevedere de acest gen. Subparagraful e) aduce clarificări legate de prevederile existente care vor fi înlocuite de Regula simplificată de limitare a avantajelor. O prevedere existentă a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar fi înlocuită de Regula simplificată de limitare a avantajelor în cazul în care toate Jurisdicțiile Contractante au transmis notificarea de mai sus potrivit subparagrafului c) sau d) cu referire la prevederea existentă. În alte situații, Regula simplificată de limitare a avantajelor s-ar aplica în cazul Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă ar

înlocui prevederile existente ale Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu Regula simplificată de limitare a avantajelor. În cazul în care se aplică paragraful 7(b), modificarea în cauză se va realiza asimetric strict în legătură cu aplicarea Regulii simplificate de limitare a avantajelor de către Jurisdicția Contractantă care a ales conform paragrafului 6 să aplice Regula simplificată de limitare a avantajelor.

Articolul 8 – Tranzacții pe bază de Transfer de dividende

Paragraful 1

118. Paragraful 1 impune parcurgerea unei perioade minime de deținere de capital, perioadă necesară pentru ca o companie să primească dreptul la o rată redusă de impozitare a dividendelor obținute de la o filială, în baza Articolului 10(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, revizuit prin paragraful 36 (paginile 70 și 71) din Raportul la Acțiunea 6. Prevederea din model are următorul text:

a) 5 procente din valoarea brută a dividendelor dacă beneficiarul efectiv este o societate (diferită de un parteneriat) care deține în mod direct cel puțin 25 de procente din capitalul societății care plătește dividendele pe o perioadă de 365 de zile ce include data achitării dividendelor (în sensul calculării perioadei respective, nu se vor lua în calcul schimbările de proprietar care ar rezulta direct în urma unei reorganizări corporative, precum o fuziune sau reorganizare prin diviziune, a societății care deține acțiunile sau care achită dividendele);

119. Prevederea din paragraful 1 a fost modificată pentru a include pasaje care descriu situația în care este necesară introducerea unei perioade minime de deținere a capitalului. În mod specific, se adaugă o perioadă minimă de deținere a capitalului la prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care scutește sau limitează impozitarea într-o Jurisdicție Contractantă a dividendelor achitate unei societăți cu statut de rezident al celeilalte Jurisdicții Contractante și care deține un procent important din volumul de capital sau puterea de vot a societății care achită dividendele. Prin urmare, acest paragraf nu afectează prevederile curente care specifică o rată preferențială de impozitare pentru dividende fără condiția de a deține un anumit procent din capitalul societății care achită dividendele.

120. De asemenea, recunoscând faptul că scopul prezentei prevederi este exclusiv cel de a introduce o perioadă minimă de deținere a capitalului și de a nu modifica alocarea fundamentală a drepturilor de impozitare între Jurisdicțiile Contractante care încheie Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, pasajele referitoare la rata specifică de impozitare și pragul de deținere menționate în prevederea din model au fost eliminate.

121. În plus, dată fiind variația prevederilor în materie de dividende prezente în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, au fost operate modificările de mai jos asupra prevederii din paragraful 1. Termenii „a avea în proprietate” și „a controla” au fost adăugați pentru a viza prevederile curente care folosesc acești termeni în locul termenului „a deține”.

- (i) Sintagma „mai mult decât un anumit volum” a fost utilizată a acoperi prevederile existente, indiferent dacă acestea includ sintagma „cel puțin [X] procente” sau „peste [X] procente”.
- (ii) Termenul „destinatar” a fost adăugat pentru a viza prevederile existente care folosesc acest termen în locul sintagmei „beneficiar efectiv”. Pot exista exemple variate diferite de „beneficiar efectiv” sau „destinatar”. Unele prevederi curente pot utiliza termenii/sintagma „beneficiar”, „proprietar” sau „societatea beneficiară”, în timp ce altele pot face referire la dividende „de care beneficiază efectiv”, „plătite către”, „distribuite către” sau „primate de către” o companie tutelară, sau o companie tutelară „cu drept efectiv de a beneficia” de

dividende. În acest sens, se intenționează acoperirea tuturor acestor exemple prin „beneficiar efectiv” sau „destinatar”.

- (iii) Și termenul „capital” prezintă numeroase variații precum „capital propriu”, „capital autorizat”, „capital social”, „capital legal”, „acțiuni”, „acțiuni reprezentând ... procente din capital/puterea de vot”, „acțiuni emise cu drept de vot”, „acțiuni cu drept de vot”, „acțiuni de capital”, „capital cu drept de vot”, „putere de vot”, „drepturi de vot”, „control” și „participation substantielle” (participație substanțială). Pentru a acoperi toate aceste variații, sintagma „capitalul, acțiunile, stocurile, puterea de vot, drepturile de vot sau participațiile similare” a fost folosită în prevederile paragrafului 1.

122. Paragraful 1 dorește să adauge o perioadă minimă de deținere la prevederile existente ale Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, fără a modifica celelalte elemente din respectivele prevederi, precum ratele de impozitare, limitele de participare la capital și forma de deținere (de ex., directă și/sau indirectă). În plus, acest paragraf nu modifică alte condiții, cum ar fi prevederile care impun după cum urmează:

- valoarea investiției depășește o anumită valoare monetară;
- profiturile din care sunt achitate dividendele fac obiectul impozitării în jurisdicția de rezidență; sau
- doar o anumită porțiune din venitul brut al societății plătitoare este compusă din dobânzi sau dividende.

123. Unele Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției încheiate între membrii UE pot conține o clauză de compatibilitate ce prevede că Directiva UE aplicabilă companiei tutelare/filialei va avea câștig de cauză față de alte prevederi în materie de dividende. Directiva are rolul de a elimina obstacolele fiscale din domeniul distribuției profitului între companii asociate ale diferiților membri UE, și elimină reținerile la sursă asupra dividendelor plătite de către filială companiei tutelare în baza anumitor condiții. După cum s-a descris mai sus, acest paragraf doar adaugă o perioadă minimă de deținere a capitalului la prevederile curente în materie de dividende, fără a abroga prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și vizează compatibilitatea cu acea Directivă.

Paragraful 2

124. Paragraful 2 descrie interacțiunea între paragraful 1 și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Acest paragraf clarifică faptul că perioada minimă de 365 de zile pentru deținerea capitalului, menționată în paragraful 1, înlocuiește perioadele minime de deținere deja conținute în prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, sau se adaugă în cazul în care astfel de perioade nu sunt precizate în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Dacă Părțile preferă să păstreze perioadele curente minime de deținere, paragraful 3(b) oferă posibilitatea de a nu aplica Articolul 8 cu referire la prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și includ deja o perioadă minimă de deținere a capitalului.

Paragraful 3

125. Ținând cont de faptul că nu este necesară o prevedere care vizează tranzacțiile pe bază de transfer de dividende pentru a îndeplini un standard minim, paragraful 3(a) permite Părților să refuze în totalitate aplicarea Articolului 8.

126. Subparagraful b)(i) permite Părților să refuze în totalitate aplicarea Articolului 8 la nivelul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, în măsura în care prevederile descrise în paragraful 1 deja includ o perioadă minimă de deținere. Se intenționează aplicarea acestei rezerve la nivel de prevedere, și nu la nivel de acord. Prin urmare, dacă un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției conține prevederile descrise în paragraful 1 care prevăd două rate de impozitare partajate, dintre care una include o perioadă minimă de deținere iar cealaltă nu, această clauză ar păstra doar primele prevederi, în timp ce paragraful 1 ar adăuga o perioadă minimă de deținere la prevederile din

urmă. În plus, subparagraful b)(ii) și (iii) permite unei Părți să mențină o perioadă minimă de deținere inclusă în prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, perioadă care depășește sau nu 365 de zile.

Paragraful 4

127. Pentru a aduce clarificări privind aplicarea Articolului 8, paragraful 4 impune fiecărei Părți (diferite de o Parte care și-a rezervat dreptul prevăzut de paragraful 3(a) de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 8 la Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției) să notifice Depozitarului dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține sau nu o prevedere descrisă la paragraful 1 și care nu face obiectul unei rezerve descrise la paragraful 3 (b) și, dacă există o asemenea prevedere, numărul de articol și de paragraf pentru fiecare prevedere de acest gen. Paragraful 1 se va aplica în legătură cu o prevedere existentă a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante au trimis o astfel de notificare referitoare la respectiva prevedere.

Articolul 9 – Câștiguri capitale din înstrăinarea acțiunilor sau a intereselor entităților a căror valoare se obține din bunuri imobile

Paragraful 1

128. Paragraful 1 tratează situații în care o entitatea primește contribuții sub formă de active cu puțin timp înainte de vânzarea unor acțiuni sau participații comparabile (precum cote de participare într-un parteneriat sau trust) în respectiva entitate cu scopul de a dilua proporția valorii acelei entități derivate din bunuri imobile, în baza Articolului 13(4) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, cu revizuirii aduse în paragraful 44 (pagina 72) din Raportul la Acțiunea 6. Prevederea din model are următorul text:

4. Câștigurile obținute de un rezident al unui Stat Contractant prin înstrăinarea unor acțiuni sau participații comparabile, precum cote de participare într-un parteneriat sau trust, pot fi impozitate în celălalt Stat Contractant dacă, în orice moment pe parcursul celor 365 de zile care preced înstrăinarea, aceste acțiuni sau participații comparabile au înregistrat peste 50 de procente din valoarea lor în mod direct sau indirect din proprietăți imobiliare, după cum definește Articolul 6, aflate în celălalt Stat.

129. Raportul la Acțiunea 6 prevede două modificări referitoare la Articolul 13(4) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE: (i) se introduce o perioadă de testare pentru a determina dacă se îndeplinește condiția privind pragul de valoare; și (ii) se extinde domeniul de aplicabilitate al participațiilor prevăzute în respectivul paragraf pentru a include participații similare acțiunilor precum cote de participare într-un parteneriat sau trust. Prevederea din paragraful 1 a fost împărțită în două subparagrafe. Subparagraful a) reflectă introducerea perioadei de testare, iar subparagraful b) reflectă extinderea participațiilor vizate.

- (i) Sintagma „participații comparabile” a fost înlocuită cu „alte drepturi de participare într-o entitate” în partea de început a paragrafului pentru a crea asigurări că paragraful 1 se aplică la nivelul prevederilor curente care ar putea descrie participațiile mai vast decât „participații comparabile”. Această modificare are rolul de a cuprinde în sens larg prevederile curente care vor fi modificate de prezentul paragraf, însă fără a extinde domeniul de aplicabilitate al participațiilor vizate (decât în măsura prevăzută în subparagraful b)).
- (ii) Sintagma „peste 50 de procente” a fost înlocuită cu „mai mult de o anumită parte” pentru a cuprinde prevederile existente utilizând orice praguri, incluzând nu doar un procentaj specific (i.e. „peste [x] de procente” sau „cel puțin [x] de procente”), și ci termeni/sintagme mai generali/generale precum „porțiunea principală”, „cea mai mare parte”, „în principal”, „în întregime”, „în special”, „cu precădere”.

- (iii) Sintagma „proprietăți imobiliare” a fost adăugată pentru a aborda prevederi curente care folosesc această sintagmă în loc de „bunuri imobile”. În plus, pasajul „după cum definește Articolul 6” a fost eliminat pentru a se evita referințele încrucișate pe bază de număr cu un anumit articol.
- (iv) Sintagma „mai mult de o anumită parte din valoarea acelor acțiuni sau drepturi provine din bunuri imobile (proprietăți imobiliare)” a fost adăugată pentru a viza prevederi existente având la bază Articolul 13(4) din Modelul de Convenție Fiscală al ONU.

131. Întrucât scopul acestei prevederi este de a introduce o perioadă de testare și a asigura acoperirea de către aceasta a participațiilor comparabile cu acțiunile (precum cote de participare într-un parteneriat sau trust), pragul menționat în prevederile existente ar fi păstrat și, dacă Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției conțin excepții de la aplicarea prevederilor curente (de exemplu, unele Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției pot exclude câștigurile obținute din înstrăinarea acțiunilor deținute de societăți listate la o bursă de valori agreeată cuprinsă într-una din Jurisdicțiile Contractante), acele excepții ar continua să se aplice. De asemenea, unele prevederi existente pot utiliza termenii „venit” și „profituri” pentru a completa sau a înlocui „câștiguri”; și prevederile de acest gen ar fi cuprinse în domeniul de aplicabilitate al paragrafului 1.

Paragraful 2

132. Paragraful 2 este o clauză de compatibilitate care descrie interacțiunea dintre paragraful 1(a) și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Acest paragraf clarifică faptul că perioada de testare de 365 de zile prevăzută în paragraful 1(a) înlocuiește perioadele de testare deja conținute în prevederile existente sau este adăugată dacă prevederile existente nu conțin astfel de perioade de testare. Dacă Părțile preferă să mențină perioadele de testare curente, paragraful 6(d) oferă posibilitatea de a nu aplica paragraful 1(a) în ce privește prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și includ deja o perioadă de testare. Întrucât paragraful 1(b) deja descrie relația cu acțiunile sau drepturile acoperite de prevederile curente, paragraful 2 nu descrie compatibilitatea paragrafului 1(b) cu prevederile curente.

Paragrafele 3 și 4

133. Unele Părți pot alege să aplice Articolul 13(4) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, prevăzut în Raportul la Acțiunea 6, în cazul propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, în locul integrării unei perioade de testare și al extinderii tipurilor de participații acoperite de prevederile curente privind câștigurile de capital. Paragraful 3 oferă Părților această posibilitate. După cum se remarcă mai jos în explicitarea paragrafului 5, paragraful 3 permite în plus unei Părți să introducă o prevedere care vizează câștiguri obținute din înstrăinarea unor acțiuni deținute de entități, a căror valoare este generată în principal de bunuri imobile (proprietăți imobiliare), într-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și nu conține o astfel de regulă. Paragraful 4 constituie o prevedere opțională și, după cum prevede paragraful 8, se va aplica în cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante aleg să îl aplice trimițând o notificare în baza paragrafului 8. Astfel, paragraful 1 nu se va aplica în cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției pentru care se aplică paragraful 4. În contrast, dacă o Jurisdicție Contractantă alege să aplice paragraful 4 iar una sau mai multe dintre celelalte Jurisdicții Contractante nu doresc acest lucru (sau nici una dintre Jurisdicțiile Contractante nu alege să îl aplice), paragraful 1 se va aplica în cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției în locul paragrafului 4.

Paragraful 5

134. Paragraful 5 constituie o clauză de compatibilitate care descrie interacțiunea dintre paragraful 4 și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Acest paragraf clarifică faptul că prevederile paragrafului 4 înlocuiesc prevederile existente ale Acordurilor Fiscale ce intră sub

incidența Convenției și vizează câștigurile de capital din înstrăinarea unor acțiuni sau participații în entități a căror valoare provine în principal din proprietăți imobiliare, sau este adăugat în cazurile în care astfel de prevederi nu apar în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Dacă Părțile preferă să păstreze prevederi curente din propriile Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, paragraful 6(f) oferă posibilitatea de a nu aplica paragraful 4 în cazul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

135. Sintagma „mai mult de o anumită parte din valoarea acelor acțiuni sau drepturi provine din bunuri imobile (proprietăți imobiliare)” dorește să asigure faptul că prevederea în cauză va modifica și prevederile curente având la bază Articolul 13(4) din Modelul de Convenție Fiscală al ONU.

Paragraful 6

136. Ținând cont de faptul că o prevedere referitoare la câștigurile de capital din înstrăinarea unor acțiuni sau participații în entități a căror valoare provine în principal din proprietăți imobiliare nu este necesară pentru a îndeplini un standard minim, subparagraful a) permite Părților să nu aplice nicio prevedere a paragrafului 1. În plus, subparagrafe b) și c) permit Părților să evite separat aplicarea paragrafului 1(a) sau (b).

137. Subparagraful d) permite Părților să nu aplice paragraful 1(a) în cazul propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și deja conțin o prevedere de tipul celor descrise în paragraful 1, care includ o perioadă de testare.

138. Subparagraful e) permite Părților să nu aplice paragraful 1(b) în cazul propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și deja conțin o prevedere de tipul celor descrise în paragraful 1, aplicabile la înstrăinarea unor participații diferite de acțiuni.

139. Subparagraful f) permite Părților să nu aplice paragraful 4 în cazul propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și deja conțin prevederi descrise în paragraful 5. Prin urmare, prevederile curente de acest gen ar fi menținute, iar paragraful 4 s-ar aplica doar în legătură cu Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin prevederi descrise în paragraful 5. Întrucât această rezervă are rolul de a funcționa în cazul aplicării paragrafului 4 (cu alte cuvinte, când nu se aplică paragraful 1), ea nu ar avea niciun efect asupra aplicării paragrafului 1. Pe de altă parte, Părțile care aleg să aplice paragraful 4 ar avea posibilitatea de a-și exprima rezervele descrise în subparagrafe a) - e), pe lângă cele din subparagraful f), cu referire la situațiile în care se aplică paragraful 1 în locul paragrafului 4.

Paragraful 7

140. Paragraful 7 impune fiecărei Părți (diferite de o Parte care și-a rezervat conform paragraful 6(a) dreptul de a nu aplica nicio prevedere din paragraful 1 propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției) să notifice Depozitarului dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține sau nu o prevedere curentă descrisă în paragraful 1 și, dacă acea prevedere există, numărul de articol și de paragraf pentru fiecare prevedere de acest gen. Cunoscând faptul că paragraful 1(a) sau (b) se poate aplica chiar și dacă se alege neaplicarea celui alt paragraf conform rezervelor descrise în paragraful 6(b) - (e), paragraful 7 nu exclude Părțile care și-au exprimat acele rezerve prin cerința de notificare. Paragraful 1 s-ar aplica în cazul unei prevederi dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante au transmis o astfel de notificare pe marginea prevederii existente.

Paragraful 8

141. Paragraful 8 impune fiecărei Părți care alege să aplice paragraful 4 să notifice Depozitarului alegerea respectivă. O Parte care nu și-a rezervat conform paragrafului 6(a) dreptul de a nu aplica paragraful 1 în cazul propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției va fi inclus în

notificările sale conform paragrafului 7 o listă a Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin o prevedere existentă relevantă. Totuși, o Parte care și-a exprimat o astfel de rezervă, va fi nevoită să includă o asemenea listă în notificările sale trimise conform paragrafului 8, exceptând cazul în care Partea în cauză și-a rezervat conform paragrafului 6(f) dreptul de a menține prevederile existente. În continuare, paragraful descrie relația între paragraful 4 și paragraful 1. Dacă toate Jurisdicțiile Contractante aleg să aplice paragraful 4 trimițând o notificare în baza acestui paragraf, paragraful 1 nu se va aplica la nivelul aceluși Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, aplicându-se în schimb paragraful 4. O prevedere existentă dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar fi înlocuită de prevederile paragrafului 4 în cazul în care toate Jurisdicțiile Contractante au trimis o notificare conform paragrafului 7 sau 8 referitoare la prevederea existentă. În alte situații, paragraful 4 ar înlocui prevederile Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu paragraful 4.

Articolul 10 – Regula anti-abuz pentru sedii permanente situate în jurisdicții terțe

Paragrafele 1 - 3

142. Paragrafele 1 - 3 conțin o prevedere care vizează sediile permanente situate în jurisdicții terțe, prevedere bazată pe textul Modelului de Convenție Fiscală al OCDE prevăzut în paragraful 52 (pagina 76) din Raportul la Acțiunea 6 și finalizat cu ocazia activității de urmărire desfășurate de WP1. Versiunea prevederii elaborate de WP1, în forma sa de la data elaborării Convenției, avea următorul conținut:

În cazul în care

- a) *o societate dintr-un Stat Contractant obține venituri din celălalt Stat Contractant iar primul Stat menționat consideră că acele venituri provin de la un sediu permanent al societății situat într-o jurisdicție terță, și*
- b) *profiturile asociate respectivului sediu permanent sunt scutite de impozit în primul Stat menționat,*

avantajele prezentei Convenții nu se vor aplica niciunui element de venituri pentru care impozitul în jurisdicția terță este inferior valorii mai mici dintre [rata impozitării ce se va stabili în mod bilateral] și 60 de procente din impozitul care ar fi perceput în primul Stat menționat pentru acel element de venit dacă respectivul sediu permanent ar fi situat în primul Stat menționat. Într-o astfel de situație, orice venit la care se aplică prevederile prezentului paragraf va rămâne impozitabil potrivit legislației naționale a celuilalt Stat, fără a aduce atingere altor prevederi din Convenție.

Prevederile anterioare din prezentul paragraf nu se vor aplica dacă venitul obținut din celălalt Stat provine din sau este asociat cu desfășurarea activă a unei activități economice în cadrul sediului permanent (activitate diferită de activitatea de realizare, gestionare sau de simplă deținere a unor investiții în contul entității, exceptând cazul în care aceste activități vizează operațiuni bancare, de asigurări sau cu titluri de valoare efectuate de către o bancă, o societate de asigurări, respectiv un broker de titluri de valoare nominative).

Dacă avantajele obținute în baza acestei Convenții sunt contestate conform prevederilor anterioare din acest paragraf referitoare la un element de venit obținut de către un rezident al unui Stat Contractant, autoritatea competentă a celuilalt Stat Contractant poate acorda, totuși, aceste avantaje aferente aceluși element de venit dacă autoritatea în cauză stabilește că acordarea acelor avantaje este justificată ținând cont de motivele pentru care rezidentul nu s-a încadrat în cerințele acestui paragraf. Autoritatea competentă din Statul Contractant către care s-a adresat o solicitare în baza frazei anterioare se va consulta cu

autoritatea competentă a celuilalt Stat Contractant înainte de a accepta sau respinge solicitarea.

144. Prevederea din model include o referință la o rată de impozitare care se va stabili în mod bilateral. Se face astfel referire la condițiile refuzării avantajelor prevăzute de un tratat fiscal, precum și la faptul că avantajele tratatului nu se vor aplica oricărui element de venit pentru care rata de impozitare din jurisdicția terță în care este situat un sediu permanent exceptat este inferioară „valorii mai mici dintre [rata impozitării ce se va stabili în mod bilateral] și 60 de procente din impozitul care ar fi perceput în” jurisdicția de rezidență a societății. Pentru a evita necesitatea negocierii bilaterale a unei rate de impozitare, prevederea din paragraful 1 se bazează exclusiv pe testul celor 60 de procente.

Paragraful 4

144. Paragraful 4 constituie o clauză de compatibilitate care descrie interacțiunea dintre paragrafele 1 - 3 și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Acest paragraf menționează faptul că prevederile din paragrafele 1 - 3 înlocuiesc prevederile curente ale Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și care anulează sau limitează avantajele disponibile unei societăți dintr-o Jurisdicție Contractantă care obține venituri din cealaltă Jurisdicție Contractantă, produse de către un sediu permanent al societății situate într-o jurisdicție terță, sau este adăugat în cazul în care astfel de prevederi nu apar în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

Paragraful 5

145. Ținând cont de faptul că o prevedere care vizează sediile permanente situate în jurisdicții terțe nu este necesară pentru a îndeplini un standard minim, subparagraful a) permite Părților să nu aplice nicio prevedere din Articolul 10. În plus, subparagraful b) permite Părților să nu aplice nicio prevedere din Articolul 10 cu referire la propriile Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin deja prevederi descrise în paragraful 4. În contrast, subparagraful c) permite Părților să nu aplice nicio prevedere din Articolul 10 cu referire la propriile Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin deja prevederile descrise în paragraful 4.

Paragraful 6

146. Paragraful 6 impune fiecărei Părți (diferite de o Parte care și-a rezervat conform paragrafului 5(a) sau (b) dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 10 Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției, sau Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin deja o prevedere de același tip) să notifice Depozitarului dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține sau nu o prevedere curentă descrisă în paragraful 4 și, dacă există o asemenea prevedere, numărul de articol și de paragraf pentru fiecare prevedere de acest gen. O prevedere existentă a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar fi înlocuită de prevederile paragrafelor 1 - 3 dacă toate Jurisdicțiile Contractante au transmis o astfel de notificare referitoare la prevederea existentă. În alte situații, paragrafele 1 - 3 ar înlocui prevederile Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu acele paragrafe.

Articolul 11 – Aplicarea acordurilor fiscale pentru a restricționa dreptul unei părți de a-și impozita rezidenții

Paragraful 1

147. Prevederea din paragraful 1 menționează o așa-zisă „clauză de separabilitate” care menține dreptul unei Jurisdicții Contractante de a-și impozita proprii săi rezidenți. Prevederea are la bază Articolul 1(3) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, prevăzut în paragraful 63 (pagina 86) a Raportului la Acțiunea 6, având următorul text:

3. Prezenta Convenție nu va afecta impozitarea realizată de către un Stat Contractant asupra rezidenților săi decât în cazul avantajelor acordate conform paragrafului 3 din Articolul 7, paragrafului 2 din Articolul 9 și Articolelor 19, 20, 23 A [23 B], 24, 25 și 28.

148. Principalele schimbări aduse prevederii din paragraful 1 înlocuiesc referințele numerice la anumite paragrafe și articole cu text descriptiv având la bază paragraful 26.19 din Comentariul la Articolul 1 (Persoane care fac obiectul Convenției) al Modelului de Convenție Fiscală al OCDE, inclus în Raportul la Acțiunea 6 (pagina 87), elaborat în cadrul Proiectului BEPS. Referințele la paragraful 3 din Articolul 7 (Profituri comerciale) și paragraful 2 din Articolul 9 (Companii asociate), prezente în prevederea din model, au fost înlocuite cu subparagraful a), Articolul 19 (Serviciu guvernamental) cu subparagraful b), Articolul 20 (Studenti) cu subparagraful c), Articolele 23A (Metoda exceptării) și 23B (Metoda creditului) cu subparagraful d), Articolul 24 (Nediscriminare) cu subparagraful e), Articolul 25 (Procedura acordului reciproc) cu subparagraful f) și Articolul 28 (Membrii misiunilor diplomatice și ai oficiilor consulare) cu subparagraful g).

149. În plus, subparagrafe h) și i) au fost incluse ca excepții suplimentare la clauza de separabilitate, pentru a reflecta prevederile suplimentare care apar în mod obișnuit în tratatele fiscale. Subparagraful h) descrie prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care stipulează că pensiile sau alte plăți acordate unui rezident în baza legislației asigurărilor sociale din cealaltă Jurisdicție Contractantă vor fi impozitabile doar în cealaltă Jurisdicție Contractantă menționată. Acest aspect se precizează în paragraful 26.20 al Comentariului la Articolul 1 din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, inclus în Raportul la Acțiunea 6 (pagina 87) ca exemplu de grup de prevederi care ar putea fi incluse în lista de excepții. Subparagraful i) vizează prevederi care stipulează impozitarea exclusivă la sursă a pensiilor și a plăților similare (indiferent dacă sunt acordate sau nu în baza legislației asigurărilor sociale), precum și a anuităților, pensiilor de întreținere între soți sau a altor plăți de întreținere.

150. Subparagraful j) are rolul de a acoperi în sens larg prevederile care limitează în mod expres drepturile de impozitare ale jurisdicției de rezidență sau care acordă în mod expres drepturi de impozitare exclusiv jurisdicției sursă. Respectivul subparagraf ar acoperi, în plus, prevederile care stipulează exceptarea fiscală a venitului în ambele jurisdicții (de exemplu, în cazul pensiilor de întreținere a minorilor, conform anumitor tratate). De asemenea, paragraful ar viza și următoarele tipuri de prevederi:

- prevederi care permit autorității competente dintr-o Jurisdicție Contractantă care a operat sau urmează să opereze o ajustare inițială a profiturilor unei societăți din respectiva Jurisdicție Contractantă să acorde scutire de dublă impunere;
- prevederi care impun unei Jurisdicții Contractante să ia în considerare valoarea unei proprietăți deținute de un rezident al acesteia, ca valoare justă de piață, la data când acesta încetează a mai fi rezident al celeilalte Jurisdicții Contractantă și devine rezident al Jurisdicției Contractante menționate inițial; sau
- prevederi care acordă deduceri pentru contribuțiile achitate de un rezident al unei Jurisdicții Contractante către un plan de pensii din cealaltă Jurisdicție Contractantă, în calculul venitului realizat în Jurisdicția Contractantă menționată inițial.

151. Date fiind variațiile prevederilor curente din Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, au fost operate următoarele modificări asupra textului din paragraful 1.

- (i) În ce privește pasajul „Jurisdicție Contractantă sau subdiviziune politică sau autoritate locală” din descrierea Comentariului ce corespunde subparagrafului b), unele Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției pot utiliza alte formule, inclusiv „Puterea statului sau autoritatea administrativă”, „autoritate regională”, „organism public”, „entități publice”,

„organism responsabil”, „subdiviziune politică sau administrativă”, „subdiviziune/unitate administrativ-teritorială”, „Teren”, „persoană juridică organizată în baza dreptului public” sau „persoană juridică în baza dreptului public”. Pentru a acoperi aceste variații, sintagma cu sens mai general „alt organism comparabil” a fost adăugată în respectivul subparagraf.

- (ii) În timp ce Articolul 20 din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE vizează impozitarea unui „student”, unele prevederi existente din Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției pot acoperi un „practicant în domeniul afacerilor” sau „stagiar” pe lângă statutul de student. De asemenea, unele Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției pot conține prevederile referitoare la impozitarea unui „profesor”, „profesor universitar”, „lector”, „instructor”, „cercetător” sau „savant în cercetare”. Termenii și sintagmele de mai sus au fost adăugați/adăugate în subparagraful c) pentru a asigura acoperirea prevederilor de acest gen.
- (iii) Sintagma „scutire de dublă impunere” din descrierea Comentariului aferent subparagrafului d) a fost înlocuită cu „credit fiscal sau scutire fiscală” pentru a asigura faptul că prevederile care se aplică pentru metoda creditului sau metoda exceptării vor continua să se aplice conform scopului inițial chiar și când un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției prevede reduceri fiscale.
- (iv) Sintagma „misiune guvernamentală a fost adăugată în subparagraful g) pentru a reflecta anumite Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției încheiate de jurisdicții non-statale.

Paragraful 2

152. Paragraful 2 constituie o clauză de compatibilitate care descrie interacțiunea dintre paragraful 1 și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Acest paragraf clarifică faptul că prevederea din paragraful 1 înlocuiește prevederile existente ale Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și care prevăd că aceste Acorduri nu ar afecta impozitarea de către o Jurisdicție Contractantă a rezidenților săi, sau este adăugat în cazul în care astfel de prevederi nu apar în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

Paragraful 3

153. Ținând cont de faptul că o clauză de separabilitate nu este necesară pentru a îndeplini un standard minim, subparagraful a) permite Părților să nu aplice nicio prevedere din Articolul 11. În plus, admițând faptul că, dacă Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției includ o prevedere de tipul clauzei de separabilitate, aceasta va fi de regulă personalizată în funcție de conținutul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, subparagraful b) permite Părților să nu aplice nicio prevedere din Articolul 11 în ce privește Acordurile Fiscale care intră sub incidența Convenției și conțin deja o clauză de separabilitate.

154. Paragraful 26.16 din Comentariul la Articolul 1 din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, inclus în Raportul la Acțiunea 2 (pagina 143), specifică faptul că o clauză de separabilitate ar veni în completarea prevederii legate de entități transparente fiscal. Prin urmare, se așteaptă ca o Parte care adoptă prevederea legată de entitățile transparente din Articolul 3(1) să adopte și o prevedere ce asigură că aplicarea acesteia nu va perturba impozitarea de către o Jurisdicție Contractantă a rezidenților săi, cum ar fi clauza de separabilitate prevăzută în Articolul 11. Recunoscând, însă, faptul că unele Părți ar putea prefera o soluție mai precis orientată, subparagraful a) permite Părților să nu aplice nicio prevedere din Articolul 11. Într-o astfel de situație se aplică Articolul 3(3) pentru a introduce o clauză de separabilitate referitoare exclusiv la prevederea din Articolul 3(1).

Paragraful 4

155. Paragraful 4 impune fiecărei Părți (diferite de o Parte care și-a rezervat conform paragrafului 3(a) sau (b) dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 11 Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției, sau Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin deja o prevedere de același tip) să notifice Depozitarului dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține sau nu o clauză existentă de separabilitate și, dacă da, numărul de articol și de paragraf pentru fiecare astfel de prevedere. O prevedere existentă a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar fi înlocuită de prevederile paragrafului 1 în cazul în care toate Jurisdicțiile Contractante au transmis o asemenea notificare legată de prevederea existentă. În alte situații, paragraful 1 ar înlocui prevederile Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu paragraful 1.

Partea IV. Evitarea Statutului de Sediul Permanent

156. Activitatea realizată în cadrul Acțiunii 7 a determinat modificări în definiția sediului permanent pentru a preveni evitarea artificială a statutului de sediu permanent în raport cu BEPS, inclusiv prin utilizarea unor contracte de comision și a scutirilor pentru activități specifice. Partea IV din Convenție conține 4 Articole desprinse din activitatea efectuată pentru Acțiunea 7. Aceste Articole intenționează să amendeze tratatele fiscale curente pentru a combate evitarea artificială a statutului de sediu permanent apelând la: (i) contracte de comision și strategii similare (Articolul 12 din Convenție); (ii) scutiri ale activităților specifice (Articolul 13 din Convenție); și (iii) diviziunea contractelor (Articolul 14 din Convenție). Articolul 15 din Convenție prevede definiția sintagmei „aflat în strânsă legătură/având activități conexe cu o societate,” utilizată în Articolele 12 - 14.

Articolul 12 – Evitarea artificială a statutului de sediu permanent pe baza contractelor de comision și a unor strategii similare

157. Activitatea din cadrul Acțiunii 7 a determinat modificări ale pasajelor din Articolul 5(5) și (6) și ale versiunii pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE pentru a aborda evitarea artificială a statutului de sediu permanent pe baza contractelor de comision și a unor strategii similare. Articolul 12 din Convenție, care cuprinde 6 paragrafe, prevede interacțiunea dintre încorporarea acestui aspect din activitatea pentru Acțiunea 7 și Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

Paragraful 1

158. Paragraful 1 are la bază textul Articolului 5(5) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, prezent la pagina 16 din Raportul la Acțiunea 7 (Prevenirea Evitării Artificiale a Statutului de Sediul Permanent), și este formulat după cum urmează:

5. Făcând abstracție de prevederile paragrafelor 1 și 2, însă în conformitate cu prevederile paragrafului 6, context în care o persoană ce acționează într-un Stat Contractant în numele unei societăți și care, în acest proces, încheie în mod obișnuit contracte, sau deține în mod obișnuit rolul principal în încheierea regulată a contractelor fără modificări semnificative din partea societății, iar aceste contracte sunt încheiate

- a) în numele societății; sau***
- b) pentru a transfera dreptul de proprietate asupra sau pentru a acorda dreptul de utilizare a unor bunuri deținute de către acea societate sau pe care societatea în cauză are dreptul de a le utiliza; sau***
- c) pentru prestarea unor servicii de către respectiva societate,***

se va considera că societatea în cauză deține un sediu permanent în respectivul Stat pentru a desfășura orice activități asumate de către acea persoană în beneficiul societății, exceptând cazul în care aceste activități efectuate de respectiva persoană se limitează la cele menționate în paragraful 4, activități care, dacă sunt executate prin intermediul unui

sediu comercial fix, nu ar transforma acel sediu comercial fix un sediu permanent potrivit prevederilor acestui paragraf.

159. Prevederile paragraful 1 reflectă modificările la textul model al Articolului 5(5) în vederea conformării terminologiei folosite de acesta cu terminologia folosită în Convenție, și a înlocuirii referințelor încrucișate la paragrafele Modelului de Convenție Fiscală al OCDE cu o descriere a acelor prevederi. În plus, ținând cont de faptul că activitatea în cadrul Acțiunii 7 a determinat și modificări în Articolul 5(4) și (6) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE, se operează modificări și pe textul model al Articolului 5(5) pentru a lua în considerare aspectul că echivalentul Articolului 5(4) și (6) din Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției ar fi putut suferi modificări sub acțiunea prevederilor Convenției.

Paragraful 2

160. Paragraful 2 are la bază Articolul 5(6)(a) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, prezent la pagina 16 din Raportul la Acțiunea 7, și este formulat după cum urmează:

Paragraful 5 nu se va aplica dacă persoana care acționează într-un Stat Contractant în numele unei societăți din celălalt Stat Contractant desfășoară activități economice în Statul menționat inițial ca agent independent și acționează în interesele societății cu ocazia acelor activități economice obișnuite. Totuși, dacă o persoană acționează exclusiv sau aproape exclusiv în numele uneia sau mai multor societăți cu care se află în strânsă legătură, acea persoană nu va fi considerată un agent independent în sensul prezentului paragraf, cu referire la orice astfel de societate.

161. Paragraful 2 prezintă modificări aduse textului din Articolul 5(6)(a) al Modelului de Convenție Fiscală al OCDE, menite să alinieze terminologia utilizată de acesta la terminologia utilizată în Convenție și să înlocuiască referința la Articolul 5(5) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE cu o referință la Articolul 12(1) din Convenție.

Paragraful 3

162. Paragraful 3 constituie o clauză de compatibilitate care descrie interacțiunea dintre paragrafe 1 și 2 și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Tratatul fiscal existent pot include o largă varietate de prevederi de acest tip. Cu toate că multe prevederi vor fi modelate după Articolul 5(5) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE, tratatele fiscale existente conțin în mod frecvent variații bazate pe Articolul 5(5)(b) din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU sau prevederi care au personalizate bilateral.

163. Paragraful 3(a) prevede faptul că paragraful 1 ar înlocui prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției în măsura în care prevederile descriu condițiile în care se va considera că o societate deține un sediu permanent dependent cu rol de agent, însă strict în măsura în care variațiile de mai sus vizează situație în care o persoană deține, și exercită în mod obișnuit, o autoritate de a încheia contracte în numele unei societăți. Referința la contracte „in the name of” (în numele) au intenția de a acoperi alte variații frecvente de limbaj, inclusiv „on behalf of” (în numele), „cu caracter obligatoriu asupra” sau alte variații utilizate în mod obișnuit. Cu toate acestea, Articolul 12(1) nu are intenția de a se aplica unei prevederi sau unei părți dintr-o prevedere în baza căreia se poate considera că o societate deține un sediu permanent în scopuri diferite de o autoritate de a încheia contracte cu caracter obligatoriu asupra unei alte societăți. De exemplu, Articolul 12(1) nu s-ar aplica unei prevederi modelate după Articolul 5(5)(b) din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU, sau unei prevederi ce stipulează că o persoană este deținătoare a unui sediu permanent unde persoana respectivă primește comenzi pentru societate. Astfel de prevederi nu ar fi afectate de aplicarea Articolului 12.

164. Paragraful 3(b) prevede faptul că paragraful 2 ar înlocui prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care stipulează că o societate nu va fi considerată deținătoare a unui sediu permanent într-o Jurisdicție contractantă, cu referire la o activitate pe care un agent cu statut independent o întreprinde pentru societate. O astfel de prevedere a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției le-ar include pe cele modelate, de exemplu, după Articolul 5(6) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE sau Articolul 5(7) din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU, precum și prevederile negociate bilateral de același tip.

Paragraful 4

165. Cunoscând faptul că prevederile ce vizează evitarea artificială a statutului de sediu permanent prin contracte de comision și strategii similare nu sunt obligatorii pentru îndeplinirea unui standard minim, paragraful 4 permite unei Părți să își rezerve dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 12 în cazul Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

Paragraful 5

166. Paragraful 5 impune fiecărei Părți (diferite de o Parte care alege să nu aplice în integralitatea sa Articolul 12) să notifice Depozitarului fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține și conține o prevedere existentă de același tip precum prevederea din paragraful 1, precum și numărul de articol și de paragraf pentru fiecare astfel de prevedere. Paragraful 1 s-ar aplica în cazul unei prevederi dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante care încheie Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției transmit notificarea de mai sus.

Paragraful 6

167. Paragraful 6 impune fiecărei Părți (diferite de o Parte care alege să nu aplice în integralitatea sa Articolul 12) să notifice Depozitarului fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține și conține o prevedere existentă de același tip precum prevederea din paragraful 2, precum și numărul de articol și de paragraf pentru fiecare astfel de prevedere. Paragraful 2 s-ar aplica în cazul unei prevederi dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante care încheie Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției transmit notificarea de mai sus.

Articolul 13 - Evitarea artificială a statutului de sediu permanent prin intermediul scutirii activităților specifice

168. Articolul 5(4) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE include o listă de excepții („scutiri pentru activități specifice”) de la statutul de sediu permanent, în care un sediu comercial este utilizat strict pentru activități enumerate în sens specific. Activitatea în cadrul Acțiunii 7 a determinat modificări în textul Articolului 5(4) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE pentru a aborda situații în care scutirile activităților specifice dau naștere unor temeri din sfera BEPS. Articolul 13 din Convenție implementează această porțiune din activitatea Acțiunii 7.

Paragraful 1

169. Activitatea pentru Acțiunea a determinat modificări în textul Articolului 5(4) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, după cum descriu paginile 28 și 29 din Raportul la Acțiunea 7, pentru a preciza în mod explicit faptul că activitățile enumerate în acesta nu vor fi considerate a constitui un sediu permanent doar dacă activitățile au caracter preparatoriu sau auxiliar. Totuși, paragraful 30.1 din Comentariul la Articolul 5 (vezi pagina 38 din Raportul la Acțiunea 7) remarcă faptul că unele State consideră activitățile prevăzute în Articolul 5(4) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE intrinsec preparatorii sau auxiliare și, cu scopul de a spori gradul de certitudine atât pentru administrațiile fiscale, cât și pentru contribuabili, sunt de părere că aceste activități nu ar trebui

să fie condiționate de natura preparatorie sau auxiliară, precum și că temerile privind folosirea inadecvată a scutirilor pentru activități specifice pot fi abordate cu ajutorul regulilor anti-fragmentare. Prin urmare, o prevedere alternativă ce reflectă această perspectivă a fost inclusă în paragraful 30.1. Articolul 5(4), în forma sa de la paginile 28 și 29 din Raportul la Acțiunea 7, se reflectă în Articolul 13(2) (Opțiunea A), iar prevederea conținută în paragraful 30.1 din Comentariul la Articolul 5 se reflectă în Articolul 13(3) (Opțiunea B). Articolul 13(1) prevede faptul că o Parte poate alege să aplice Opțiunea A sau Opțiunea B sau să nu aplice nici una dintre aceste opțiuni.

Paragraful 2 – Opțiunea A

170. Opțiunea A se bazează pe principiile reflectate în textul Articolului 5(4) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, inclus la paginile 28 și 29 din Raportul la Acțiunea 7 pentru a aborda temeri privind evitarea artificială a statutului de sediu permanent prin intermediul scutirii activităților specifice. Textul model al Articolului 5(4) are următorul conținut:

4. Fără a lua în calcul prevederile de mai sus din prezentul Articol, se vor considera exceptate din definiția sintagmei „sediul permanent”:

- a) utilizarea incintei strict cu scopul de a depozita, prezenta sau livra bunuri sau mărfuri aparținând societății;**
- b) menținerea unui stoc de bunuri sau mărfuri aparținând societății exclusiv în scopuri de depozitare, prezentare sau livrare;**
- c) menținerea unui stoc de bunuri sau mărfuri aparținând societății exclusiv în scopul procesării de către o altă societate;**
- d) întreținerea unui sediu comercial fix strict cu scopul de a achiziționa bunuri sau mărfuri sau de a colecta informații în beneficiul societății;**
- e) întreținerea unui sediu comercial fix strict cu scopul de a efectua, în interesul societății, orice altă activitate;**
- f) întreținerea unui sediu comercial fix strict pentru oricare combinație de activități menționate în subparagrafele a) - e),**

cu condiția ca activitatea în cauză sau, în cazul subparagrafului f), activitatea globală a sediului comercial fix să aibă un caracter preparatoriu sau auxiliar.

171. Recunoscând faptul că scutirile pentru activități specifice enumerate în tratatele fiscale existente conțin frecvent activități care variază de la textul model al Articolului 5(4) (inclusiv variațiile bazate pe Articolul 5(4) din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU și, în anumite cazuri, activități eligibile negociate în mod bilateral), Articolul 13(2) din Convenție este formulat pentru a aplica principiile conținute în textul model al Articolului 5(4) la activitățile specifice deja enumerate în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, în loc de a le substitui cu lista activităților specifice conținută în Modelul de Convenție Fiscală al OCDE. Mai exact, în situația unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției având un text identic cu cel din Articolul 5 din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE sau din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU, Articolul 13(2)(a) ar corespunde Articolului 5(4)(a) - (d) din Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Articolul 13(2)(b) din Convenție și Articolul 13(2)(c) ar corespunde Articolului 5(4)(e), respectiv (f) din Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Efectul aplicării Articolului 13(2) din Convenție ar fi păstrarea excepțiilor pentru activitățile descrise în Articolul 5(4)(a) - (d) din Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă și de a condiționa respectivele activități de caracterul lor preparatoriu sau auxiliar. Acest lucru s-ar aplica indiferent dacă respectiva Jurisdicție Contractantă consideră că excepțiile din Articolul 5(4)(a) - (d) al respectivului Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției sunt excepții propriu-zise de la statutul de sediu permanent, sau că excepțiile depind deja de natura preparatorie sau auxiliară a activităților.

Paragraful 3 – Opțiunea B

172. Opțiunea B are la bază prevederea conținută în paragraful 30.1 din Comentariul la Articolul 5 (vezi pagina 38 din Raportul la Acțiunea 7) și următorul conținut:

4. Fără a lua în calcul prevederile de mai sus din prezentul Articol, se vor considera exceptate din definiția sintagmei „sediul permanent”:

- a) *utilizarea incintei strict cu scopul de a depozita, prezenta sau livra bunuri sau mărfuri aparținând societății;*
- b) *menținerea unui stoc de bunuri sau mărfuri aparținând societății exclusiv în scopuri de depozitare, prezentare sau livrare;*
- c) *menținerea unui stoc de bunuri sau mărfuri aparținând societății exclusiv în scopul procesării de către o altă societate;*
- d) *întreținerea unui sediu comercial fix strict cu scopul de a achiziționa bunuri sau mărfuri sau de a colecta informații în beneficiul societății;*
- e) *întreținerea unui sediu comercial fix strict cu scopul de a efectua, în interesul societății, orice activitate neenumerată în subparagrafele a) - d), în condițiile în care această activitate este de natură preparatorie sau auxiliară, sau*
- f) *întreținerea unui sediu comercial fix strict pentru oricare combinație de activități menționate în subparagrafele a) - e), în condițiile în care activitatea globală a sediului comercial fix rezultată în urma acestei combinații are un caracter preparatoriu sau auxiliar.*

173. Ca și în cazul Opțiunii A, textul Opțiunii B a fost revizuit pentru a lua în considerare faptul că scutiunile activităților specifice enumerate în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției ar putea varia în comparație cu prevederea conținută în paragraful 30.1 din Comentariul la Articolul 5. Mai exact, în situația unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției având un text identic cu cel din Articolul 5 din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE sau din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU, Articolul 13(3)(a) ar corespunde Articolului 5(4)(a) - (d) din Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Articolul 13(3)(b) și Articolul 13(3)(c) din Convenție ar corespunde Articolului 5(4)(e), respectiv (f) din Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Efectul aplicării Articolului 13(3) din Convenție ar fi păstrarea excepțiilor pentru activitățile descrise în Articolul 5(4)(a) - (d) din Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă și de a asigura aplicarea acelor excepții, indiferent dacă activitatea are sau nu un caracter preparatoriu sau auxiliar. Acest lucru s-ar aplica indiferent dacă respectiva Jurisdicție Contractantă consideră că excepțiile din Articolul 5(4)(a) - (d) al respectivului Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției sunt excepții propriu-zise de la statutul de sediu permanent, sau că excepțiile depind deja de natura preparatorie sau auxiliară a activității. Se oferă, totuși, o excepție în Articolul 13(3)(a) din Convenție, cu scopul de a păstra prevederile existente ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și stipulează faptul că o activitate specifică nu va fi considerată a constitui un sediu permanent în condițiile în care acea activitate are un caracter preparatoriu sau auxiliar.

Paragraful 4

174. Paragraful 4 are la bază textul noului Articol 5(4.1) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE prezent la pagina 39 din Raportul la Acțiunea 7, și abordează fragmentarea activităților desfășurate între părți aflate în strânsă legătură. Paragraful 4.1 are următorul conținut:

4.1 Paragraful 4 nu se va aplica în cazul unui sediu comercial fix folosit sau întreținut de către o societate dacă respectiva societate sau o societate în strânsă legătură cu aceasta desfășoară activități economice în același sediu sau într-un alt sediu din același Stat Contractant și

- a) *sediul în cauză sau un alt sediu reprezintă un sediu permanent pentru societate sau societatea strâns legată de aceasta, conform prevederilor prezentului Articolul, sau*

b) activitatea globală rezultată din combinația activităților desfășurate de către cele două societăți în același sediu, sau de către aceeași societate sau societăți aflate în strânsă legătură, în cele două sedii, nu are un caracter preparatoriu sau auxiliar,

în condițiile în care activitățile economice desfășurate de către cele două societăți în același sediu, sau în cele două sedii sau de către aceeași societate sau societăți aflate în strânsă legătură, reprezintă funcții suplimentare conținute într-o operațiune coezivă de afaceri.

175. Au fost operate modificări în textul model al Articolului 5(4.1) din Articolul 13(4) pentru a alinia terminologia utilizată în acesta la terminologia utilizată în Convenție. În plus, referința la Articolul 5(4) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE a fost înlocuită cu o descriere a prevederii respective (după cum aceasta poate fi modificată de Articolul 13(2) or (3)).

Paragraful 5

176. Paragraful 5 conține clauze de compatibilitate care descriu relația dintre Articolul 13(2) - (4) și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

177. Paragraful 5(a) prevede faptul că Articolul 13(2) sau (3) se va aplica în locul părților relevante sau al prevederilor unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și descrie o listă de activități specifice considerate a nu constitui un sediu permanent, chiar dacă activitatea se desfășoară în cadrul unui sediu comercial fix. Astfel de prevederi ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar include, de exemplu, pe cele modelate după Articolul 5(4) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE sau din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU, precum și prevederi de același tip negociate în mod bilateral. Pasajul „prevederi ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, care operează într-o manieră comparabilă”, conținut în paragraful 5(a) și (b), ar include, de exemplu, prevederi ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și descrie activități specifice considerate a nu constitui un sediu permanent, într-o singură frază în loc de a enumera respectivele activități, însă nu ar include, de exemplu, prevederi specifice care stipulează că un proiect sau o activitate constituie un sediu permanent establishment doar dacă se obțin rezultate pozitive la un test al perioadei de timp.

178. Paragraful 5(b) prevede faptul că Articolul 13(4) se va aplica prevederilor unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției (care ar putea fi modificate de paragraful 2 sau 3) și descrie o listă de activități specifice considerate a nu constitui un sediu permanent, chiar dacă activitatea se desfășoară în cadrul unui sediu comercial fix. Astfel de prevederi ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar include, de exemplu, pe cele modelate după Articolul 5(4) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE sau din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU, precum și prevederi de același tip negociate în mod bilateral.

Paragraful 6

179. Dat fiind faptul că prevederile care vizează evitarea artificială a statutului de sediu permanent prin scutiri pentru activități specifice și fragmentarea activităților între părți aflate în strânsă legătură nu sunt necesare pentru îndeplinirea unui standard minim, o Parte își poate rezerva dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 13 Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției. O Parte care alege să nu aplice Opțiunea A potrivit Articolului 13(1) își poate rezerva și dreptul de a nu aplica Articolul 13(2) (Opțiunea A) prevederilor unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și stipulează deja explicit faptul că activitățile enumerate în acesta vor fi considerate a nu constitui un sediu permanent doar dacă activitățile au un caracter preparatoriu sau auxiliar. Nu în ultimul rând, o Parte își poate rezerva dreptul de a nu aplica Articolul 13(4).

Paragraful 7

180. Paragraful 7 impune Părților care au ales Opțiunea A (Articolul 13(2)) sau Opțiunea B (Articolul 13(3)) să notifice Depozitarului Opțiunea selectată. Această notificare ar include și o listă cu toate Acordurile Fiscale ale unei Părți care intră sub incidența Convenției și conțin scutiri pentru activități specifice, inclusiv cele care fac obiectul unei rezerve potrivit paragrafului 6(b), precum și numărul de articol și de paragraf pentru fiecare astfel de prevedere. O Opțiune s-ar aplica în cazul unei prevederi doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante au ales să aplice aceeași Opțiune și au transmis notificarea de mai sus referitoare la respectiva prevedere.

Paragraful 8

181. Paragraful 8 impune fiecărei Părți care nu a ales să evite aplicarea paragrafului 4 (sau a întregului Articol 13) să notifice Depozitarului fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției și include excepții pentru activități specifice, precum și numărul de articol și de paragraf pentru fiecare astfel de prevedere. Pentru evitarea trimiterii în duplicat, această notificare nu este impusă Părților care au ales deja să aplice o Opțiune conform paragrafului 1, deoarece acestea au obligația de a trimite conform paragrafului 7 o notificare care ar include o listă cu toate Acordurile Fiscale ale acestora, care intră sub incidența Convenției și conțin scutiri pentru activități specifice, chiar dacă și-au exprimat o rezervă în baza paragrafului 6(b). Paragraful 4 se va aplica unei prevederi dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante au transmis o astfel de notificare referitoare la prevederea respectivă în baza paragrafului 7 sau 8.

Articolul 14 – Diviziunea Contractelor

182. Raportul la Acțiunea 7 menționează faptul că diviziunea contractelor constituie o posibilă strategie de evitare artificială a statutului de sediu permanent, pe calea folosirii abuzive a excepției din Articolul 5(3) al Modelului de Convenție Fiscală al OCDE. Raportul la Acțiunea 7 remarcă în continuare faptul că prevederea legată de testul PPT va viza temeri în materie de BEPS privind diviziunea abuzivă a contractelor. Raportul la Acțiunea 7 include un proiect de prevedere care vizează în mod specific diviziunea contractelor în scopul utilizării lor în tratate care nu ar include testul PPT, sau în beneficiul Jurisdicțiilor Contractante care doresc să abordeze astfel de abuzuri în mod explicit. Articolul 14 din Convenție prevede implementarea acelei prevederi.

Paragraful 1

183. Paragraful 1 are la bază textul din paragraful revizuit 18.1 al Comentariului la Articolul 5, prezent la pagina 43 din Raportul la Acțiunea 7, în forma sa amendată pe parcursul activității de urmărire desfășurate de WP1. Versiunea prevederii produsă de WP1, în forma sa de la data elaborării Convenției, are următorul conținut:

Strict cu scopul de a stabili dacă perioada de doisprezece luni la care se face referire în paragraful 3 a fost depășită,

- a) în cazul în care o societate dintr-un Stat Contractant desfășoară activități economice în celălalt Stat Contractant într-un sediu ce reprezintă un șantier de construcții, un proiect de construcții, un proiect de instalații, iar respectivele activități sunt întreprinse pe durata uneia sau a mai multor perioade de timp care, cumulate, depășesc 30 de zile, fără a depăși cele doisprezece luni, și***
- b) în cazul în care activități conexe sunt desfășurate în același șantier de construcții, proiect de construcții, proiect de instalații, pe diferite perioade de timp, fiecare depășind 30 de zile, de către una sau mai multe societăți aflate în strânsă legătură cu societatea menționată inițial,***

aceste perioade variate de timp se vor adăuga la perioada globală de timp pe durata căreia societatea menționată inițial a desfășurat activități în respectivul șantier de construcții, proiect de construcții sau de instalații.

184. Modificările la textul de mai sus au fost operate pentru a alinia terminologia folosită în acesta cu terminologia utilizată în Convenție. În plus, în conformitate cu alte prevederi ale Convenției, referința la „perioada de doisprezece luni la care se face referire în paragraful 3 [al Articolului 5 din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE]” a fost înlocuită cu o descriere a respectivei prevederi. În continuare, întrucât descrierea activităților și a locațiile acoperite de prevederile existente pot diferi de cele vizate în Modelul de Convenție Fiscală al OCDE (de exemplu, deoarece sunt modelate după Articolul 5(3)(a) din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU sau reflectă negocierea bilaterală), Articolul 14(1)(a) și (b) din Convenție a fost formulat pentru a reflecta aceste variații existente.

Paragraful 2

185. Paragraful 2 constituie clauza de compatibilitate care descrie relația între Articolul 14(1) din Convenție și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Clauza de compatibilitate prevede faptul că regula privind diviziunea contractelor se va aplica în locul sau în absența prevederilor din Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției în măsura în care astfel de prevederi tratează diviziunea contractelor în porțiuni multiple pentru a evita aplicarea unei perioade de timp în ce privește existența unui sediu permanent pentru proiecte sau activități specifice. Numeroase tratate includ reguli ani-diviziune, aplicabile unei mari varietăți de activități, doar unele dintre acestea putând fi tratate de dispozițiile Articolului 14. Paragraful 2 are rolul de a înlocui acele reguli existente strict în măsura în care acestea se referă la activitățile descrise în paragraful 1, și de a lăsa acele reguli intacte cu privire la activități neincluse în domeniul de aplicabilitate al paragrafului 1. Cele de mai sus a-ar aplica, de exemplu, în situații unde aceeași regulă anti-diviziune este folosită pentru o prevedere legată de activități de construcție efectuate prin intermediul unui sediu comercial fix, sau o prevedere care consideră un sediu permanent valid dacă se prestează servicii fără legătură cu un anumit sediu comercial.

Paragraful 3

186. Întrucât prevederile care vizează evitarea artificială a statutului de sediu permanent prin diviziunea contractelor nu sunt necesare pentru îndeplinirea unui standard minim, paragraful 3(a) permite unei Părți să își rezerve dreptul de a nu aplica nicio prevedere din Articolul 14 Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției. De asemenea, în condițiile în care un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar putea conține reguli care se opun diviziunii contractuale, cu referire la explorarea sau exploatarea resurselor naturale, iar aceste prevederi sunt frecvent negociate cu atenție, paragraful 3(b) permite unei Părți să își rezerve dreptul de a aplica Articolul 14(1) strict în ce privește prezența unui sediu permanent dedicat activităților de explorare sau exploatare a resurselor naturale.

Paragraful 4

187. Paragraful 4 impune fiecărei Părți (diferite de o Parte care a ales să nu aplice nicio prevedere din Articol) să notifice Depozitarului dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține sau nu o prevedere existentă împotriva diviziunii contractelor și care nu face obiectul unei rezerve conform paragrafului 3(b) și, dacă o asemenea prevedere există, numărul de articol și de paragraf pentru fiecare prevedere de acel gen. Paragraful 1 va înlocui astfel de prevederi în măsura prevăzută în paragraful 2 în cazul în care toate Jurisdicțiile Contractante care încheie Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției transmit notificarea de mai sus. În alte situații, paragraful 1 se va aplica Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă va înlocui prevederile curente ale Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu paragraful 1.

Articolul 15 – Definirea unei persoane cu activități conexe Societății

Paragraful 1

188. Paragraful 1 descrie condițiile în care o persoană va fi considerată „în strânsă legătură” cu o societate în sensul Articolelor 12, 13 și 14. Definiția are la bază textul Articolului 5(6)(b) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, prezent la paginile 16 și 17 din Raportul la Acțiunea 7, având următorul conținut:

b) În sensul prezentului Articol, o persoană are activități conexe unei societăți dacă, pe baza tuturor faptelor și circumstanțelor relevante, una dintre acestea o controlează pe cealaltă sau ambele se află sub controlul acelorași persoane sau societăți. Indiferent de situație, o persoană va fi considerată a avea activități conexe unei societăți dacă una dintre acestea deține în mod direct sau indirect peste 50 de procente din interesele generatoare de beneficii în cealaltă (sau, în cazul unei societăți, peste 50 de procente din voturile agregate și valoarea acțiunilor societății sau din interesele de participare generatoare de beneficii în societate) sau dacă o altă persoană deține în mod direct sau indirect peste 50 de procente din interesele generatoare de beneficii (sau, în cazul unei societăți, peste 50 de procente din voturile agregate și valoarea acțiunilor societății sau din interesele de participare generatoare de beneficii în societate) în persoana și societatea în cauză.

189. Pentru a reflecta structura Convenției, referința la „prezentul Articol” a fost înlocuită cu referința la prevederile Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, care au fost modificate de Articolele 12, 13 și 14 din Convenție, pentru a se asigura aplicarea acestora doar la nivelul prevederilor din Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care au fost modificate de respectivele Articole în scopul includerii conceptului de societate „aflată în strânsă legătură/având activități conexe cu”.

Paragraful 2

190. Întrucât Articolul 15(1) dorește să aplice prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, care au fost modificate printr-o prevedere a Convenției care folosește sintagma “aflat în strânsă legătură cu o societate” (în mod specific Articolul 12(2), Articolul 13(4) și Articolul 14(1) din Convenție), Părțile pot refuza aplicarea Articolului 15 doar dacă și-au exprimat rezervele descrise în Articolul 12(4), Articolul 13(6)(a) sau (c) și Articolul 14(3)(a).

Partea V. Îmbunătățirea Procedurii de Soluționare a Litigiilor

191. Raportul la Acțiunea 14 conține un angajament luat de către jurisdicțiile implicate în activitatea de implementare a unui standard minim privind optimizarea modului de soluționare a litigiilor („standardul minim conform Acțiunii 14”). Standardul minim conform Acțiunii 14 este completat de o serie de bune practici, iar unele elemente ale standardului minim prevăzut de Acțiunea 14 pot fi îndeplinite și unele dintre bunele practici pot fi implementate prin încorporarea unor prevederi specifice în tratatele fiscale. Partea V din Convenție stipulează metode de integrare a acestor prevederi în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

Articolul 16 - Procedura Acordului Reciproc

192. Elementul 1.1 din standardului minim prevăzut de Acțiunea 14 impune jurisdicțiilor să includă Articolul 25(1) - (3) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE în tratatele lor fiscale, în forma sa interpretată în Comentariul la Modelul de Convenție Fiscală al OCDE și cu luarea în calcul a variațiilor din aceste paragrafe, incluse în elementele 3.1 și 3.3 din standardul minim conform Acțiunii 14. Articolul 16 ar permite Părților să își modifice Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției și să integreze conținutul Articolului 25(1) - (3) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE.

Paragrafele 1 - 3

193. Articolul 16(1) - (3) are la bază textul Articolului 25(1) - (3) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, care integrează modificările operate la Articolul 25(1) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE, în urma lucrărilor în cadrul Acțiunii 14, pentru a reflecta obligația din tratat, inclusă în elementul 3.1 al standardului minim conform Acțiunii 14, de a permite unui contribuabil să prezinte un caz autorității competente din oricare Jurisdicție Contractantă. Textul model din Articolul 25(1) - (3) are următorul conținut:

1. Dacă o persoană consideră că acțiunile uneia sau a ambelor State Contractante atrag sau vor atrage pentru persoana respectivă o impozitare ce nu respectă prevederile prezentei Convenții, acea persoană, indiferent de căile de atac prevăzute de legislația națională a acelor State, poate prezenta cazul autorității competente din oricare Stat Contractant. Cazul trebuie să fie prezentat în termen de trei ani de la prima notificare a acțiunii având ca rezultat o impozitare ce nu este conformă cu prevederile Convenției.

2. Autoritatea competentă va depune eforturi, dacă va considera obiecția justificată și dacă nu va reuși ea însăși să identifice o soluție satisfăcătoare, pentru a soluționa cazul prin acord reciproc cu autoritatea competentă din celălalt Stat Contractant, în vederea evitării unei impozitări care contravine Convenției. Orice acord încheiat va fi implementat făcând abstracție de orice termene limită prevăzute de legislația națională a Statelor Contractante.

3. Autoritățile competente ale Statelor contractante vor depune eforturi pentru a soluționa prin acord reciproc orice dificultăți sau incertitudini rezultate din interpretarea sau aplicarea Convenției. De asemenea, autoritățile se pot consulta în vederea eliminării dublei impuneri în situații neprevăzute de Convenție.

194. Modificările operate pe textul prevederilor din model vizează alinierea terminologiei utilizate în acesta la terminologia utilizată în Convenție.

Paragraful 4

195. Paragraful 4 constituie o clauză de compatibilitate care descrie interacțiunea dintre Articolul 16(1) - (3) și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. În general, aceste clauze de compatibilitate reflectă faptul că membrii Grupului *ad hoc* au preferat să păstreze prevederile curente privind soluționarea litigiilor în măsura în care aceste prevederi se aliniază prin conținut la prevederile paragrafelor 1, 2 și 3 (cu luarea în calcul a oricăror rezerve prevăzute în paragraful 5). În ce privește alte Articole, variațiile minore de text nu vor împiedica o prevedere să rămână în domeniul de aplicabilitate al clauzelor de compatibilitate de la paragraful 4.

196. Paragraful 4(a) conține 2 clauze care stabilesc interacțiunea între Articolul 16(1) și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, după cum urmează:

- (i) Paragraful 4(a)(i) prevede faptul că prima frază a Articolului 16(1) din Convenție ar înlocui prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care stipulează că, dacă o persoană consideră că acțiunile uneia sau a ambelor Jurisdicții Contractante atrag sau vor atrage pentru persoana respectivă o impozitare ce nu respectă prevederile Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, acea persoană, indiferent de căile de atac prevăzute de legislația națională din acele Jurisdicții contractante, poate prezenta cazul autorității competente din Jurisdicția contractantă în care persoana în cauză este rezident, incluzând prevederi conform cărora, dacă acel caz prezentat de respectiva persoană intră sub incidența unui Articol al Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, referitor la nediscriminare pe bază de naționalitate, cazul poate fi prezentat autorității competente din Jurisdicția Contractantă în care persoana respectivă este cetățean. O astfel de prevedere a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar include, de exemplu, prevederile modelate după prima frază a Articolului 25(1) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al

OCDE sau din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU. Paragraful 4(a) (i) s-ar aplica și în absența unei prevederi de acest gen într-un tratat fiscal.

- (ii) Paragraful 4(a)(ii) prevede faptul că a doua frază a Articolului 16(1) din Convenție ar înlocui prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care stipulează că un caz care vizează procedura acordului reciproc trebuie să fie prezentat într-un interval specific de timp care este mai scurt de trei ani de la prima notificare a acțiunii având ca rezultat o impozitare ce nu este conformă cu prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. În acest fel s-ar menține perioade mai îndelungate de timp prevăzute în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, fără a fi necesară o rezervă de neaplicare a celei de-a doua fraze din Articolul 25(1) la aceste Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției. De asemenea, Paragraful 4(a)(ii) ar adăuga a doua frază din Articolul 16(1) la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, în absența unei prevederi care descrie un interval de timp în care trebuie prezentat un caz.

197. Paragraful 4(b) conține 2 subparagrafe care stabilesc interacțiunea între Articolul 16(2) și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, după cum urmează:

- (i) Paragraful 4(b)(i) prevede faptul că prima frază a Articolului 16(2) s-ar aplica Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin o prevedere care stipulează că autoritatea competentă căreia i se prezintă cazul de către persoana menționată în Articolul 16(1) va depune eforturi, dacă va considera obiecția justificată și dacă nu va reuși ea însăși să identifice o soluție satisfăcătoare, pentru a soluționa cazul prin acord reciproc cu autoritatea competentă din cealaltă Jurisdicție Contractantă, în vederea evitării unei impozitări care contravine Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Astfel de prevederi ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar include, de exemplu, prevederile modelate după prima frază a Articolului 25(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE sau din Modelul de Convenție Fiscală al ONU.
- (ii) Paragraful 4(b)(ii) prevede faptul că a doua frază a Articolului 16(2) s-ar aplica Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin o prevedere care stipulează că orice acord încheiat prin procedura acordului reciproc va fi implementat făcând abstracție de orice termene limită prevăzute de legislația națională a Jurisdicțiilor Contractante. Astfel de prevederi ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar include, de exemplu, prevederile modelate după a doua frază a Articolului 25(2) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE sau din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU.

198. Paragraful 4(c) conține 2 subparagrafe care stabilesc interacțiunea între Articolul 16(3) și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, după cum urmează:

- (i) Paragraful 4(c)(i) prevede faptul că prima frază a Articolului 16(3) s-ar aplica Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin o prevedere care stipulează că Jurisdicțiile Contractante vor depune eforturi pentru a soluționa prin acord reciproc orice dificultăți sau incertitudini rezultate din interpretarea sau aplicarea Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Astfel de prevederi ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar include, de exemplu, prevederile modelate după prima frază a Articolului 25(3) din versiunea pe 2014 a Modelului de Convenție Fiscală al OCDE sau din versiunea pe 2011 a Modelului de Convenție Fiscală al ONU.
- (ii) Paragraful 4(c)(ii) prevede faptul că a doua frază a Articolului 16(3) s-ar aplica Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin o prevedere care stipulează că autoritățile competente ale Jurisdicțiilor Contractante se pot, de asemenea, consulta în vederea eliminării dublei impuneri în situații neincluse în tratatul fiscal. Astfel de prevederi ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar include, de exemplu, prevederile modelate

după a doua frază a Articolului 25(3) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE sau din Modelul de Convenție Fiscală al ONU.

Paragraful 5

199. După cum s-a explicat mai sus, elementul 1.1 din standardul minim conform Acțiunii 14 minimum standard impune jurisdicțiilor să includă Articolul 25(1) - (3) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE în tratatele lor fiscale, ținându-se cont și de variațiile acestor paragrafe prevăzute la elementele 3.1 și 3.3 din standardul minim conform Acțiunii 14. În această privință, în timp ce Articolul 16(1) - (3) ar integra efectiv Articolul 25(1) - (3) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, Articolul 16(5) recunoaște faptul că Părțile au și posibilitatea de a implementa elementul 1.1 din standardul minim conform Acțiunii 14 prin intermediul măsurilor administrative, după cum stipulează elementele 3.1 și 3.3 din standardul minim conform Acțiunii 14. Articolul 16(5) include rezervele de la Articolul 16(1) și (2) pentru a reflecta aceste variații.

200. Articolul 16(5)(a) permite unei Părți a Party să nu aplice prima frază a Articolului 16(1) și, astfel, să nu își modifice Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției pentru a permite contribuabilului să prezinte un caz autorității competente din oricare Jurisdicție Contractantă. O astfel de rezervă este permisă doar dacă, în sensul fiecăruia dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției (diferite de un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și permite deja unei persoane să prezinte un caz autorității competente din oricare Jurisdicție Contractantă), contribuabilul își poate prezenta cazul autorității competente din Jurisdicția Contractantă al cărei rezident este (sau cetățean, în cazuri ce implică prevederea de nediscriminare pornind de la naționalitate) iar respectiva Jurisdicție Contractantă va implementa un proces de notificare sau consultare bilaterală cu autoritatea competentă a celeilalte Jurisdicții Contractante pentru cazuri prezentate de către contribuabilii autorității sale competente, în care autoritatea competentă a jurisdicției nu consideră obiecția contribuabilului justificată (înțelegându-se faptul că procesul de notificare sau consultare în cauză nu ar trebui interpretat drept consultare pentru modul de soluționare a cazului). Abordarea de acest gen este permisă de elementul 3.1 din standardul minim conform Acțiunii 14:

3.1 Ambele autorități competente trebuie să fie notificate în legătură cu trimiterea unor solicitări MAP (procedură de acord reciproc) și să își poată exprima opinia în ce privește acceptarea sau respingerea solicitării. În acest sens, statele ar trebui:

- ***să amendeze paragraful 1 din Articolul 25 pentru a permite trimiterea unei solicitări MAP către autoritatea competentă a oricărui Stat Contractant, or***
- ***dacă un tratat nu permite trimiterea unei solicitări MAP către oricare Stat Contractant, să implementeze un proces de notificare sau consultare bilaterală pentru situații în care autoritatea competentă căreia i s-a prezentat cazul MAP nu consideră obiecția contribuabilului justificată (consultarea respectivă nu va fi interpretată drept consultare privind modul de soluționare a cazului).***

201. După cum s-a explicat mai sus, a doua frază a Articolului 16(1) din Convenție ar înlocui prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției care stipulează că un caz care vizează procedura acordului reciproc trebuie să fie prezentat într-un interval specific de timp care este mai scurt de trei ani de la prima notificare a acțiunii având ca rezultat o impozitare ce nu este conformă cu prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției sau s-ar aplica în absența unui interval specific de timp prevăzut în tratat. Recunoscând faptul că Jurisdicțiile Contractante au libertatea de a conveni prin tratatele lor fiscale să omită a doua frază a Articolului 25(1) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE dacă regulamentele lor naționale se aplică în mod automat și au efecte mai favorabile pentru contribuabil, fie deoarece acestea permit un interval mai îndelungat pentru prezentarea obiecțiilor, fie deoarece nu impun niciun termen limită în acest sens, Articolul 16(5)(b)

permite unei Părți să își rezerve dreptul de a aplica a doua frază din Articolul 16(1) în cazuri în care tratatul său fiscal nu conține o prevedere referitoare la intervalul în care contribuabilul își poate prezenta cazul spre dezbateră autorității competente în baza procedurii de acord reciproc. O Parte poate exprima o asemenea rezervă dacă dorește să se asigure că, inclusiv în absența unei astfel de prevederi, contribuabilul ar avea posibilitatea de a-și prezenta cazul într-un interval de cel puțin trei ani de la data primei notificări legate de acțiunea având ca rezultat o impozitare ce nu este conformă cu prevederile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Prin urmare, se anticipă faptul că această rezervă ar fi exprimată de către o Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă regulamentele sale naționale se aplică automat și au efecte mai favorabile pentru contribuabil, fie deoarece acestea permit un interval mai îndelungat pentru prezentarea obiectelor, fie deoarece nu impun niciun termen limită în acest sens.

202. Articolul 16(5)(c) permite unei Părți să își rezerve dreptul de a aplica a doua frază din Articolul 16(2) și, astfel, să nu mai necesite implementarea tuturor acordurilor încheiate prin procedura acordului reciproc, fără a ține cont de eventuale termene limită din legislația națională a Jurisdicțiilor Contractante. O rezervă de acest gen este permisă strict pe baza faptului că, în sensul tuturor Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției, fie (i) toate acordurile încheiate prin procedura acordului reciproc vor fi implementate fără a ține cont de eventuale termene limită din legislația națională a Jurisdicțiilor Contractante; or (ii) Partea intenționează să îndeplinească standardul minim acceptând, în negocierile sale bilaterale pe marginea tratatelor, prevederi alternative în tratate care limitează intervalul de timp în care o Jurisdicție Contractantă poate opera o modificare conform prevederilor modelate după Articolul 9(1) sau Articolul 7(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE, pentru a evita ajustări tardive privind scutirile incluse în procedura de acord reciproc care nu vor fi disponibile. O abordare de acest gen este permisă de elementul 3.3 din standardul minim conform Acțiunii 14, având următoarea formulare:

3.3 Se recomandă țărilor să includă în tratatele lor fiscale a doua frază a paragrafului 2 din Articolul 25 (“Orice acord încheiat va fi implementat făcând abstracție de orice termene limită prevăzute de legislația națională a Statului Contractant”). Țările care nu pot include a doua frază a paragrafului 2 din Articolul 25 în tratatele lor fiscale ar trebui să aibă intenția de a accepta prevederi alternative în tratate, ce limitează intervalul de timp în care un Stat Contractant poate opera o ajustare în baza Articolului 9(1) sau Articolului 7(2), pentru a evita ajustări tardive privind scutirile incluse MAP care nu vor fi disponibile.

Se înțelege faptul că, dacă o Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției preferă să includă a doua frază din Articolul 16(2) iar cealaltă Jurisdicție Contractantă alege să nu o aplice, adăugarea unei astfel de prevederi alternative la Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar face obiectul negocierilor bilaterale.

Paragraful 6

203. Paragraful 6 impune o serie de notificări pentru a oferi clarificări privind modul în care Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției vor fi modificate de Articolul 16. Paragraful 6(a) impune fiecărei Părți (diferite de o Parte care și-a rezervat dreptul de a nu aplica prima frază a paragrafului 1) să notifice Depozitarului dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține sau nu o prevedere existentă care stipulează că un contribuabil își poate prezenta cazul autorității competente din Jurisdicție Contractantă în care este rezident (sau cetățean, dacă problema implică nediscriminare pe bază de naționalitate), iar dacă acea prevedere există, numărul de articol și de paragraf pentru fiecare asemenea prevedere. Dacă toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției trimit o notificare legată de o prevedere a unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, prima frază a paragrafului 1 va înlocui avea prevedere. În alte situații (exceptând cazul în care unul dintre Statele Contractante și-a rezervat dreptul de a nu aplica prima frază a paragrafului 1), prima frază a paragrafului 1 se va aplica Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă va înlocui prevederea existentă a Acordului

Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu fraza respectivă.

204. Paragraful 6(b)(i) impune fiecărei Părți care nu și-a exprimat dreptul de a nu aplica a doua frază a paragrafului 1 să notifice Depozitarului lista cu Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției și prevăd faptul că un caz la care se face referire în prima propoziție din Articolul 16(1) trebuie să fie prezentat într-un interval specific de timp de cel mult trei ani de la data primei notificări a acțiunii având ca rezultat o impozitare ce nu este conformă cu prevederile unui Acord Fiscal care intră sub incidența Convenției, precum și numărul de articol și de paragraf of pentru fiecare asemenea prevedere. Paragraful 6(b)(ii) impune fiecărei Părți care nu și-a exprimat dreptul de a nu aplica a doua frază a paragrafului 1 să notifice Depozitarului lista cu Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției (precum și numărul de articol și de paragraf pentru fiecare astfel de prevedere) și includ o prevedere care stipulează că un caz menționat în prima frază din Articolul 16(1) trebuie să fie prezentat într-un anumit interval de timp de cel puțin trei ani de la data primei notificări a acțiunii având ca rezultat o impozitare ce nu este conformă cu prevederile unui Acord Fiscal care intră sub incidența Convenției. Efectul combinat al paragrafelor 6(b)(i) și 6(b)(ii) este acela că a doua frază a paragrafului 1 se va aplica unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției dacă: fie (1) toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției trimit o astfel de notificare conform căreia Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției prevede un interval de timp mai mic de trei ani; sau (2) nicio Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției nu trimite notificarea de mai sus conform căreia Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției prevede un interval de timp de cel puțin trei ani. În toate celelalte situații, a doua frază a paragrafului 1 se va aplica Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă va înlocui prevederile existente ale Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu a doua frază a paragrafului 1.

205. Paragraful 6(c)(i) impune fiecărei Părți să notifice Depozitarului lista Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin prevederi care stipulează că autoritatea competentă căreia i se prezintă cazul de către persoană menționată în paragraful 1 ca depune eforturi, dacă va considera obiecția justificată și dacă nu va reuși ea însăși să identifice o soluție satisfăcătoare, pentru a soluționa cazul prin acord reciproc cu autoritatea competentă din cealaltă Jurisdicție Contractantă, în vederea evitării unei impozitări care contravine Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Prima frază din paragraful 2 se va aplica unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției trimit respectiva notificare.

206. Paragraful 6(c)(ii) prevede faptul că fiecare Parte (diferite de o Parte care și-a rezervat dreptul de a nu aplica a doua frază a paragrafului 2) va notifica Depozitarului lista Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin prevederi care impun implementarea eventualelor acorduri încheiate fără a ține cont de eventuale termene limită precizate în legislația națională a Jurisdicțiilor Contractante. A doua frază a paragrafului 2 se va aplica unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției trimit respectiva notificare.

207. Paragraful 6(d)(i) impune fiecărei Părți să notifice Depozitarului lista Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu conțin prevederi care impun autorităților competente din Jurisdicțiile Contractante să depună eforturi pentru a soluționa prin acord reciproc orice dificultăți sau incertitudini rezultate din interpretarea sau aplicarea Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Prima frază a paragrafului 3 se va aplica unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției au trimis respectiva notificare.

208. Paragraful 6(d)(ii) impune fiecărei Părți să notifice Depozitarului lista Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției și prevăd că autoritățile competente pot, de asemenea, purta consultări privind eliminarea dublei impunerii, în situații pe care nu le tratează Acord Fiscal ce intră

sub incidența Convenției. A doua frază a paragrafului 3 se va aplica unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției au trimis respectiva notificare.

Articolul 17 – Ajustări Corespunzătoare

209. Elementul 1.1 din standardul minim conform Acțiunii 14 minimum standard prevede în plus faptul că jurisdicțiile ar trebui să ofere accesul la procedura acordului reciproc în cazuri vizând prețurile de transfer și să implementeze acordurile mutuale rezultate (de ex. prin operarea modificărilor adecvate asupra impozitului analizat). Raportul la Acțiunea 14 menționează o creștere a eficienței dacă jurisdicțiile ar avea și posibilitatea de a introduce ajustări corespunzătoare unilaterale în cazuri în care acestea consideră obiecția contribuabilului justificată. În acest sens, Practica Recomandată 1, conținută în Raportul la Acțiunea 14, stipulează că jurisdicțiile ar trebui să includă Articolul 9(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE în tratatele lor fiscale. Articolul 17 din Convenție prevede un mecanism prin care Părțile pot implementa această Practică Recomandată.

Paragraful 1

210. Paragraful 1 are la bază textul Articolului 9(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE. Au fost operate modificări la textul modelului din Articolul 9(2) pentru a alinia terminologia utilizată în acesta la terminologia utilizată în Convenție. Articolul 9(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE are următorul conținut:

2. În cazul în care un Stat Contractant include în profiturile unei societăți din acea jurisdicție — și impozitează în consecință — profituri pentru care o societate din celălalt Stat Contractant a fost impozitată în respectivul Stat secund, iar profiturile astfel incluse sunt profituri care s-ar fi acumulat pentru societatea din primul Stat menționat dacă acele condiții stabilite între cele două societăți ar fi fost cele stabilite între societăți independente, acel Stat secund va opera o ajustare adecvată la suma impozitului perceput la respectivele profituri. Această ajustare va ține cont în mod rezonabil de celelalte prevederi ale prezentei Convenții iar autoritățile competente din Statele contractante vor purta consultări după necesitate.

Paragraful 2

211. Paragraful 2 conține o clauză de compatibilitate care descrie relația dintre Articolul 17(1) din Convenție și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Paragraful specifică faptul că Articolul 17(1) se va aplica Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției în locul sau în absența unei prevederi care impune unei Jurisdicții contractante să opereze o ajustare adecvată dacă cealaltă Jurisdicție Contractantă operează o ajustare care reflectă valorile obiective și imparțiale ale profiturilor unei societăți. Astfel de prevederi existente le-ar include, de exemplu, pe cele modelate după Articolul 9(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE sau Modelul de Convenție Fiscală al ONU, precum și prevederi care necesită acordul autorității competente dintr-o Jurisdicție Contractantă ca o condiție pentru operarea ajustării corespunzătoare asupra impozitării aplicate de cealaltă Jurisdicție Contractantă.

Paragraful 3

212. Includerea Articolului 9(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE în tratatele fiscale reprezintă o bună practică potrivit Acțiunii 14 și nu este prevăzută în mod obligatoriu în standardul minim conform Acțiunii 14. Totuși, element 1.1 din standardul minim conform Acțiunii 14 impune jurisdicțiilor să ofere accesul la procedura acordului reciproc în cazuri care vizează prețurile de transfer și să implementeze acordurile mutuale rezultate, indiferent dacă tratatele fiscale conțin sau nu o prevedere modelată după Articolul 9(2) din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE. Pentru a reflecta această dispoziție, Articolul 17(3) permite unei Părți să își rezerve dreptul de a nu aplica

paragraful 1 strict în baza faptului că, în absența prevederilor descrise în Articolul 17(2) din Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, fie (i) Partea care exprima rezerva va opera ajustarea precizată în Articolul 17(1); fie (ii) autoritatea sa competentă va depune eforturi de soluționare a unui caz din sfera prețurilor de transfer aplicând prevederea aferentă procedurii de acord reciproc din tratatul său fiscal. Dacă o Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției exprimă o asemenea rezervă, însă nu și cealaltă Jurisdicție Contractantă, Articolul 17 nu se va aplica Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, și nu se vor crea în baza Convenției așteptări conform cărora Jurisdicția Contractantă care nu a exprimat rezerva va opera o ajustare corespunzătoare.

213. De asemenea, o Parte își poate rezerva dreptul de a nu aplica Articolul propriilor sale Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin deja o prevedere de același tip (indiferent dacă prevederea adoptă sau nu textul exact din Modelul de Convenție Fiscală al OCDE sau din Modelul de Convenție Fiscală al ONU, cu condiția ca prevederea să conțină o cerință care obligă o Jurisdicție Contractantă să opereze o ajustare corespunzătoare). O astfel de prevedere ar include, de exemplu, o dispoziție conform căreia o Jurisdicție Contractantă va opera o ajustare corespunzătoare dacă va considera ajustarea justificată, sau se va opera ajustarea corespunzătoare dacă autoritățile competente ale Jurisdicțiilor Contractante ajung la un acord în acest sens. Cu toate acestea, după cum prevede mai sus paragraful 17, o astfel de prevedere nu ar include o dispoziție al cărei text se limitează doar la faptul că autoritățile competente din Jurisdicțiile Contractante se pot consulta pentru a ajunge la un acord privind ajustarea profiturilor în ambele Jurisdicții Contractante, sau că Jurisdicția Contractantă poate opera o ajustare corespunzătoare. În plus, paragraful 3 prevede faptul că o Parte care a exprimat o rezervă în baza Articolului 16(5)(c)(ii) își poate rezerva dreptul de a nu aplica Articolul 17 Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției, în ideea că, în urma negocierilor sale bilaterale pe marginea tratatelor, va accepta în tratat o prevedere de tipul celei conținute în paragraful 1, în condițiile în care Jurisdicțiile Contractante au reușit să ajungă la un acord legat de respectiva prevedere și prevederile descrise în Articolul 16(5)(c)(ii).

Paragraful 4

214. Paragraful 4 impune fiecărei Părți (diferite de o Parte care a exprimat oricare dintre rezervele paragrafului 3) să notifice Depozitarului dacă fiecare dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției conține sau nu o dispoziție curentă privind operarea unei ajustări corespunzătoare și, dacă aceasta există, numărul de articol și de paragraf pentru fiecare asemenea prevedere. Dispozițiile paragrafului 1 vor înlocui astfel de prevederi dacă toate Jurisdicțiile Contractante care au încheiat un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției au trimis notificarea în cauză. În alte situații, paragraful 1 se va aplica Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, însă va înlocui prevederile existente ale unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției strict în măsura în care acele prevederi sunt incompatibile cu paragraful 1.

Partea VI. Arbitraj

Articolul 18 – Opțiunea de a aplica Partea VI

215. Se intenționează aplicarea Părții VI din Convenție doar între Părțile care aleg în mod explicit aplicarea acesteia. Articolul 18 permite unei Părți să opteze pentru aplicarea Părții VI la nivelul Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției notificând Depozitarului opțiunea acesteia. În ce privește raporturile între două Jurisdicții Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, Partea VI se va aplica doar dacă ambele Jurisdicții Contractante notifică Depozitarului faptul că acestea aleg să o aplice.

Articolul 19 – Arbitraj cu Caracter Obligatoriu

Paragraful 1

216. Paragraful 1 conține dispozițiile principale în materie de arbitraj. Acesta prevede că, dacă autoritățile competente nu reușesc să ajungă la un acord pentru a soluționa un caz prin procedura acordului reciproc prevăzută de Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției, în termen de doi ani, la solicitarea persoanei care a prezentat cazul, aspectele nesoluționate vor fi supuse arbitrajului în maniera descrisă în Partea VI. Acest proces de arbitraj este disponibil în cazul în care, conform prevederilor unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, legate de procedura acordului reciproc (după cum acestea pot fi modificate de Articolul 16(1)), o persoană a prezentat un caz autorității competente dintr-o Jurisdicție Contractantă în ideea că acțiunile uneia sau a ambelor Jurisdicții Contractante au generat pentru acea persoană o impozitare care contravine prevederilor din Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Data de început a acestei perioade de doi ani se stabilește potrivit paragrafului 8 sau 9, după caz. Totuși, autoritatea competentă poate alege o perioadă diferită de timp cu referire la un anumit caz, cu condiția de a notifica persoanei care a prezentat cazul respectiva alegere înainte de expirarea perioadei de doi ani precizată în subparagraful b). Această perioadă diferită de timp referitoare la un anumit caz ar putea fi mai lungă sau mai scurtă decât perioada de doi ani prevăzută în subparagraful b), în funcție, de exemplu, de natura și complexitatea cazului particular. În plus, după cum se remarcă mai jos, paragraful 11 permite unei Părți să își rezerve dreptul de a înlocui a perioadă de trei ani cu perioada de doi ani prevăzută în subparagraful b) în sensul aplicării Articolului 19 din Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției. De asemenea, o Parte are posibilitatea de a formula rezerve legate de domeniul de aplicabilitate al cazurilor eligibile pentru arbitraj, după cum se descrie mai jos în secțiunile prezentei Expuneri de Motive ce vizează Articolul 28(2) (în condițiile acceptării acelor rezerve de către celelalte Părți).

Paragraful 2

217. După cum se menționează în paragraful 51 din Raportul la Acțiunea 14, procedura acordului reciproc este disponibilă contribuabililor indiferent de căile de atac prevăzute de legislația națională din acele Jurisdicții Contractante. Majoritatea administrațiilor fiscale, însă, vor impune efectuarea unui proces înaintea celuilalt, pentru a se asigura că un caz al unui contribuabil nu va fi supus concomitent procedurii de acord reciproc și procedurilor juridice ale unei instanțe naționale sau de contencios administrativ. Pentru a integra această abordare, paragraful 2 stipulează că perioada din paragraful 1(b) va înceta să mai curgă dacă o autoritate competentă a suspendat procesul de acord reciproc prevăzut în paragraful 1(a) deoarece un caz referitor la una sau mai multe probleme de același tip se află pe rolul unei instanțe sau al unui tribunal de contencios administrativ. Perioada va fi reluată după ce o hotărâre definitivă a fost pronunțată de către instanța sau tribunalul de contencios administrativ sau în urma suspendării sau retragerii cazului. Se va reține, totuși, faptul că dacă o Parte exprimă rezerva descrisă în Articolul 19(12), procesul de arbitraj se va încheia prin pronunțarea de

către instanța sau tribunalul de contencios administrativ în cauză a unei hotărâri în perioada în care procesul de arbitraj este suspendat.

218. De asemenea, paragraful 2 stipulează că perioada menționată în paragraful 1(b) va înceta să curgă dacă o persoană care a prezentat un caz și o autoritate competentă au convenit să suspende procesul de acord reciproc indiferent de motiv. Dispoziția s-ar aplica, de exemplu, în cazul în care contribuabilul și autoritatea competentă au convenit să suspende procedura de acord reciproc din motive de sănătate precară sau în urma altor probleme personale. Perioada s-ar relua după ridicarea suspendării.

Paragraful 3

219. În unele contexte, după ce un contribuabil a furnizat informațiile inițiale necesare pentru o analiză aprofundată a cazului, autoritatea competentă poate fi nevoită să solicite contribuabilului informații suplimentare. De exemplu, după începerea perioadei prevăzute în paragraful 1(b) și după o analiză ulterioară în cadrul activității pe marginea cazului, o autoritate competentă poate concluziona că necesită informații suplimentare legate de o anumită structură sau tranzacție pentru a ajunge la un acord privind soluționarea unui aspect restant. În astfel de cazuri, nefurnizarea de către o persoană direct afectată de caz (i.e., persoana care a adresat solicitarea inițială de aplicare a procedurii de acord reciproc sau o persoană a cărei obligație fiscală este afectată în mod direct de caz) a acelor informații suplimentare în timp util poate întârzia sau împiedica o posibilă soluționare a cazului de către autoritățile competente. În acest sens, paragraful 3 prevede faptul că perioada din paragraful 1(b) se va prelungi dacă ambele autorități competente convin asupra ideii că o persoană direct afectată de caz nu a reușit să furnizeze în timp util orice informații esențiale suplimentare solicitate de oricare dintre autoritățile competente după începerea perioadei specificate în paragraful 1(b). În această situație, perioada va fi prelungită cu un interval de timp egal care începe la data solicitării informațiilor și se încheie la data când acele informații sunt, în cele din urmă, furnizate.

Paragraful 4

220. Procesul de arbitraj prevăzut de Partea VI are rolul de pune la dispoziția autorităților competente un mecanism de soluționare a problemelor care putea preveni încheierea unor acorduri pe marginea unor cazuri supuse procedurii de acord reciproc. Întrucât procesul de arbitraj este o derivație a procedurii acordului reciproc, menită să sporească eficacitatea procedurii, subparagraful a) prevede că decizia de arbitraj se va aplica prin acordul reciproc referitor la un anumit caz. Se înțelege astfel că, în urma deciziei completului de arbitri, autoritățile competente vor încheia un acord reciproc care (strict în măsura în care se aplică Articolul 24) reflectă rezultatul deciziei de arbitraj. De asemenea, acest subparagraf menționează că decizia de arbitraj este definitivă, însemnând faptul că, în baza subparagrafului b)(ii), decizia de arbitraj nu poate fi modificată, de către autoritățile competente sau completul de arbitri, decât dacă dispozițiile Articolului 24 permit stabilirea unui acord pe marginea unei decizii diferite.

221. Subparagraful b) prevede faptul că hotărârea de arbitraj va avea caracter obligatoriu asupra ambelor Jurisdicții Contractante, mai puțin în aceste trei situații: (i) dacă o persoană direct afectată de situație nu acceptă acordul reciproc care implementează hotărârea de arbitraj; (ii) dacă o hotărâre definitivă a unei instanțe aflate într-una din Jurisdicțiile Contractante prevede că hotărârea de arbitraj este invalidă; și (iii) dacă o persoană direct afectată de caz inițiază procedura de litigiu pe marginea aspectelor care au fost soluționate prin acordul reciproc care implementează hotărârea de arbitraj, în orice instanță sau tribunal de contencios administrativ. Sintagma „hotărâre definitivă a instanțelor” descrie o decizie ce nu este o simplă hotărâre sau decizie provizorie. Hotărârea poate fi pronunțată de către o instanță de la orice nivel din Jurisdicțiile Contractante.

222. Subparagraful b)(i) abordează situația în care o persoană direct afectată de situație nu acceptă acordul reciproc care implementează hotărârea de arbitraj. Dacă se ajunge la un acord reciproc înainte de epuizarea căilor de atac naționale, autoritățile competente pot impune contribuabilului, ca o

condiție pentru finalizarea sau încheierea acordului, să renunțe la exercitarea drepturilor la căi de atac naționale privind aspectele cazului soluționate prin procedura acordului reciproc. În lipsa unei astfel de renunțări, o eventuală hotărâre ulterioară a instanței ar putea împiedica implementarea acordului de către autoritățile fiscale. Prin urmare, se va considera că o persoană direct afectată de caz nu acceptă acordul reciproc dacă respectiva persoană nu retrage oricare acțiuni în instanță pe plan intern sau nu retrage de pe rolul instanței orice demersuri juridice sau administrative într-o manieră conformă cu acordul reciproc, în termen de 60 de zile de la data notificării privind acordul reciproc care implementează hotărârea de arbitraj. Dacă acordul reciproc nu este acceptat sau considerat acceptat, cazul își pierde eligibilitatea pentru analizarea sa suplimentară de către autoritățile competente.

223. Subparagraful b)(ii) stipulează că, dacă o hotărâre definitivă a unei instanțe aflate într-una din Jurisdicțiile Contractante prevede că hotărârea de arbitraj este invalidă, solicitarea arbitrajului se consideră neefectuată iar procedura arbitrajului se consideră nerealizată (decât în sensul Articolului 21, referitor la confidențialitate, și al Articolului 25, legat de costurile procedurilor de arbitraj). Acest subparagraf nu intenționează să ofere o justificare independentă pentru invalidarea unei hotărâri de arbitraj în situații în care a astfel de justificare nu este prevăzută de legislația națională a Jurisdicțiilor Contractante. În schimb, subparagraful oferă asigurări că, dacă o instanță a uneia dintre Jurisdicțiile Contractante invalidează o decizie de arbitraj pe baza acestor reguli existente, cealaltă Jurisdicție Contractantă nu are obligația de a implementa decizia. Acest context se poate crea în baza legislației naționale a unor jurisdicții, de exemplu, în cazul producerii unei erori procedurale (de ex., o încălcare a cerințelor de imparțialitate sau independență aplicabile arbitrilor în baza Articolului 20, o încălcare a cerințelor aplicabile de confidențialitate în baza Articolului 21, sau complicitate între contribuabil și una dintre Jurisdicțiile Contractante) care a afectat semnificativ rezultatul procesului de arbitraj. Totuși, nu se așteaptă din partea unei instanțe să revoce o decizie de arbitraj deoarece nu este de acord cu rezultatul procesului de arbitraj. În plus, subparagraful prevede că într-o situație de acest gen contribuabilul poate adresa o nouă solicitare de arbitraj doar în cazul în care autoritățile competente nu prevăd interdicția unei solicitări noi. O astfel de nouă solicitare se poate adresa fără a aștepta trecerea perioadei prevăzute în paragraful 1(b), deoarece perioada în cauză va fi expirat deja. Se așteaptă din partea autorităților competente să accepte faptul o solicitare de acest gen nu ar trebui permisă dacă acțiunile contribuabilului constituie principalul temei pentru invalidarea hotărârii de arbitraj.

224. Subparagraful b)(iii) prevede faptul că hotărârea de arbitraj nu va avea caracter obligatoriu asupra niciunei Jurisdicții Contractante dacă respectivul contribuabil inițiază procedura de litigiu în instanță sau la tribunalul de contencios administrativ pe marginea aspectelor soluționate prin acordul reciproc care implementează hotărârea de arbitraj. Acest subparagraf asigură faptul că, dacă o Parte nu poate, conform legislației sale naționale, să solicite unui contribuabil să renunțe la litigiu în cadrul acceptării unei decizii în cadrul procedurii de acord reciproc, respectivul litigiu nu poate fi folosit ca mijloc de obținere a scutirii de impozite sau a impozitării reduse, de exemplu, susținând ideea că hotărârea de arbitraj obligă legal o Jurisdicție Contractantă, în timp ce rezultatul litigiului obligă legal pe cealaltă.

Paragrafele 5 - 9

225. Paragrafe 5 - 9 prevăd reguli detaliate pentru stabilirea datei de începere a perioadei scurse înainte de acordarea eligibilității de arbitraj pentru un caz. Paragraful 5 prevede că autoritatea competentă care a primit solicitarea inițială privind procedura de acord reciproc are obligația, în termen de două luni calendaristice de la primirea solicitării inițiale de aplicare a procedurii de acord reciproc, de a notifica persoana care a prezentat cazul în legătură cu primirea solicitării și de a trimite o notificare de primire a acelei solicitări, precum și o copie a solicitării, celeilalte autorități competente. Potrivit paragrafului 6, o autoritate competentă trebuie să notifice persoana care a prezentat cazul și cealaltă autoritate competentă în legătură cu primirea informațiilor necesare pentru examinarea aprofundată a cazului sau să solicite informații suplimentare în acest sens din partea persoanei care prezentat cazul, în termen de trei luni calendaristice de la primirea solicitării inițiale de la sau notificarea în legătură cu aceasta, după caz. După cum se remarcă mai jos în paragraful 229, se

recomandă autorităților competente să stabilească de comun acord informațiile minime pe care le vor solicita individual pentru a analiza cazul în mod aprofundat, și să publice o listă cu respectivele informații. De asemenea, autoritățile competente pot dori să stabilească și alte aspecte procedurale privind aplicarea paragrafelor 5 - 9.

226. În cazul în care una sau ambele autorități competente solicită informații suplimentare, paragraful 7 prevede că, după primirea acelor informații, autoritatea competentă care a solicitat informațiile suplimentare dispune de trei luni calendaristice pentru a notifica persoanei care a prezentat cazul și celeilalte autorități competente faptul primit toate informațiile necesare sau că informațiile solicitate lipsesc în continuare.

227. Data de începere a perioadei precizate în paragraful 1(b) este condiționată de solicitarea unor eventuale informații suplimentare. Dacă nu a fost adresată nicio solicitare de informații suplimentare, potrivit paragrafului 8, data de începere va fi prima dintre: a) data la care ambele autorități competente au notificat persoanei care a prezentat cazul faptul că au fost primite toate informațiile necesare (i.e., data la care ultima dintre cele două autorități competente a trimis notificarea), și b) data care marchează trei luni calendaristice de la data când autoritatea competentă care a primit inițial solicitarea de aplicare a procedurii de acord reciproc a notificat cealaltă autoritate competentă în legătură cu acea solicitare.

228. În cazul în care au fost solicitate informații suplimentare, paragraful 9 prevede că, în general, data de începere va fi prima dintre: a) cea mai târzie dată la care autoritățile competente care au solicitat informații suplimentare au notificat contribuabilul și cealaltă autoritate competentă în legătură cu primirea informațiilor; și b) data care marchează trei luni calendaristice de la primirea de către ambele autorități competente a tuturor informațiilor suplimentare solicitate persoanei care a prezentat cazul. Dacă oricare dintre autoritățile competente notifică celui contribuabil și celeilalte autorități competente faptul că o parte din informațiile solicitate lipsește în continuare, notificarea va fi considerată solicitare a unor informații suplimentare.

Paragraful 10

229. Recunoscând marea varietate a sistemelor juridice și fiscale, precum și faptul că relația cu fiecare autoritate competentă este unică, paragraful 10 impune autorităților competente din Jurisdicțiile Contractante să stabilească modul de aplicare a prevederilor de arbitraj prin acord reciproc, incluzând (fără limitare la) informațiile minime necesare care permit fiecărei autorități competente să examineze cazul în mod aprofundat, înainte de data la care aspectele nesoluționate ale unui caz suspus procedurii de acord reciproc devin pentru prima dată eligibile pentru a fi supuse arbitrajului. În mod obișnuit, ghidul publicat al unei Jurisdicții Contractante va indica informațiile necesare pentru a fi luată în considerare o solicitare de aplicare a procedurii acordului reciproc. În astfel de situații, se presupune faptul că autoritățile competente din Jurisdicțiile Contractante ar conveni în general să listeze sau să identifice informațiile în acel ghid ca informații pe care le-ar solicita fiecare Jurisdicție Contractantă în vederea analizării aprofundate a cazului.

230. În timp ce Partea VI prevede dispozițiile principale referitoare la arbitraj, precum și regulile implicite menite să asigure prezența elementelor structurale cheie, garantarea unei aplicări fluide a procesului de arbitraj va necesita colaborarea strânsă între autoritățile competente în scopul fixării de comun acord a detaliilor procedurale și operaționale ale procesului de arbitraj. Consultările strânse asupra acestor detalii vor fi importante pentru ca autoritățile competente să poată stabili maniera de aplicare a Părții VI înainte de a acorda eligibilitate pentru arbitraj unor aspecte nesoluționate prin procedura acordului reciproc. Ulterior, această metodă de aplicare se poate modifica ocazional. În absența unui acord stabilit în prealabil, autoritățile competente și contribuabilii pot întâmpina dificultăți și întâzieri în parcurgerea procesului de arbitraj. Se așteaptă elaborarea unui model de acord între autoritățile competente, ce poate fi folosit ca punct de plecare al acestor consultări. Exemple de tipuri de detalii care ar trebui să fie convenite între autoritățile competente sunt descrise mai jos în pasajele explicative referitoare la celelalte prevederi ale Părții VI.

Paragraful 11

231. Paragraful 11 permite unei Părți să își rezerve dreptul de a înlocui perioada de doi ani prevăzută în paragraful 1(b) cu o perioadă de trei ani, în sensul aplicării Părții VI la Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Ca și în cazul altor rezerve față de textul Convenției, dacă o Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției exprimă această rezervă, paragraful se va aplica în sensul implementării aceluși Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției de către ambele Jurisdicții Contractante.

Paragraful 12

232. În unele jurisdicții, un acord reciproc încheiat de autoritatea competentă nu poate substitui decizia unei instanțe sau a unui tribunal de contencios administrativ din respectivele jurisdicții, conform prevederilor legale sau a politicilor sau practicilor administrative. Acele jurisdicții, sau jurisdicțiile care intenționează să adopte o astfel de practică, pot dori să se asigure că nu se poate recurge la procesul de arbitraj pentru aspecte soluționate pe calea procedurilor legale interne în materie de litigii, fie înainte de transmiterea acelor aspecte instanței de arbitraj, fie pe parcursul procesului de arbitraj. Paragraful 12 abordează această problemă, permițând unei Părți să își rezerve dreptul de a exclude din procedura de arbitraj aspecte față de care a fost pronunțată o hotărâre de către o instanță sau un tribunal de contencios administrativ din oricare Jurisdicție Contractantă.

233. În cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, încheiat de o Jurisdicție Contractantă care a exprimat rezerva descrisă în paragraful 12, un aspect nesoluționat nu va fi spus arbitrajului dacă a fost deja pronunțată o hotărâre în acest sens de către o instanță sau un tribunal de contencios administrativ din oricare Jurisdicție Contractantă. De asemenea, procesul de arbitraj se va încheia dacă o hotărâre pe marginea aspectelor nesoluționate este pronunțată de către o instanță sau un tribunal de contencios administrativ aflat(ă) într-una din Jurisdicțiile Contractante, oricând după trimiterea unei solicitări de arbitraj și înainte de pronunțarea deciziei de arbitraj.

Articolul 20 – Desemnarea Arbitrilor

Paragrafele 1 și 2

234. Paragrafele 1 și 2 prevăd regulile de bază privind componența unui complet de arbitraj, precum și desemnarea și calificările arbitrilor. Chiar dacă aceste reguli se aplică în mod implicit, paragraful 1 permite în plus autorităților competente să convină asupra unor reguli diferite, în sens general sau cu referire la un anumit caz.

235. Potrivit paragrafului 2, completul de arbitraj va avea în componență trei membri individuali. Acești membri trebuie să dețină experiență sau cunoștințe în materie de aspecte fiscale internaționale, cu toate că, dacă autoritățile competente nu stabilesc diferit, nu există cerința ca fiecare membru să dețină experiență în calitate de judecător sau arbitru. Fiecare autoritate competentă va desemna un membru al completului în termen de 60 de zile de la data solicitării procedurii de arbitraj conform Articolului 19(1). Ulterior, acești doi membri, în cel mult 60 de zile de la desemnarea ultimului dintre ei, vor desemna un al treilea membru, cu rol de Președinte al completului de arbitri.

236. Fiecare membru desemnat în completul de arbitraj, la data acceptării acelei desemnări, trebuie să opereze imparțial și independent de autoritățile competente, administrațiile fiscale și ministerele de finanțe (sau ministerele sau departamentele relevant echivalente, indiferent de denumirile acestora) ale Jurisdicțiilor Contractante, precum și de toate persoanele direct afectate de situație și de consilierii acestora. De asemenea, fiecare membru trebuie să își mențină caracterul imparțial și independent pe parcursul procedurii și să evite pe o perioadă rezonabilă de timp ulterioară orice conduită care ar putea periclita impresia de imparțialitate și independență a arbitrilor în contextul procedurilor. O astfel de conduită ar include, de exemplu, acceptarea angajării de către una dintre persoanele direct afectate de

caz imediat după pronunțarea hotărârii de arbitraj referitoare la caz. În stabilirea modului de aplicare a Părții VI, autoritățile competente pot dori să convină asupra unor detalii suplimentare privind standardele aplicabile de imparțialitate și independență. De exemplu, autoritățile competente pot dori să impună oricărui potențial membru al unui complet de arbitraj să divulge acestora orice fapt sau circumstanță care ar putea ridica semne de întrebare legate de imparțialitatea sau independența acelui potențial membru. Suplimentar, autoritățile competente pot dori să convină asupra unor reguli vizând cazul în care un membru al completului nu reușește să își onoreze îndatoririle pe motive de boală sau incapacitate, prin neîndeplinirea standardelor de imparțialitate și independență sau din orice alt motiv.

Paragrafele 3 și 4

237. Paragrafele 3 și 4 descriu regulile implicite care s-ar aplica dacă oricare autoritate competentă nu reușește, în termenii prevăzuți, nu reușește să desemneze un arbitru, sau dacă cei doi membri inițiali al completului de arbitri nu reușesc să desemneze un Președinte. Aceste paragrafe prevăd faptul că, în astfel de situații, desemnarea se va face de către de către oficialul cu cel mai mare rang din Centul pentru Politică și Administrare Fiscală al OCDE, oficial care nu este cetățean al vreuneia dintre Jurisdicțiile contractante. Aceste reguli implicite au intenția de a asigura faptul că arbitrajul și, prin urmare, o soluționare a problemelor unui caz supus procedurii de acord reciproc, nu pot fi întârziate în mod nejustificat prin nereușita constituirii unui complet de arbitraj. În calitate de reguli implicite, regulile paragrafelor 3 și 4 se vor aplica strict în măsura în care autoritățile competente nu au convenit asupra unor reguli diferite.

Articolul 21 – Confidențialitatea Procedurilor de Arbitraj

Paragraful 1

238. Pentru a oferi asigurări că procesul de arbitraj își poate atinge obiectivul fără a submina confidențialitatea procedurii de acord reciproc, este important să poată primi arbitrii informații relevante din partea autorităților competente, sub rezerva aceluiași cerințe stricte de confidențialitate care s-ar aplica efectiv acelor autorități competente. În acest scop, paragraful 1 prevede că, strict în sensul Părții VI, al Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției și al legilor naționale din Jurisdicțiile Contractante, referitoare la schimbul de informații, confidențialitate și asistență administrativă, membrii completului de arbitri vor fi considerați persoane sau autorități cărora li se pot divulga informații. În baza paragrafului 1, astfel de informații pot fi divulgate și potențialilor arbitri, însă doar în măsura necesară pentru a observa capacitatea acestora de a îndeplini cerințele pentru arbitri, incluzând, de exemplu, independența și imparțialitatea acestora. În plus, paragraful 1 prevede faptul că informațiile primite de către completul de arbitri sau arbitrii potențiali, precum și informațiile pe care autoritățile competente le pot primi din partea completului de arbitraj vor fi considerate informații cu care se realizează schimburi în baza prevederilor din Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției, legate de schimbul de informații și asistența administrativă. Recunoscând necesitatea echilibrării obiectivului de minimiza numărul de persoane cărora le pot fi divulgate informații și necesarul de personal de suport pentru membrii completului de arbitraj, acest paragraf prevede și divulgarea în aceleași condiții unui personal de maxim trei angajați pe membru de complet.

Paragraful 2

239. Paragraful 2 impune autorităților competente să se asigure că membrii completului de arbitraj și personalul acestora își dau acordul în scris, înainte de a acționa în procedurile de arbitraj, privind tratarea oricăror informații legate de procedurile de arbitraj în conformitate cu obligațiile de confidențialitate și nedivulgare descrise în prevederile Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, referitoare la schimbul de informații și asistența administrativă, precum și cu legile aplicabile ale Jurisdicțiilor Contractante. În cadrul acordului privind modul de aplicare al Părții VI potrivit Articolului 19(10), autoritățile competente pot dori să fixeze detaliile acestui proces, inclusiv precizarea autorității competente care va obține acordul scris în cauză. Consecințele încălcării unui

astfel de acord ar fi stabilite în baza legislației naționale a Jurisdicțiilor Contractante și a dispozițiilor din acord.

Articolul 22 – Soluționarea Unui Caz înainte de Concluzia Arbitrajului

240. Recunoscând faptul că scopul arbitrajului prevăzut de Partea VI este de a soluționa litigiile între autoritățile competente produse în cazurile supuse procedurii de acord reciproc, Articolul 22 prevede că procedura de acord reciproc, precum și procedura de arbitraj se vor încheia dacă, pe parcursul procesului de arbitraj (oricând după o trimitere a unei solicitări de arbitraj și înainte de comunicarea de către completul de arbitri a deciziei luate), fie (i) autoritățile competente încheie un acord reciproc pentru soluționarea cazului, fie (ii) contribuabilul își retrage solicitarea de arbitraj sau solicitarea procedurii de acord reciproc.

Articolul 23 – Tipul procesului de arbitraj

Paragraful 1

241. Paragraful 1 prevede regulile implicite referitoare la tipul de proces de arbitraj care se va aplica în sensul procedurilor de arbitraj specificate în Partea VI, însă permite autorităților competente din Jurisdicțiile Contractante să ajungă la un acord asupra diferitelor reguli, care se pot aplica la nivel general sau unor cazuri particulare.

242. În mod implicit, se va aplica un proces de arbitraj de tip „ofertă finală” (supranumit și arbitraj de tip „ultima ofertă favorabilă”), cu excepția cazului în care autoritățile competente stabilesc de comun acord reguli diferite. În baza acestei abordări, fiecare dintre autoritățile competente va încerca să transmită completului de arbitri o propunere de hotărâre care vizează toate aspectele nesoluționate ale cazului într-o manieră care ia în calcul toate acordurile încheiate în prealabil în cazul respectiv între autoritățile competente. Pentru fiecare ajustare sau aspect similar al cazului, propunerea de hotărâre se va limita la o expunere a sumelor monetare specifice (de exemplu, pentru venituri sau cheltuieli) sau rata maximă a impozitului perceput în baza Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Totuși, în anumite cazuri, aspectele nesoluționate vor include întrebări legate de eventuala îndeplinire a condițiilor pentru aplicarea prevederilor unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Dacă aspectele nesoluționate ale unui caz includ o astfel de „întrebare de prag”, cum ar fi dacă o persoană este rezidentă a unei Jurisdicții Contractante sau dacă o societate aflată într-una din Jurisdicțiile Contractante deține un sediu permanent în cealaltă Jurisdicție Contractantă, autoritățile competente își pot trimite propunerile de răspuns la întrebarea de prag (i.e., da sau nu). Dacă există alte aspecte nesoluționate a căror stipulare depinde de răspunsul obținut în legătură cu întrebarea de prag, se așteaptă ca autoritățile competente să trimită propuneri de hotărâre și pentru respectivele aspecte restante.

243. Propunerile de hotărâre transmise de autoritățile competente din fiecare Jurisdicție Contractantă pot fi însoțite de un document justificativ de poziție. Fiecare autoritate competentă poate trimite și un răspuns la propunerea de hotărâre și documentul justificativ de poziție trimise de cealaltă autoritate competentă. Răspunsul la propunere și documentul justificativ de poziție însoțitor vor viza doar pozițiile și argumentele celeilalte autorități competente, fără a constitui o oportunitate prin care o autoritate competentă să producă argumente suplimentare în sprijinul propriei sale poziții. Paragraful 1(b) prevede că fiecare autoritate competentă care transmite o propunere de hotărâre, un document justificativ de poziție sau un răspuns la acestea trebuie să ofere o copie celeilalte autorități competente până la data limită de trimitere a propunerii de hotărâre, a documentului justificativ de poziție sau a răspunsului la acestea. Datele limită de trimitere pentru propunerile de hotărâre, documentele justificative de poziție sau răspunsurile la acestea, alături de alte detalii aferente acestor documente (precum, de exemplu, lungimea lor maximă) trebuie să fie specificate în acordul încheiat de autoritățile competente, potrivit Articolului 19(10), privind modul de aplicare al procedurii de arbitraj. În cadrul aceluiași acord, autoritățile competente ar putea include descrierea procesului pe care acestea

doresc să îl aplice pentru a ajunge la un acord privind aspectele rămase de soluționat de către completul de arbitri.

244. În cadrul procesului de arbitraj de tip „ofertă finală”, completul de arbitraj va selecta prin decizie una dintre propunerile de hotărâre trimise de către autoritățile competente. Într-un caz ce implică una sau mai multe întrebări de prag, completul de arbitri va stabili întrebarea/întrebările de prag, după care va adopta una dintre propunerile alternative de hotărâre trimise de autoritățile competente. Hotărârea va fi adoptată prin simpla majoritate a membrilor completului, fără a include justificări sau explicații. Ținând cont de intenția arbitrajului de a fi o metodă eficientă de soluționare a litigiilor între autorități competente, hotărârea va fi transmisă în scris autorităților competente și nu va putea avea valoare de precedent în contextul altor cazuri.

Paragraful 2

245. Potrivit paragrafului 2, o Parte care nu acceptă abordarea de tip „ofertă finală” descrisă în paragraful 1 ca regulă implicită își poate rezerva dreptul de a nu aplica paragraful 1 Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției și de a adopta abordarea de tip „opinie independentă” ca proces implicit de arbitraj, cu excepția cazurilor în care autoritățile competente din Jurisdicțiile Contractante stabilesc de comun acord reguli diferite, abordare care se poate aplica tuturor cazurilor sau unui caz particular. Conform abordării pe bază de „opinie independentă”, fiecare autoritate competentă trebuie să ofere completului de arbitraj orice informații pe care acesta le poate considera necesare în formularea hotărârii. În cadrul acordului reciproc prevăzut de Articolul 19(10), autoritățile competente pot descrie procesul pe care urmează să îl aplice pentru a conveni asupra aspectelor transmise spre soluționare completului de arbitraj. În plus, autoritățile competente pot stabili, în cadrul acordului încheiat de către acestea potrivit Articolului 19(10), să trimită individual un document justificativ de poziție, care va fi supus atenției completului de arbitraj. Dacă autoritățile competente nu stabilesc diferit, completul de arbitri poartă să nu ia în considerare orice informații care nu au fost disponibile ambelor autorități competente înainte ca acestea să primească solicitarea de arbitraj.

246. În continuare, completul de arbitri va decide asupra aspectelor supuse arbitrajului în conformitate cu prevederile aplicabile din Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și cu prevederile din legislația națională a Jurisdicțiilor Contractante. În această privință, completul de arbitri va trece în revistă aplicarea legislației naționale strict în măsura necesară pentru a determina dacă o Jurisdicție Contractantă a aplicat corect Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. De asemenea, autoritățile competente pot identifica, prin acord reciproc, alte temeuri legale sau de autoritate care vor fi luate în considerare de către panoul de arbitri.

247. Hotărârea completului de arbitraj va fi transmisă în scris autorităților competente, indicând temeiul legal utilizat, precum și justificarea rezultatului obținut. Hotărârea va include în mod normal și o descriere a faptelor și circumstanțelor relevante ale cazului, o declarație clară privind poziția ambelor autorități competente, precum și un rezumat al procedurii. Hotărârea de arbitraj va fi adoptată prin simpla majoritate a membrilor completului. Ca și în cazul abordării de tip „ofertă finală”, hotărârea nu va putea funcționa ca precedent.

Paragraful 3

248. În cazul în care o Parte care a ales să aplice Partea VI a exprimat rezerva permisă de paragraful 2, iar o altă Parte care a ales să aplice Partea VI fie (i) exprimă aceeași rezervă permisă de paragraful 2, fie (ii) nu ia nicio măsură, abordarea de tip „opinie independentă” se va aplica între acele două Părți. Astfel, paragraful 3 prevede un mecanism de gestionare a situației în care două Părți au opinii diferite și ferme privind tipul preferat de proces de arbitraj. Potrivit paragrafului 3, o Parte care nu și-a rezervat dreptul de a aplica abordarea pe bază de opinie independentă ca regulă implicită conform paragrafului 2 își poate rezerva dreptul de a nu aplica regulile implicite precizate în paragrafele 1 și 2 asupra Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate cu Părți care și-au rezervat dreptul de a aplica abordarea de tip „opinie independentă” ca regulă implicită în

locul arbitrajului de tip „ofertă finală”. Dacă o Parte a exprimat rezerva permisă de paragraful 3, se va stabili de către autoritatea competentă a acelei Părți și autoritatea competentă a Părții care a exprimat rezerva prevăzută de paragraful 2 tipul procesului de arbitraj care se va aplica între acele două Părți.

249. Dacă a fost exprimată o rezervă conform paragrafului 3 de către oricare Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, iar cealaltă Jurisdicție Contractantă a exprimat o rezervă conform paragrafului 2, autoritățile competente au obligația de a depune eforturi pentru a ajunge la un acord privind tipul procesului de arbitraj care se va aplica tuturor cazurilor rezultate în baza Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Articolul 19 nu se va aplica decât după ce se ajunge la acest acord. Prin urmare, autoritățile competente nu sunt obligate să ia în considerare o solicitare de arbitraj decât dacă se încheie un astfel de acord.

Paragrafele 4 și 5

250. Paragraful 4 prevede faptul că Părțile pot alege să aplice paragraful 5 cu referire la propriile Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Acest paragraf constituie o prevedere opțională care, potrivit paragrafelor 6 și 7, se va aplica între două Jurisdicții Contractante care au încheiat un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției dacă oricare Jurisdicție Contractantă alege să îl aplice și notifică Depozitarul în acest sens. Paragraful 5 impune autorităților competente, înainte de demararea procedurilor de arbitraj, să se asigure că fiecare contribuabil implicat în caz și consultanții acestora își exprimă acordul scris privind nedivulgarea către alte persoane a informațiilor primite pe durata procedurilor de arbitraj din partea oricărei autorități competente sau a completului de arbitri. O încălcare gravă a acestui acord, între data trimiterii solicitării de arbitraj și data pronunțării deciziei de către completul de arbitri, va avea ca efect încheierea procedurii de acord reciproc și a procedurilor de arbitraj aferente cazului.

Paragrafele 6 și 7

251. Paragraful 6 permite unei Părți, diferite de o Parte care a ales să aplice paragraful 5, să își rezerve dreptul de a nu aplica paragraful 5 în cazul unuia sau a mai multor Acordurile Fiscale identificate ce intră sub incidența Convenției (sau în cazul nici unuia dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției). Cu toate acestea, o Parte care alege să aplice paragraful 5, își poate rezerva, conform paragrafului 7, dreptul de a nu aplica sub nicio formă Partea VI în cazul unui eventual Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, pentru care cealaltă Jurisdicție Contractantă a exprimat rezerva prevăzută de paragraful 6. Efectul global al paragrafelor 4 - 7 este de a oferi asigurări că, dacă o Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției a ales să aplice paragraful 5, contribuabilii vor avea obligația implicită de a păstra secrete informațiile primite pe durata procesului de arbitraj. Totuși, Părțile care nu consideră această măsură necesară pot renunța la cerința în cauză cu referire la unul sau mai multe Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Părțile care consideră esențială obligarea contribuabilului la păstrarea confidențialității stricte pot, totuși, renunța integral la arbitraj în raporturile cu o Parte care a ales să nu aplice regula nedivulgării.

Articolul 24 – Acord asupra Unei Hotărâri Diferite

Paragrafele 1 și 2

252. Paragraful 1 permite unei Părți să aleagă aplicarea paragrafului 2 la nivelul Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Exceptând prevederile Articolului 19(4), paragraful 2 permite autorităților competente să devieze de la hotărârea de arbitraj și să convină asupra unei hotărâri diferite în termen de trei luni calendaristice de la data când hotărârea de arbitraj le este transmisă. Acest context se poate crea, de exemplu, în cazul în care completul de arbitri pronunță o decizie pe care ambele autorități competente o consideră inadecvată pentru aspectele cazului. Paragraful 2 constituie o prevedere opțională și se va aplica în cazul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar dacă ambele Jurisdicții Contractante aleg să îl aplice.

Paragraful 3

253. Unele jurisdicții consideră că aplicarea Articolului 24 ar fi improbabilă în situații în care se aplică abordarea de top „ofertă finală” descrisă de Articolul 23(1), întrucât în cazul arbitrajului de tip „ofertă finală”, decizia completului de arbitri va fi poziția uneia dintre cele două autorități competente. Astfel, pentru a integra această opinie, paragraful 3 permite unei Părți care alege să aplice paragraful 2 să își rezerve dreptul de a aplica paragraful 2 strict la nivelul Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției pentru care se aplică abordarea pe bază de „opinie independentă” descrisă de Articolul 23(2).

Articolul 25 – Costurile Procedurilor de Arbitraj

254. Articolul 25 prevede faptul că autoritățile competente ale Jurisdicțiilor Contractante vor stabili prin acord reciproc reguli privind partajarea tarifelor și costurilor solicitate de membrii completului de arbitraj (care nu vor include costurile aferente personalului acestor membri), precum și a oricăror alte costuri apărute în contextul procedurilor de arbitraj. De asemenea, articolul prevede că, în absența unui acord de acest gen, (i) fiecare Jurisdicție Contractantă va suporta propriile cheltuieli și pe cele ale membrului său desemnat din complet; și (ii) Costurile aferente președintelui completului de arbitraj și alte cheltuieli cu desfășurarea procedurilor de arbitraj vor fi suportate de cele două Jurisdicțiile Contractante în proporții egale. Referința la „alte costuri” dorește să includă costurile rezonabile de transportului și telecomunicații suportate de președinte, însă nu va include și costurile interne asociate organizării logistice pentru întrunirile completului de arbitraj, precum utilizarea incintelor pentru întâlniri deținute de o Jurisdicție Contractantă, resurse aferente, gestiune financiară, suport logistic oferit de autoritatea competentă a unei Jurisdicții Contractante și coordonarea administrativă generală a procedurilor, costuri care ar fi în general suportate de Jurisdicția Contractantă care găzduiește întrunirea.

255. În plus, autoritățile competente pot dori să stabilească prin acord o ierarhizare a tarifelor care vor fi plătite membrilor completului de arbitraj. Acestea au libertatea de a stabili de comun acord astfel de tarife într-o manieră ce reflectă circumstanțele particulare ale Jurisdicțiilor Contractante, relația dintre acestea și tipul procesului de arbitraj. De asemenea, în unele jurisdicții, procedurile de ratificare pot impune identificarea costurilor estimate aferente procedurilor de arbitraj. În cazul acelor jurisdicții, autoritățile competente pot fi nevoite să stabilească prin acord și în avans o listă de tarife. Jurisdicțiile utilizează în acest sens, drept resurse, o varietate de liste de tarife, incluzând lista de tarife prevăzută de Centrul Internațional pentru Soluționarea Disputelor Legate de Investiții și lista de tarife prevăzută în Codul de Conduită Revizuit al Convenției, din 23 iulie 1990, privind eliminarea dublei impuneri în contextul ajustării profiturilor companiilor asociate (Convenția UE în materie de Arbitraj). De asemenea, jurisdicțiile au limitat distanțele de călătorie și numărul de zile pentru care membrii completului vor fi remunerați.

Articolul 26 – Compatibilitate

Paragraful 1

256. Paragraful 1 constituie o clauză de compatibilitate care descrie interacțiunea dintre prevederile Părții VI și prevederile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și prevăd arbitrajul cazurilor supuse procedurii de acord reciproc. Acest paragraful prevede faptul că dispozițiile Părții VI se vor aplica Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și nu prevăd deja arbitrajul aspectelor nesoluționate derivate din cazuri supuse procedurii de acord reciproc, prezentate autorităților competente de către contribuabili. De asemenea, Partea VI se va aplica în locul unor dispoziții existente în materie de arbitraj care vizează aspecte rezultate din cazurile supuse procedurii de acord reciproc (indiferent dacă acestea stipulează sau nu arbitrajul cu caracter obligatoriu), ținând cont și de rezerva paragrafului 4, descrisă mai jos, care permite unei Părți să mențină aplicarea anumitor prevederi existente legate de arbitrajul cu caracter obligatoriu. Fiecare Parte care alege să

aplice Partea VI va notifica Depozitarului dacă Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției (diferite de cele care fac obiectul unei rezerve prevăzute de paragraful 4) conțin sau nu prevederi în materie de arbitraj (și, dacă există asemenea prevederi, numărul de articol și de paragraf of pentru fiecare prevedere de acest gen). Se așteaptă ca în anumite cazuri, Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției și deja conține dispoziții privind arbitrajul cu caracter obligatoriu vor prefera să își exprime rezerva descrisă în paragraful 4 pentru a păstra respectivele dispoziții. În alte situații, după cum s-a remarcat mai sus în paragrafele 15 și 18, se așteaptă din partea Jurisdicțiilor Contractante să depună toate eforturile pentru a notifica Depozitarului toate prevederile curente care stipulează arbitrajul aspectelor nesoluționate produse de un caz supus procedurii de acord reciproc. Așadar, se preconizează un număr extrem de restrâns al situațiilor în care o prevedere curentă în materie de arbitraj nu poate fi identificată.

Paragraful 2

257. Paragraful 2 descrie interacțiunea dintre prevederile Părții VI și dispozițiile unei convenții bilaterale sau multilaterale care stipulează arbitrajul cu caracter obligatoriu pentru aspectele nesoluționate derivate dintr-un caz supus procedurii de acord reciproc. Întrucât scopul acestor convenții, aliniat la scopul Părții VI, este de a soluționa litigii cu eficacitate și eficiență, paragraful 2 evită dublarea eforturilor, stipulând că un aspect nesoluționat produs de un caz supus procedurii de arbitraj reciproc nu va fi supus arbitrajului conform Părții VI dacă un complet de arbitraj sau un organism similar a fost creat anterior pentru a soluționa aspectul în conformitate cu o altă convenție bilaterală sau multilaterală, care prevede arbitrajul cu caracter obligatoriu pentru aspecte nesoluționate. Cu toate acestea, dacă nu a fost constituit un al doilea complet de arbitraj în baza unei alte convenții, Partea VI ar continua să se aplice pentru a garanta faptul că aspectele nesoluționate ale cazurilor supuse procedurii de acord reciproc, eligibile pentru procedura de arbitraj conform Articolului 19, pot fi soluționate în ce mai scurt timp posibil.

Paragraful 3

258. Paragraful 3 clarifică faptul că dispozițiile Părții VI nu au intenția de a afecta îndeplinirea unor obligații cu spectru mai larg (de ex., obligații de soluționare a aspectelor sau cazurilor neacoperite de Partea VI) în ce privește arbitrajul unor aspecte nesoluționate rezultate în contextul unei proceduri de acord reciproc desfășurate potrivit altor convenții la care Jurisdicțiile Contractante sunt sau vor deveni părți, diferite de dispozițiile unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, înlocuite de Partea VI în conformitate cu paragraful 1.

Paragraful 4

259. După cum s-a remarcat mai sus, paragraful 4 permite unei Părți să își mențină prevederile curente privind arbitrajul cu caracter obligatoriu rezervându-și dreptul de a nu aplica Partea VI în cazul unuia sau al mai multor Acorduri Fiscale identificate ce intră sub incidența Convenției (sau pentru nici unul dintre Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției) și care stipulează arbitrajul cu caracter obligatoriu pentru aspecte nesoluționate produse de un caz supus procedurii de acord reciproc. În acest context, se consideră că un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției prevede „arbitrajul cu caracter obligatoriu” dacă, în circumstanțe specifice (precum o solicitare a persoanei care a prezentat cazul), autoritățile competente au obligația de a supune arbitrajului aspecte produse de un caz supus procedurii de acord reciproc și nesoluționate după o anumită perioadă de timp, iar rezultatul arbitrajului are caracter obligatoriu asupra autorităților competente.

Partea VII. Prevederi Finale

Articolul 27 – Semnătură și Ratificare, Accept sau Aprobare

Paragraful 1

260. Potrivit paragrafului 1, Convenția va putea fi semnată începând cu data de 31 decembrie 2016. În continuare, paragraful prevede faptul că toate Statele au posibilitatea de a semna Convenția.

261. În plus, deoarece anumite jurisdicții non-statale au încheiat acorduri fiscale conform convențiilor cu Statele responsabile pentru relațiilor lor internaționale, Convenția va putea fi semnată de către jurisdicțiile enumerate în subparagraful b). Numele fiecărei jurisdicții din subparagraful b) este urmat în paranteză de numele Statului care asigură relațiile internaționale ale respectivei jurisdicții. Includerea fiecărei jurisdicții enumerate în subparagraful b) a fost autorizată de către Statul responsabil cu relațiile internaționale ale acesteia și convenită de către Grupul *ad hoc*.

262. La final, subparagraful c) prevede faptul că Părțile și Semnatarii pot decide să autorizeze alte jurisdicții non-statale pentru a deveni Părți la Convenție după prezentarea acesteia spre semnare la data de 31 decembrie 2016. Această decizie trebuie să fie luată de comun acord, ceea ce presupune că oricare jurisdicție neenumerată în subparagraful b) poate deveni o Parte la Convenție doar dacă nu există obiecții din partea unei Părți sau a unui Semnatar.

Paragraful 2

263. Paragraful 2 menționează faptul că semnarea Convenției va fi urmată de ratificare, accept sau aprobare. Termenul adecvat va depinde de cerințele juridice naționale. După parcurgerea procedurilor naționale, ratificarea, acceptul sau aprobarea unui instrument va fi transmisă Depozitarului, acesta fiind evenimentul care declanșează aplicarea regulii de intrare în vigoare a Convenției potrivit Articolului 34 din Convenție.

Articolul 28 – Rezerve

Paragraful 1

264. Paragraful 1 conține o listă de rezerve autorizate, însoțite de referințe la prevederile prin care acestea sunt stabilite. Cu excepția rezervelor la Partea VI din Convenție, care sunt guvernate de Articolul 28(2), acestea sunt singurele rezerve care pot fi exprimate în baza Convenției.

Paragraful 2

265. Paragraful 2(a) prevede faptul că orice Parte care alege, conform Articolului 18 (Opțiunea de a aplica Partea VI), să aplice Partea VI (Arbitraj) din Convenție poate exprima una sau mai multe rezerve legate de mulțimea cazurilor care vor fi eligibile pentru arbitraj conform prevederilor Părții VI. În elaborarea Părții VI, Subgrupul în materie de Arbitraj a luat în calcul alcătuirea unei liste cu rezerve definite legate de domeniul de aplicabilitate al cazurilor. Totuși, s-a reținut aspectul că, oricât de dezirabilă ar fi certitudinea oferită de o asemenea listă, probabilitatea consensului privind lista de rezerve definite din partea tuturor membrilor Subgrupului este redusă. În plus, s-a exprimat temerea conform căreia, dacă o Parte ar avea motive puternice de îngrijorare la nivel de politici aplicate anumitor cazuri neenumerate (de exemplu, deoarece Partea respectivă nu a participat la elaborarea inițială a Părții VI), acea Parte nu ar putea alege să aplice Partea VI, în ciuda dorinței de a aplica arbitrajul cu caracter obligatoriu pentru alte tipuri de cazuri. Astfel, paragraful 2 a fost adăugat pentru a oferi Părților angajate să recurgă la arbitraj flexibilitatea de a-și personaliza domeniul de

aplicabilitate al cazurilor care vor fi eligibile pentru arbitraj, cu scopul de a reflecta politicile lor naționale în materie de arbitraj.

266. După cum specifică paragraful 5, o rezervă conform paragrafului 2(a) ar fi, în general, exprimată la data semnării sau a depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare. Totuși, în ce privește o Parte care nu alege să aplice Partea VI la data când devine o Parte la Convenție, însă alege ulterior să aplice Partea VI trimițând o notificare aferentă Depozitarului, rezervele conform paragrafului 2(a) se vor exprima concomitent cu notificarea de aplicare a Părții VI potrivit Articolului 18, trimisă de către acea Parte Depozitarului.

267. Paragraful 2(b) specifică faptul că rezervele exprimate în baza subparagrafului 2(a) fac obiectul acceptului de către celelalte Părți. Se menționează faptul că o rezervă exprimată în baza paragrafului 2(a) va fi considerată acceptată de către o Parte dacă aceasta nu a comunicat Depozitarului faptul că se opune rezervei până la finalul unei perioade de doisprezece luni calendaristice, care începe la data cea mai târzie dintre data notificării de rezervă trimise de Depozitar tuturor Părților și Semnatarilor și cel târziu data la care Partea își depune instrumentul de ratificare, accept sau aprobare. Totuși, pentru o Parte care nu alege să aplice Partea VI la data când devine Parte la Convenție, însă alege ulterior să aplice Partea VI trimițând o notificare aferentă Depozitarului, obiecțiile față de rezervele anterioare exprimate de celelalte Părți în baza subparagrafului a) pot fi exprimate la data primei notificări trimise de prima Parte menționată Depozitarului, prin care anunță că alege să aplice Partea VI în conformitate cu Articolul 18.

268. În situațiile în care o Party ridică o obiecție față de o rezervă exprimată în baza subparagrafului 2(a), nu se va aplica nicio prevedere din Partea VI în relația dintre Partea care ridică obiecția și Partea care exprimă rezerva. Prin urmare, se așteaptă ca Părțile să își formuleze atent rezervele potrivit paragrafului 2(a), precum și să evalueze precaut orice obiecții la aceste rezerve, întrucât rezultatul unei obiecții față de o rezervă va releva inexistența unui fundament pentru arbitrajul cu caracter obligatoriu între cele două Părți în baza Convenției.

269. De asemenea, se va reține faptul că o Parte are libertatea de a retrage sau a înlocui oricând o rezervă cu o rezervă mai limitată în baza Articolului 28(9), existând așteptarea ca Părțile să continue să își evalueze rezervele în timp pentru a se asigura că acestea rămân aliniate în permanență la obiectivul comun de a îmbunătăți soluționarea litigiilor între autoritățile competente.

Paragraful 3

270. Paragraful 3 confirmă efectul rezervelor exprimate în baza paragrafului 1 sau 2 privind aplicarea dispozițiilor relevante ale Convenției între Partea care exprimă rezerva și celelalte Părți la Convenție. Paragraful prevede faptul că, dacă nu se precizează diferit în mod expres, orice rezervă exprimată de către o Parte va modifica prevederile la care rezerva face referire, în aceeași măsură, atât pentru Partea care exprimă rezerva, cât și pentru cealaltă Parte. În consecință, dacă nu se stipulează diferit în mod explicit într-o dispoziție a Convenției, o rezervă va modifica prevederi relevante ale Convenției aplicabile între Partea care exprimă rezerva și toate celelalte Părți la Convenție, i.e. pentru Partea care exprimă rezerva în relațiile sale cu celelalte Părți, și pentru celelalte părți în relațiilor lor cu Partea care exprimă rezerva. Cu alte cuvinte, rezervele se vor aplica simetric dacă nu există prevederi diferite în acest sens.

Paragraful 4

271. Paragraful 4 impune unei Părți care a inclus, în lista proprie de Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției potrivit Articolului 2(1)(a) din Convenție, unul sau mai multe acorduri fiscale încheiate de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu de ale cărei/căruia relații internaționale Partea se face responsabilă conform Articolului 2(1)(a) din Convenție, să depună o listă separată cu rezerve pentru jurisdicția sau teritoriul în cauză, listă care poate diferi de lista cu rezerve a

Părții respective. Această listă separată de rezerve se va aplica tuturor acordurilor încheiate de către sau în numele acelei jurisdicții sau aceluși teritoriu care face obiectul Convenției.

272. Paragraful 4 nu este relevant pentru jurisdicții care devin Părți la Convenție în baza Articolului 27(1)(b) sau (c) deoarece acele jurisdicții sunt Părți propriu-zise, care vor exprima rezerve ca orice altă Parte potrivit Articolului 28(1) și, dacă este cazul, Articolului 28(2).

273. Cuvântul „teritoriu” este utilizat în completarea termenului „jurisdicție” pentru a cuprinde diferenții termeni folosiți pentru a indica entități non-statale pentru ale căror relații internaționale un Stat este responsabil. Sintagma „de către sau în numele” are, de asemenea, intenția de a cuprinde diferitele moduri în care un acord fiscal se poate încheia în legătură cu o jurisdicție non-statală sau un teritoriu non-statal. În anumite cazuri, acordul fiscal poate fi încheiat de către teritoriul sau jurisdicția propriu-zis(ă) în timp ce, în alte situații, Statul responsabil pentru relațiile internaționale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză poate încheia acordul fiscal în numele acestuia/acesteia. În ambele situații, Statul-Parte responsabil pentru relațiile internaționale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză va furniza o listă a rezervelor referitoare la teritoriul sau jurisdicția vizat(ă), care poate fi diferită de propria listă de rezerve a Statului-Parte.

274. Dacă se exprimă oricare dintre rezervele enumerate la Articolul 28(8) cu referire la jurisdicția sau teritoriul în cauză, Partea respectivă va oferi și o listă cu acordurile fiscale încheiate de către sau în numele acelei jurisdicții sau al aceluși teritoriu și care fac obiectul rezervei. În toate celelalte cazuri, lista de rezerve legate de acea jurisdicție sau acel teritoriu se va aplica tuturor acordurilor fiscale încheiate de respectiva jurisdicție sau respectivul teritoriu și care sunt sau vor deveni ulterior Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, inclusiv acordurilor adăugate în viitor conform Articolului 29(5) din Convenție.

275. Depunerea de către o Parte a listei cu rezerve referitoare la o jurisdicție sau un teritoriu, în baza Articolului 28(4), va avea loc: fie i) concomitent cu depunerea listei de rezerve a Părții relevante, dacă unul sau mai multe acorduri fiscale încheiate de jurisdicția sau teritoriul în cauză sunt incluse în lista inițială de acorduri fiscale ale Părții Articolului 2(1)(a)(ii); fie ii) concomitent cu notificarea de extindere a listei de acorduri în baza Articolului 29(5) din Convenție, dacă acea extindere are ca prim rezultat includerea unui acord fiscal încheiat de către acea jurisdicție sau acel teritoriu.

Paragrafele 5 - 7 – Plasarea în timp a Rezervelor

276. Paragrafe 5 - 7 prevăd plasarea în timp a rezervelor exprimate în baza Convenției. În esență, Convenția stipulează trimiterea unei liste provizorii cu rezerve către Depozitar, la data semnării, precum și trimiterea către acesta a unei liste finale cu rezerve, după operarea modificărilor ulterioare în lista respectivă, autorizate în mod explicit prin prevederile Articolului 28(2), (5) și (9) și ale Articolului 29(5) din Convenție, concomitent cu depunerea instrumentului de ratificare, accept sau aprobare. Totodată, Convenția oferă posibilitatea de a trimite Depozitarului o listă finală cu rezerve, după operarea în lista finală inițială a unor modificări autorizate în mod explicit de Articolul 28(2), (5) și (9) și Articolul 29(5) din Convenție, la data semnării (în astfel de situații, documentul care conține rezervele va specifica în mod explicit faptul că se va considera document definitiv).

Paragraful 5

277. Paragraful 5 prevede faptul că rezervele vor fi exprimate la data semnăturii sau când se depune instrumentul de ratificare, accept sau aprobare. Această regulă generală face obiectul prevederilor din Articolul 28(2) (posibilitatea unei Părți care alege să aplice Partea VI de a formula una sau mai multe rezerve legate de domeniul de aplicabilitate al cazurilor care vor fi eligibile pentru arbitraj conform dispozițiilor Părții VI), Articolul 28(6) (posibilitatea de a furniza o listă definitivă de rezerve la data semnării), Articolul 28(9) (posibilitatea de a retrage sau înlocui rezerve) și Articolul 29(5) (posibilitatea de a exprima rezerve noi dacă un acord adăugat în lista notificată potrivit Articolului 2(1)(a)(ii) este primul inclus în domeniul de aplicabilitate al rezervei enumerate în

Articolul 28(8) sau dacă un acord nou adăugat este primul pe lista unui acord fiscal încheiat de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru ale cărei relații internaționale Partea se face responsabilă). Totuși, o Parte are posibilitatea de a alege să aplice Partea VI din Convenție după ce a devenit deja o Parte. Pentru a garanta că Partea vizată are oportunitatea de a exprima rezerve definite legate de Partea VI, paragraful 5 menționează și faptul că aceste rezerve vor fi exprimate concomitent cu trimiterea de către Parte, către Depozitar, în conformitate cu Articolul 18, a notificării de aplicare a Părții VI.

Paragraful 6

278. Paragraful 6 prevede că, dacă rezervele sunt exprimate la data semnării, acestea vor fi confirmate în momentul depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare, acesta fiind momentul în care acordul impus de Convenție este exprimat, în urma finalizării procedurilor naționale. La data depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare se pot opera modificări în lista cu rezerve, incluzând adăugarea sau eliminarea rezervelor sau modificarea rezervelor exprimate la data semnării.

279. Paragraful 6 prevede o excepție în cazul în care un Semnatar menționează în mod specific faptul că lista cu rezerve pe care o întocmește la data semnării va fi considerată definitivă. În aceste situații nu va fi necesară nicio confirmare a rezervelor în momentul depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare. Caracterul definitiv al rezervelor exprimate la data semnării face, totuși, obiectul dispozițiilor Articolului 28(2) și (5) (posibilitatea unei Părți care alege să aplice Partea VI, după ce a devenit o Parte la Convenție, de a exprima rezerve permise conform Părții VI la data când alege să aplice Partea VI), Articolului 28(9) (posibilitatea de a exprima rezerve noi dacă un acord adăugat în lista notificată potrivit Articolului 2(1)(a)(ii) este primul inclus în domeniul de aplicabilitate al unei rezervei enumerate în Articolul 28(8) sau dacă un acord nou adăugat este primul pe lista unui acord fiscal încheiat de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru ale cărei/căruia relații internaționale Partea se face responsabilă), explicitate mai jos.

Paragraful 7

280. Paragraful 7 prevede faptul că, dacă rezervele nu sunt exprimate la data semnării, se va furniza Depozitarului la aceeași dată o listă provizorie cu rezervele preconizate. Această listă provizorie are exclusiv rolul de a oferi transparență, precum și altor Semnatari un indiciu preliminar privind poziția adoptată de Semnatar. Această poziție va lua în calcul natura Convenției care se va utiliza pentru a modifica relațiile bilaterale sau multilaterale existente, în timp ce rezervele alese de celelalte Jurisdicții Contractante vor determina modul în care se modifică actualul acord bilateral sau multilateral. Prin urmare, indiciile provizorii privind pozițiile adoptate sunt importante deoarece permit o înțelegere a potențialelor modificări la nivelul unui acord fiscal existent și facilitează procedurile naționale de ratificare, pregătind totodată implementarea modificărilor operate de Convenție. Lista provizorie cu rezerve preconizate conform Articolului 28(7) nu limitează capacitatea respectivului Semnatar de a trimite o listă modificată de rezerve în momentul depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare.

Paragraful 8

281. Paragraful 8 impune furnizarea unei liste cuprinzătoare a Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și fac obiectul rezervării definite în prevederea relevantă, în momentul exprimării rezervelor în baza dispozițiilor enumerate. În cazul unei rezerve care se aplică doar dacă un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției conține un tip specific de prevedere, se va furniza și o listă cu numărul de articol și de paragraf pentru fiecare prevedere relevantă. Se urmărește astfel clarificarea felului în care sunt utilizate rezervele vizate spre aplicare doar în cazul Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și prezintă o caracteristică specifică. Aceste rezerve nu s-ar aplica pentru un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, neinclus în lista cerută de paragraful 8.

Paragraful 9

282. Paragraful 9 prevede posibilitatea de a retrage o rezervă exprimată în conformitate cu Articolul 28(1) sau (2) sau de a o înlocui cu o rezervă mai limitată, printr-o notificare adresată Depozitarului. Înlocuirea unei rezerve cu o altă rezervă are scopul de permite unei Părți să accepte modificări suplimentare la Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției, operate prin Convenție. Prin urmare, o Parte poate accepta modificări suplimentare ale Acordurilor sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției prin înlocuirea unei rezerve, însă nu poate folosi acest mecanism pentru a impune restricții noi asupra modificărilor operate în acordurile sale fiscale de către Convenție. De exemplu, o Parte care a exprimat rezerva de a nu aplica nicio prevedere a Articolului 3, conform paragrafului 5(a) din acel Articol, ar putea fie să retragă rezerva integral, fie să o înlocuiască cu o rezervă strict cu referire la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin deja o prevedere vizând tratamentul entităților transparente în baza paragraful 5(b) din acel Articol. Cu toate acestea, o Parte care a exprimat inițial o rezervă potrivit paragrafului 5(b) din acel Articol nu ar putea să o înlocuiască ulterior cu o rezervă în conformitate cu paragraful 5(a) din acel Articol. Paragraful 9(a) și (b) prevede datele la care o astfel de retragere sau înlocuire a unei rezerve produce efecte, în conformitate cu Articolul 35(7).

283. Subparagraful a) se aplică în cazul în care toate Jurisdicțiile Contractante sunt State sau jurisdicții cu statut de Părți la Convenție la data primirii de către Depozitar a notificării de retragere sau înlocuire a rezervei. În conformitate cu abordarea adoptată în Articolul 35 privind intrarea în vigoare a Convenției, în locul intrării generale în vigoare la o dată specifică, paragraful 9 definește intrarea în vigoare a unei retrageri sau înlocuiri a unei rezerve prin referință la data sau perioada pentru care sunt specifice anumite impozite.

284. Subparagraful a) menționează două categorii: (i) rezerve față de prevederi legate de impozite reținute la sursă, și (ii) rezerve legate de toate celelalte prevederi.

285. Cu referire la categoria (i), primele impozite în legătură cu care retragerea sau înlocuirea unei rezerve va avea efect sunt cele pentru care evenimentul care dă naștere acelor impozite se produce în sau după data de 1 ianuarie a anului următor, după expirarea unei perioade de șase luni calendaristice începând cu data transmiterii de către Depozitar a notificării de retragere sau înlocuire către toate Părțile și toți Semnatarii.

286. De exemplu, după cum ilustrează calendarul de mai jos, dacă o Parte depune o notificare de retragere a unei rezerve pe marginea unei prevederi privind impozite reținute la sursă, în data de 25 august 2018, iar Depozitarul comunică acest lucru tuturor Părților și Semnatarilor în data de 1 septembrie 2018, retragerea va produce efecte pentru orice impozit în cazul căruia evenimentul generator al aceluia impozit se produce în sau după data de 1 ianuarie 2020 (data de 1 septembrie 2018 ce marchează comunicarea Depozitarului, plus expirarea perioadei de șase luni calendaristice, determină în calendar data de 1 martie 2019 și, astfel, primele impozite pentru care se va aplica retragerea trebuie să aibă legătură cu evenimente petrecute în sau după data de 1 ianuarie din anul următor, i.e. 2020).

2018		2019	2020
25 august	1 septembrie	1 martie 2019	1 ianuarie
Depunerea notificării de retragere	Comunicarea de către Depozitar către toate Părțile și toți Semnatarii	Expirarea perioadei de 6 luni.	Retragerea unei rezerve va produce efecte asupra tuturor impozitelor la sursă având legătură cu un eveniment care se produce începând cu această dată

287. Cu referire la categoria (ii), primele impozite în legătură cu care retragerea unei rezerve va avea efect sunt cele percepute în legătură cu perioadele care încep în sau după data de 1 ianuarie din anul care urmează după expirarea unei perioade de șase luni calendaristice începând cu data comunicării de către Depozitar a notificării de retragere sau înlocuire a rezervei.

288. De exemplu, după cum ilustrează calendarul de mai jos, dacă o Parte depune o notificare de retragere a unei rezerve pe marginea tuturor prevederilor diferite de cele referitoare la impozite reținute la sursă, în data de 25 august 2018, iar Depozitarul comunică acest lucru tuturor Părților și Semnatarilor în data de 1 septembrie 2018, retragerea va produce efecte pentru orice impozit perceput în legătură cu perioadele impozabile care încep în sau după data de 1 ianuarie 2020 (data de 1 septembrie 2018 ce marchează comunicarea Depozitarului, plus expirarea perioadei de șase luni calendaristice, determină în calendar data de 1 martie 2019 și, astfel, primele impozite pentru care se va aplica retragerea vor fi cele percepute în legătură cu perioadele impozabile care încep în sau după data de 1 ianuarie a anului următor, i.e. 2020).

2018			2019	2020
25 august	1 septembrie	Perioadă de 6	1 martie 2019	1 ianuarie
Depunerea notificării de retragere	Comunicarea de către Depozitar către toate Părțile și toți Semnatarii	luni	Expirarea perioadei de 6 luni.	Retragerea unei rezerve va produce efecte asupra tuturor impozitelor diferite de cele la sursă, percepute în legătură perioadele impozabile care încep în sau după data de 1 ianuarie 2020

289. Paragraful 9(b) se aplică în legătură cu Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, pentru care una sau mai multe Jurisdicții Contractante devine/devin o Parte/Părți la Convenție după data la care Depozitarul primește notificarea de retragere sau înlocuire a rezervei. În situații de acest gen, retragerea sau înlocuirea va produce efecte la cea mai târzie dintre datele la care Convenția intră în vigoare pentru respectivele Jurisdicții Contractante. Acest lucru ia în calcul faptul că, potrivit Articolelor 34 și 35, există o perioadă de cel puțin trei luni între data depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare și intrarea în vigoare a Convenției (i.e. data la care un Stat sau o jurisdicție devine o Parte), precum și o perioadă suplimentară înainte de intrarea în vigoare a prevederilor Convenției pentru noua Parte.

290. În ce privește Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale o Parte este responsabilă, și enumerate de către Partea respectivă conform Articolului 2(1)(a)(ii), referințele din Articolul 28(9)(a) și (b) legate de o Parte la Convenție, și din Articolul 28(9)(b) privind intrarea în vigoare a Convenției pentru o Jurisdicție Contractantă, vor fi înțelese ca făcând referire la Partea responsabilă pentru relațiile internaționale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză.

291. Articolul 35(7) prevede posibilitatea unei Părți de a modifica regula privind intrarea în vigoare a retragerii sau înlocuirii unei rezerve pentru a permite finalizarea procedurilor interne în acest sens (vezi paragrafele 338 - 344 de mai jos).

Articolul 29 – Notificări

Plasarea în timp a Notificărilor

292. Paragrafele 1, 3 și 4 prevăd plasarea în timp a notificărilor stipulate de Convenție. În esență, Convenția impune furnizarea către Depozitar a unei liste provizorii cu notificări la data semnării, precum și furnizarea către acesta a unei liste finale cu notificări, în urma operării în lista provizorie a

unor modificări autorizate în mod explicit prin prevederile Articolelor 29(5), 29(6) și 35(7) din Convenție, la data depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare. Totodată, Convenția oferă posibilitatea de a trimite Depozitarului o listă finală cu notificări, după operarea în lista finală inițială a unor modificări autorizate în mod explicit de Articolele 29(5), 29(6) și 35(7) din Convenție, la data semnării (în astfel de situații, documentul care conține notificările va specifica în mod explicit faptul că se va considera document definitiv).

Paragraful 1

293. Paragraful 1 prevede faptul că notificările solicitate de anumite dispoziții din Convenție vor fi transmise la data semnării sau când se depune instrumentul de ratificare, accept sau aprobare. Această regulă generală face obiectul prevederilor din Articolul 29(5) (posibilitatea de a extinde lista acordurilor notificate conform Articolului 2(1)(a)(ii) și de a transmite notificări suplimentare care ar putea fi solicitate în legătură cu acordurile nou adăugate, precum și de a transmite notificări noi dacă un acord nou adăugat este primul pe lista unui acord fiscal încheiat de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale Partea se face responsabilă); Articolul 29(6) (posibilitatea de a transmite anumite notificări suplimentare legate de acorduri fiscale deja incluse în lista notificată potrivit Articolului 2(1)(a)(ii)); și Articolul 35(7) (notificările necesare în cazul în care o Parte exprimă o rezervă față de dispoziția privind intrarea în vigoare pentru a permite finalizarea procedurilor sale interne în acel sens).

294. Paragraful 1 prevede o listă cuprinzătoare a notificărilor necesare prin referințe la prevederile în care acestea sunt precizate. Sunt incluse aici notificări privind alegerea unor prevederi opționale, care s-ar aplica în legătură cu toate acordurile fiscale încheiate de către o Parte și care pot deveni Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției (ținând cont de rezervele aplicabile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin dispoziții existente cu caracteristici specifice, definite obiectiv). Sunt incluse și notificări legate de acele Acorduri Fiscale ale unei Părți, care intră sub incidența Convenției și în domeniul de aplicabilitate al clauzelor de compatibilitate pentru fiecare prevedere din Convenție.

Paragraful 2

295. Paragraful 2 impune unei Părți care a inclus, în lista proprie de Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției potrivit Articolului 2(1)(a)(ii) din Convenție, unul sau mai multe acorduri fiscale încheiate de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale Partea este responsabilă conform Articolului 2(1)(a)(i)(B) din Convenție, să depună o listă separate de notificări pentru jurisdicția sau teritoriul în cauză, istă care poate diferi de propria listă de notificări a Părții. Această listă separată de notificări se va aplica tuturor acordurilor încheiate de către sau în numele jurisdicției sau teritoriului în cauză și acoperite de Convenție (ținând cont de rezervele aplicabile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin prevederi existente cu caracteristici specifice, definite obiectiv).

296. Paragraful 2 nu este relevant pentru jurisdicțiile care devin Părți la Convenția în baza Articolului 27(1)(b) sau (c) deoarece acele jurisdicții sunt Părți propriu-zise, care își vor exprima notificările ca orice altă Parte potrivit Articolului 29(1).

297. Cuvântul „teritoriu” este utilizat în completarea termenului „jurisdicție” pentru a cuprinde diferenții termeni folosiți pentru a indica entități non-statale pentru ale căror relații internaționale un Stat este responsabil. Sintagma „de către sau în numele” are, de asemenea, intenția de a cuprinde diferitele moduri în care un acord fiscal se poate încheia în legătură cu o jurisdicție non-statală sau un teritoriu non-statal. În anumite cazuri, acordul fiscal poate fi încheiat de către teritoriul sau jurisdicția propriu-zis(ă) în timp ce, în alte situații, Statul responsabil pentru relațiile internaționale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză poate încheia acordul fiscal în numele acestuia/acesteia. În ambele situații, Statul-Parte responsabil pentru relațiile internaționale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză

va furniza o listă cu notificări referitoare la teritoriul sau jurisdicția vizat(ă), care poate fi diferită de propria listă de notificări a Statului-Parte.

298. Notificările referitoare la alegerea prevederilor opționale care se vor aplica în cazul jurisdicției sau teritoriului de mai sus se vor aplica tuturor acordurilor fiscale încheiate de către acea jurisdicție sau acel teritoriu și care sunt sau vor deveni ulterior Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, incluzând acorduri care sunt adăugate în viitor în baza Articolului 29(5) din Convenție (ținând cont de rezervele aplicabile Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției și conțin prevederi existente cu caracteristici specifice, definite obiectiv).

299. Depunerea de către o Parte a listei de notificări referitoare la jurisdicția sau teritoriul de mai sus potrivit Articolului 29(2) va avea loc: (i) concomitent cu depunerea de către Partea relevantă a listei de notificări, dacă unul sau mai multe acorduri fiscale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză sunt incluse în lista inițială de acorduri fiscale a Părții conform Articolului 2(1)(a)(ii); sau (ii) concomitent cu notificarea unei extinderi a listei cu acorduri în baza Articolului 29(5) din Convenție, dacă extinderea are ca prim rezultat includerea unui acord fiscal încheiat de acea jurisdicție sau acel teritoriu.

Paragraful 3

300. Paragraful 3 prevede faptul că dacă se transmit notificări la data semnării, acestea vor fi confirmate în momentul depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare, acesta fiind momentul în care acordul impus de Convenție este exprimat, în urma finalizării procedurilor naționale. La data depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare se pot opera modificări în lista cu notificări, incluzând adăugarea sau eliminarea unor notificări sau modificarea notificărilor transmise la data semnării.

301. Paragraful 3 prevede o excepție în cazul în care o Parte menționează în mod specific faptul că lista cu notificări pe care o întocmește la data semnării va fi considerată definitivă. În aceste situații nu va fi necesară nicio confirmare a notificărilor în momentul depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare. Caracterul definitiv al notificărilor transmise exprimate la data semnării face, totuși, obiectul dispozițiilor din: Articolul 29(5) (posibilitatea de a extinde lista acordurilor notificate conform Articolului 2(1)(a)(ii) și de a transmite oricare notificări suplimentare care ar putea fi solicitate în legătură cu acordurile nou adăugate, precum și de a transmite notificări noi dacă un acord nou adăugat este primul pe lista unui acord fiscal încheiat de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale Partea se face responsabilă); Articolul 29(6) (posibilitatea de a transmite anumite notificări suplimentare legate de acorduri fiscale deja incluse în lista notificată potrivit Articolului 2(1)(a)(ii)); și Articolul 35(7) (notificările necesare în cazul în care o Parte exprimă o rezervă față de dispoziția privind intrarea în vigoare pentru a permite finalizarea procedurilor sale interne în acel sens).

Paragraful 4

302. Paragraful 4 prevede faptul că, dacă notificările nu sunt transmise la data semnării, se va furniza Depozitarului la aceeași dată o listă provizorie cu notificările preconizate. Această listă provizorie are exclusiv rolul de a oferi transparență, precum și altor Semnatari un indiciu preliminar privind poziția adoptată de Semnatar. Această poziție va lua în calcul natura Convenției care se va utiliza pentru a modifica relațiile bilaterale sau multilaterale existente, în timp ce opțiunile selectate de către celelalte Jurisdicții Contractante vor determina modul în care se modifică actualul acord bilateral sau multilateral. Prin urmare, indiciile provizorii privind pozițiile adoptate sunt importante deoarece permit o înțelegere a potențialelor modificări la nivelul unui acord fiscal existent și facilitează procedurile naționale de ratificare, pregătind totodată implementarea modificărilor operate de Convenție. Lista provizorie cu notificări preconizate conform Articolului 29(4) nu limitează capacitatea respectivului Semnatar de a trimite o listă modificată de notificări în momentul depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare.

Paragraful 5

303. Paragraful 5 prevede faptul că lista de acorduri notificate în baza Articolului 2(1)(a)(ii) poate fi extinsă în orice moment prin intermediul unei notificări adresate Depozitarului. Dacă acordul intră sub incidența oricărei rezerve exprimate de către Parte și enumerate în Articolele 28(8), Partea va menționa acest aspect în notificare.

304. De asemenea, Partea va specifica orice notificări suplimentare necesare potrivit Articolului 29(1)(b) - (s) pentru a reflecte includerea acordurilor suplimentare. Acest demers se aplică dacă extinderea listei rezultă în includerea unui acord ce conține prevederi curente aflate sub incidența notificărilor necesare potrivit Articolele 3 - 26.

305. În plus, după cum s-a remarcat mai sus, dacă extinderea are ca prim rezultat includerea unui acord fiscal încheiat de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru a le cărei/cărui relații internaționale partea se face responsabilă, acea Parte va specifica în orice moment orice rezerve sau notificări care s-ar aplica Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate de către sau în numele jurisdicției sau teritoriului în cauză.

306. În cele din urmă, paragraful 5 prevede că, la data când un acord nou adăugat devine un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, potrivit Convenției, prevederile Articolului 35 privind intrarea în vigoare vor governa data la care modificările aduse Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției produc efecte.

Paragraful 6

307. Paragraful 6 permite Părților să transmită notificări suplimentare în baza Articolului 29(1)(b) - (s) după ce acestea devin Părți la Convenției, pe bază de notificare adresată Depozitarului. Subparagrafele a) și b) prevăd datele la care aceste notificări suplimentare produc efecte. Această prevedere reflectă Articolul 28(9) referitor la data când retragerea sau înlocuirea unei rezerve produce efecte.

308. În ce privește Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale o Parte este responsabilă, și enumerate de către Partea respectivă conform Articolului 2(1)(a)(ii), referințele din Articolul 29(6)(a) și (b) legate de o Parte la Convenție, și din Articolul 29(6)(b) privind intrarea în vigoare a Convenției pentru o Jurisdicție Contractantă, vor fi înțelese ca făcând referire la Partea responsabilă pentru relațiile internaționale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză.

309. Articolul 35(7) prevede posibilitatea unei Părți de a modifica regula privind intrarea în vigoare a notificărilor suplimentare pentru a permite finalizarea procedurilor interne în acest sens (vezi paragrafele 338 - 344 de mai jos).

Articolul 30 – Modificări ulterioare ale Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției

310. Articolul 30 prevede faptul că dispozițiile Convenției nu aduc atingere unor eventuale modificări ulterioare operate în Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, și convenite între Jurisdicțiile Contractante care încheie Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Se reflectă astfel intenția Convenției de a nu immobiliza în timp acordul subiacent, precum și posibila decizie a Jurisdicțiilor Contractante de a amenda suplimentar acordul subiacent după modificarea sa de către Convenție.

Articolul 31 – Conferința Părților

Paragraful 1

311. Paragraful 1 menționează faptul că Părțile pot convoca o Conferință a Părților în vederea luării oricăror decizii sau al exercitării oricăror funcții, care ar putea fi necesare sau adecvate în conformitate cu prevederile Convenției. Poate fi inclusă aici o Conferință a Părților care abordează întrebări privind interpretarea sau implementarea Convenției, după cum prevede Articolul 32(2) sau care vizează un posibil amendament la Convenției, după cum prevede Articolul 33(2).

312. Părțile pot decide să invite Semnatarii pentru a participa la o Conferință a Părților. Participanții la Conferință se pot întâlni personal, însă își pot îndeplini funcțiile și prin organizarea întrunirii de la distanță, de exemplu, folosind facilități de videoconferință sau teleconferință, luând decizii pe bază de procedură scrisă sau prin orice alte mijloace stabilite de către Părți.

Paragraful 2

313. Paragraful 2 prevede faptul că o Conferință a Părților va fi notificată de către Depozitar.

Paragraful 3

314. Paragraful 3 prevede faptul că Orice Parte poate solicita o Conferință a Părților transmițând Depozitarului o solicitare în acest sens. Ulterior, Depozitarul va informa toate Părțile în legătură cu orice astfel de cerere. Dacă solicitarea primește răspuns pozitiv de la o treime dintre Părți în termen de șase luni calendaristice de la comunicarea de către Depozitar a solicitării, Depozitarul va convoca o Conferință a Părților.

Articolul 32 – Interpretare și implementare

Paragraful 1

315. Paragraful 1 clarifică mecanismul pentru stabilirea întrebărilor privind interpretarea și implementarea Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, diferite întrebările privind interpretarea și implementarea Convenției propriu-zise. Paragraful 1 prevede faptul că orice întrebări în legătură cu interpretarea sau implementarea prevederilor dintr-un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, în forma lor modificată de Convenție, vor fi stabilite în conformitate cu prevederea/prevederile relevantă(e) din respectivul Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției (după cum acele prevederi ar putea fi modificate de Convenție). Prin urmare, mecanismele obișnuite prevăzute în Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției ar trebui folosite pentru a determina întrebările privind interpretarea și implementarea dispozițiilor Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, care au fost modificate prin Convenție. Categoria ar include întrebări legate de modul în care Convenția a modificat un anumit Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției în baza clauzelor de compatibilitate și a altor dispoziții existente în Convenție. Autoritățile competente din Jurisdicțiile Contractante pot astfel conveni asupra aplicării Convenției în cazul propriilor Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, cu condiția ca un astfel de acord să respecte prevederile Convenției.

Paragraful 2

316. Paragraful 2 vizează interpretarea și implementarea Convenției propriu-zise și stipulează faptul că întrebările aferente pot fi adresate în cadrul unei Conferințe a Părților, conferință convocată în conformitate cu procedura prevăzută în Articolul 31(3). Cuvântul „poate” este utilizat în paragraful 2 deoarece ar putea exista alte modalități de abordare a întrebărilor privind interpretarea și implementarea Convenției, cum ar fi un acord al autorităților competente legat de modul în care Convenția va opera în raport cu un anumit Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

317. Clauza finală din Convenție prevede faptul că limbile autentice ale Convenției sunt engleza și franceza. Prin urmare, dacă se adresează întrebări privind interpretarea unor Acorduri Fiscale ce intră

sub incidența Convenției, încheiate în alte limbi sau privind traduceri ale Convenției în alte limbi, poate fi necesară consultarea versiunii autentice a Convenției în limba engleză sau franceză.

Articolul 33 – Amendament

Paragraful 1

318. Paragraful 1 prevede faptul că Orice Parte poate propune un amendament la Convenție trimițând Depozitarului propunerea de amendament.

Paragraful 2

319. Paragraful 2 prevede faptul că o a Părților poate fi convocată pentru a se analiza propunerea de amendament, în conformitate cu procedura menționată în Articolul 31(3).

Articolul 34 – Intrare în Vigoare

Paragraful 1

320. Conform paragrafului 1, Convenția va intra în vigoare în prima zi din luna imediat următoare expirării unei perioade de trei luni calendaristice care începe la data depunerii celui de-al cincilea instrument de ratificare, accept sau aprobare. De la acea dată, cei cinci Semnatari care și-au depus instrumentele de ratificare, accept sau aprobare a Convenției vor deveni Părți obligate legal prin Convenție.

321. În cazul în care data depunerii celui de-al cincilea instrument de ratificare, accept sau aprobare este prima zi din lună, „prima zi din luna imediat următoare expirării unei perioade de trei luni calendaristice care începe la data depunerii” va marca patru luni după depunerea instrumentului de ratificare, accept sau aprobare. De exemplu, dacă cel de-al cincilea instrument de ratificare, accept sau aprobare este depus pe 1 martie 2018, Convenția va intra în vigoare pe 1 iulie 2018.

Paragraful 2

322. Paragraful 2 prevede că, pentru fiecare Semnatar care ratifică, acceptă sau aprobă prezenta Convenția după depunerea celui de-al cincilea instrument de ratificare, accept sau aprobare, Convenția va intra în vigoare pentru Statul sau jurisdicția în cauză în prima zi din luna imediat următoare expirării unei perioade de trei luni calendaristice care începe la data depunerii de către acel Stat sau acea jurisdicție a propriului său instrument de ratificare, accept sau aprobare. Începând cu această dată finală, Statul sau jurisdicția în cauză va deveni obligat(ă) legal de Convenție, iar Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției vor fi modificate cu intrare în vigoare la data prevăzută în Articolul 35.

323. În cazul în care data depunerii instrumentului de ratificare, accept sau aprobare este prima zi a unei luni, Convenția va intra în vigoare pentru respectivul Semnatar patru luni mai târziu, conform descrierii conținute în Articolul 34(1).

Articolul 35 – Producerea de Efecte

324. Articolul 35 prevede datele când prevederile vor produce efecte în fiecare Jurisdicție Contractantă asupra impozitelor specifice care fac obiectul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

Paragraful 1

325. Articolul 35 împarte modificările în două categorii, pe baza tipului de impozitare la care acestea se aplică. Aceste categorii sunt prevăzute în subparagrafele a), respectiv b).

326. Paragraful 1(a) vizează producerea de efecte de către dispozițiile Convenției în ce privește impozitele reținute la sursă pentru sume achitate sau creditate non-rezidenților. În această categorie, primele impozite pentru care dispozițiile Convenției vor produce efecte sunt cele pentru care evenimentul ce dă naștere acestor impozite se produce în sau după prima zi din noul an calendaristic care începe la data sau la cea mai târzie dintre datele la care prezenta Convenție intră în vigoare pentru fiecare dintre Jurisdicțiile contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. De exemplu, în cazul în care Convenția intră în vigoare pentru prima Jurisdicție Contractantă în data de 1 martie 2018 și pentru a doua Jurisdicție Contractantă în data de 1 martie 2019, Convenția va produce efecte asupra tuturor impozitelor referitoare la un eveniment produs începând cu data de 1 ianuarie 2020.

327. Paragraful 1(b) vizează producerea de efecte de către dispozițiile Convenției referitoare la toate celelalte impozite percepute de o Jurisdicție Contractantă. În această categorie, primele impozite pentru care dispozițiile Convenției vor produce efecte sunt cele percepute în legătură cu perioade impozabile care încep în sau după data de expirare a unei perioade de șase luni calendaristice (sau a unei perioade mai scurte, dacă toate Jurisdicțiile Contractante notifică Depozitarul cu privire la intenția lor de a folosi o astfel de perioadă mai scurtă) de la ultima dintre datele la care Convenția intră în vigoare pentru fiecare dintre Jurisdicțiile contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. De exemplu, în cazul în care Jurisdicțiile Contractante nu convin asupra aplicării unei perioade mai scurte:

2018		2019
1 septembrie	Perioada de 6 luni	1 martie 2019
Ultima dată de intrare în vigoare a Convenției pentru fiecare dintre Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției		Expirarea perioadei de 6 luni. Dispozițiile Convenției vor produce efecte asupra tuturor impozitelor diferite de cele reținute la sursă, percepute pentru perioadele impozabile care încep la sau după această dată. În cazul unui an impozabil care urmează anului calendaristic, dispozițiile Convenției ar produce efecte la nivelul perioadei impozabile care începe la data de 1 ianuarie 2020.

328. Cu referire la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate de către sau în numele unei jurisdicții sal al unui teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale o Parte este responsabilă, și enumerate de către acea Parte în baza Articolului 2(1)(a)(ii), referințele din Articolul 35(1)(a) și (b) privind intrarea în vigoare a Convenției pentru o Jurisdicție Contractantă vor viza o Parte responsabilă pentru relații internaționale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză.

Paragraful 2

329. Paragraful 2 prevede faptul că o Parte poate alege să înlocuiască „perioadă impozabilă” cu „an calendaristic” în sensul aplicării de către aceasta a Articolului 35(1)(a) și (5)(a), și trebuie să notifice Depozitarul în consecință dacă alege acest lucru. Jurisdicțiile Contractante vor avea astfel posibilitatea de a relaționa producerea de efecte de către dispozițiile privind reținerile la sursă cu perioada impozabilă, pentru a gestiona cazurile în care perioada impozabilă nu respectă anul calendaristic.

330. În astfel de situații, pentru producerea de efecte de către dispozițiile Convenției la nivelul unui anumit Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, Partea care selectează această opțiune va aplica regula din paragrafele 1(a) și 5(a) referitoare la perioada sa impozabilă, însă cealaltă Jurisdicție Contractantă/celelalte Jurisdicții Contractante poate/pot aplica acea regulă cu referire la un an calendaristic (dacă aceasta/acestea nu a/au ales, de asemenea, această opțiune). Prin urmare, folosirea

cuvântului „strict” la începutul paragrafului 2 dorește să clarifice faptul că această alegere s-ar aplica în mod simetric și doar în ce privește aplicarea paragrafelor 1(a) și 5(a) de către Jurisdicția Contractantă care a selectat acea opțiune.

Paragraful 3

331. Paragraful 3 prevede faptul că o Parte poate alege să înlocuiască referința la „perioade impozabile care încep la sau după expirarea unei perioade” cu o referință la „perioade impozabile care încep la sau după data de 1 ianuarie a anului calendaristic următor”, în sensul aplicării de către aceasta a Articolului 35(1)(b) și (5)(b), și trebuie să notifice Depozitarul dacă operează înlocuirea de mai sus. Jurisdicțiile Contractante vor avea astfel posibilitatea de a se asigura că producerea de efecte va avea loc doar după începutul unui an calendaristic.

332. In aceeași formă ca la paragraful 2, cuvântul „strict” dorește să clarifice faptul că această alegere poate determina producerea asimetrică de efecte de către dispozițiile Convenției între Jurisdicțiile Contractante.

Paragraful 4

333. Paragraful 4 prevede o regulă specifică privind producerea de efecte de către Articolul 16 asupra Procedurii Acordului Reciproc. Conform acestei reguli, Articolul 16 va avea efecte, în contextul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, asupra unui caz prezentat autorității competente dintr-o Jurisdicție Contractantă la sau după cea mai târzie dintre datele la care prezenta Convenție intră în vigoare pentru fiecare dintre Jurisdicțiile contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, exceptând cazurile care nu au fost eligibile pentru prezentare la data respectivă și în baza Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, înainte de modificarea acestuia prin Convenție, fără a ține cont de perioada impozabilă la care face referire cazul. Paragraful 4 dorește să asigure faptul că prevederile legate de Procedura Acordului Reciproc se aplică în cel mai scurt timp posibil după intrarea în vigoare a Convenției, în loc de a se aplica doar după expirarea perioadei specificate în paragraful 1, astfel încât dispozițiile Articolului 16 să se poată aplica acelor cazuri prezentate autorității competente după intrarea în vigoare a Convenției, chiar dacă dispozițiile vizează perioade impozabile anterioare intrării în vigoare a Convenției.

334. Excepția legată de cazurile ineligibile pentru soluționare prin Procedura de Acord Reciproc, înainte de intrarea în vigoare a Convenției, oferă asigurări conform cărora Convenția nu ar „relansa” cazuri declarate ineligibile pentru Procedura de Acord Reciproc înainte de intrarea în vigoare a Convenției.

Paragraful 5

335. Paragraful 5 menționează producerea de efecte în fiecare Jurisdicție Contractantă a dispozițiilor din Convenție legate de Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, rezultate în urma unei extinderi, în baza Articolului 29(5), a listei de acorduri notificate potrivit Articolului 2(1)(a) (ii). Perioadele de timp se scurg similar celor descrise mai sus cu referire la paragraful 1, excepțiile fiind o perioadă de 30 de zile adăugată în subparagraful a), și perioada din subparagraful b), de nouă luni calendaristice în loc de șase, ambele perioade de timp începând să curgă la data comunicării de către Depozitar a notificării privind extinderea listei de acorduri, și nu de la cea mai târzie de la datele când Convenția intră în vigoare pentru fiecare dintre Jurisdicțiile Contractante care încheie Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

336. După cum s-a remarcat mai sus, opțiunile prevăzute în paragrafele 2 și 3 se aplică și în cazul regulii legate de intrarea în vigoare, tratată în paragraful 5(a), respectiv (b).

Paragraful 6

337. Potrivit paragrafului 6, o Party își poate rezerva dreptul de a nu aplica paragraful 4, referitor la producerea timpurie de efecte a Articolului 16 privind Procedura Acordului Reciproc, în cazul Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției. Într-o astfel de situație, producerea de efecte de către Articolul 16 asupra unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, în cadrul căruia Partea care își exprimă rezerva de mai este o Jurisdicție Contractantă, va fi guvernată de Articolul 35(1) - (3).

Paragraful 7

338. Paragraful 7 prevede faptul că o Parte își poate rezerva dreptul de a întârzia producerea de efecte de către dispozițiile Convenției și, astfel, modificarea Acordurilor Fiscale ce intră sub incidența Convenției, până când Partea respectivă și-a finalizat procedurile interne în acest sens. În astfel de situații, regula privind producerea de efecte precizată în Articolul 35(1) și (5) s-ar aplica de la data care marchează 30 de zile după primirea de către Depozitar, din partea fiecărei Părți care exprimă o rezervă, a notificării de finalizare a procedurilor sale interne referitoare la un anumit Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Dacă această rezervă este exprimată de mai multe Jurisdicții Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, data de declanșare a regulii privind producerea de efecte ar fi la 30 de zile după primirea de către Depozitar, de la ultima Jurisdicție Contractantă, a notificării 30 de finalizare a procedurilor sale interne referitoare la acel Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Aceeași abordare ar fi adoptată ulterior pentru producerea de efecte de către retragerea sau înlocuirea unei rezerve în baza Articolului 28(9), orice notificări ulterioare în baza Articolului 29(6) sau producerea de efecte de către Partea VI în baza Articolului 36.

339. Cele de mai sus se pot realiza efectiv prin rezervarea dreptului de a înlocui:

- i) secțiuni specifice din paragrafe 1, 4 și 5, astfel încât data de la care se calculează producerea de efecte de către Convenție se modifică pentru a fi data ce marchează 30 de zile de la data primirii de către Depozitar a celei mai recente notificări, din partea fiecărei Jurisdicții contractante care a exprimat rezerva descrisă în paragraful 7, de finalizare a procedurilor sale interne privind producerea de efecte de către dispozițiile Convenției asupra respectivului Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției;
- ii) secțiuni specifice din Articolul 28(9) referitor la Rezerve, care vizează producerea de efecte de către retrageri sau înlocuiri de rezerve, astfel încât data de la care se calculează producerea de efecte de către o retragere sau înlocuire se modifică pentru a fi data ce marchează 30 de zile de la data primirii de către Depozitar a celei mai recente notificări, din partea fiecărei Jurisdicții contractante care a exprimat rezerva descrisă în paragraful 7, de finalizare a procedurilor sale interne privind producerea de efecte de către acea retragere sau înlocuire a rezervei asupra respectivului Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției; și
- iii) secțiuni specifice din Articolul 29(6) referitor la Notificări, care vizează producerea de efecte de către notificări suplimentare în baza aceluși paragraf, astfel încât data de la care se calculează producerea de efecte de către aceste notificări suplimentare se modifică pentru a fi data ce marchează 30 de zile de la data primirii de către Depozitar a celei mai recente notificări, din partea fiecărei Jurisdicții contractante care a exprimat rezerva descrisă în paragraful 7, de finalizare a procedurilor sale interne privind producerea de efecte de către notificările suplimentare asupra respectivului Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.
- iv) secțiuni specifice din Articolul 36(1) - (5), care vizează producerea de efecte de către Partea VI, astfel încât data de la care se calculează producerea de efecte de către Partea VI se modifică pentru a fi:
 - a) în cazul unei Părți care alege să aplice Partea VI când devine inițial o Parte la Convenție, data care marchează 30 de zile de la data primirii de către Depozitar a celei mai recente

notificări, din partea fiecărei Jurisdicții contractante care a exprimat rezerva descrisă în paragraful 7, de finalizare a procedurilor sale interne privind producerea de efecte de către dispozițiile Convenției asupra respectivului Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției; și

b) în cazul unei Părți care începe să aplice Partea VI la nivelul unui Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar după ce devine Parte la Convenție (deoarece un nou Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției este adăugat în urma extinderii listei de acorduri a uneia sau a ambelor Părți potrivit Articolului 2(1)(a)(ii), în urma unei retrageri sau înlocuirii a unei rezerve exprimate conform Articolului 26(4), în baza Articolului 28(9), în urma retragerii unei obiecții față de o rezervă exprimate conform Articolului 28(2), sau deoarece o Parte alege să aplice Partea VI în premieră după ce devine o Parte), data care marchează 30 de zile de la data primirii de către Depozitar a celei mai recente notificări, din partea fiecărei Jurisdicții contractante care a exprimat rezerva descrisă în paragraful 7, de finalizare a procedurilor sale interne privind producerea de efecte de către dispozițiile Părții VI asupra respectivului Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

340. Această notificare privind producerea de efecte de către dispozițiile Convenției, retragerea sau înlocuirea unei rezerve, o notificare suplimentară sau producerea de efecte de către Partea VI ar fi impusă unei Părți care exprimă o rezervă, cu referire la fiecare Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

341. O întârziere suplimentară de 30 de zile între o astfel de notificare și producerea de efecte este prevăzută din rațiuni practice, pentru a evita riscul necesității de a implementa dispozițiile în lipsa unui preaviz suficient.

342. Intenția din fundalul acestei rezerve este de a permite Părților aflate sub obligația de a-și amenda legislația națională, să reflecte modificările exacte în acest sens asupra propriilor acorduri fiscale înainte ca modificările operate de Convenție să poată produce efecte. Totuși, este evident și se așteaptă ca orice Parte care exprimă această rezervă să își finalizeze procedurile interne în cel mai scurt timp posibil pentru a-și îndeplini obligațiile în baza Convenției și a minimiza întârzierea producerii de efecte de către Convenție asupra propriilor sale Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției.

343. Subparagraful b) prevede faptul că Partea care a exprimat rezerva va transmite simultan confirmarea finalizării procedurilor sale interne Depozitarului și celeilalte/celelalte Jurisdicții Contractante care încheie Acordul Fiscal ce intră sub incidența Convenției la care fac referire notificările. Acest lucru este important, cealaltă/celelalte Jurisdicție Contractantă/Jurisdicții Contractante fiind notificată(e) în cel mai scurt timp posibil privind debutul calendarelor de producere a efectelor, cu referire la Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Dacă o Jurisdicție Contractantă care a exprimat rezerva prevăzută de Articolul 35(7) nu dispune de proceduri interne pe care să le finalizeze în legătură cu o anumită modificare a rezervelor sau a notificărilor, acea Jurisdicție Contractantă este așteptată să transmită imediat Depozitarului și celeilalte Jurisdicții Contractante faptul că procedurile sale interne sunt finalizate în sensul acestui paragraf.

344. Subparagraful c) stipulează că Articolul 35(7) se va aplica în mod simetric între toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Se precizează faptul că, dacă una sau mai multe Jurisdicții contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției exprimă o rezervă potrivit paragrafului 7, data de producere a efectelor pentru dispozițiile Convenției, retragerea sau înlocuirea unei rezerve în baza Articolului 28(9), notificarea suplimentară în baza Articolului 29(6) cu referire la acel Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, sau producerea de efecte de către Partea VI conform Articolului 36, va fi guvernată de Articolul 35(7) pentru toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. Astfel, dacă oricare Jurisdicție Contractantă care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției exprimă rezerva prevăzută în paragraful 7, calendarele modificate privind producerea de efecte se vor aplica tuturor Jurisdicțiilor Contractante care încheie Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției.

Articolul 36 – Intrarea în vigoare a Părții VI

Paragraful 1

345. Paragraful 1 prevede faptul că, făcând abstracție de dispozițiile Articolului 28(9) (care vizează retragerea unei rezerve), Articolului 29(6) (care vizează notificările suplimentare) și Articolului 35 (diferite de paragraful 7) (care vizează producerea de efecte de către Convenție), Articolul 36 va guverna producerea de efecte de către Partea VI din Convenție.

346. Subparagraful a) prevede faptul că Partea VI va produce efecte cu referire la cazuri prezentate autorității competente dintr-o Jurisdicție Contractantă la sau după cea mai târzie dintre datele la care Convenția în vigoare pentru fiecare dintre Jurisdicțiile Contractante.

347. Subparagraful b) prevede faptul că Partea VI va produce efecte cu referire la cazuri prezentate autorității competente dintr-o Jurisdicție Contractantă înainte de cea mai târzie dintre datele la care Convenția intră în vigoare pentru fiecare dintre Jurisdicțiile Contractante, la data când ambele Jurisdicții Contractante notifică Depozitarul în legătură cu faptul că au încheiat un acord reciproc privind aplicarea Părții VI potrivit Articolului 19(10), transmițând totodată și informații privind data sau datele la care astfel de cazuri vor fi considerate prezentate autorității competente dintr-o Jurisdicție Contractantă potrivit termenilor aceluși acord reciproc. În acest sens, data la care ambele Jurisdicții Contractante notifică Depozitarul în legătură cu faptul că au încheiat un acord reciproc privind aplicarea Părții VI potrivit Articolului 19(10) este data la care Depozitarul primește notificarea de la a doua Jurisdicție Contractantă. În ce privește data la care aceste cazuri se vor considera prezentate, autoritățile competente din Jurisdicțiile Contractante pot conveni asupra unei date care se aplică pentru toate cazurile, sau asupra unei date specifice pentru fiecare caz în parte. Totuși, comunicarea către Depozitar a datelor referitoare la cazuri individuale poate necesita un proces de anonimizare pentru a evita încălcarea confidențialității informațiilor referitoare la contribuabili. În mod alternativ, o Jurisdicție Contractantă poate comunica datele specifice direct contribuabililor și notifica Depozitarului faptul că s-a ajuns la un acord privind datele cazurilor individuale, fără a oferi detalii despre acele cazuri individuale. Subparagraful b) dorește să permită autorităților competente să amâne eligibilitatea cazurilor existente până când acestea convin asupra modului de aplicare a Părții VI, și să extindă intervalele dintre datele la care astfel de cazuri devin eligibile pentru a nu permite tuturor cazurilor existente să devină eligibile pentru arbitraj la aceeași dată.

Paragraful 2

348. Paragraful 2) prevede faptul că Părțile își pot rezerva dreptul de a aplica Partea VI unui caz prezentat autorității competente dintr-o Jurisdicție Contractantă înainte de cea mai târzie dintre datele la care Convenția intră în vigoare pentru fiecare dintre Jurisdicțiile Contractante, strict în măsura în care autoritățile competente ale ambelor Jurisdicții contractante sunt de acord cu faptul că Partea respectivă se va aplica aceluși caz. Dacă o Parte a exprimat această rezervă, portofoliul curent de cazuri supuse procedurii de acord reciproc nu ar fi acoperit decât dacă ambele autorități competente stabilesc de comun acord că un anumit caz curent poate fi supus arbitrajului. Printre altele, se urmărește astfel abordarea temerilor conform cărora limitările de resurse ar putea îngreuna pentru Jurisdicțiile Contractante cu un portofoliu consistent de cazuri restante să aplice eficient Partea VI în soluționarea acelor cazuri, în ciuda capacității prevăzute de paragraful 1(b) de a amâna eligibilitatea pentru amânare.

349. Cu referire la Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale o Parte este responsabilă, și enumerate de către Partea respectivă conform Articolului 2(1)(a)(ii), referințele din Articolul 36(1)(a) și (b) și Articolul 36(2) la producerea de efecte de către Convenție asupra unei Jurisdicții Contractante vor face trimitere la o Parte responsabilă pentru relațiile internaționale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză.

Paragrafele 3 - 5

350. Paragrafele 3 - 5 vizează producerea de efecte de către Partea VI în cazul în care o Parte începe să aplice Partea VI la un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției doar după ce devine o Parte la Convenție. Acest lucru poate fi posibil dacă un nou Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției este adăugat în urma unei extinderi, de către oricare Jurisdicție Contractantă, a listei de acorduri notificate conform Articolului 2(1)(a)(ii). Un alt motiv poate fi retragerea unei rezerve, în baza Articolului 26(4), de a nu aplica Partea VI la nivelul unui anumit Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, sau înlocuirea acelei rezerve cu una având domeniul de aplicabilitate mai limitat (de ex., înlocuirea unei rezerve referitoare la toate Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției cu una aplicabilă doar unui anumit Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției). În plus, contextul de mai sus se poate produce dacă o Parte care a obiectat anterior față de o rezervă formulată conform Articolului 28(2) retrage acea obiecție. În cele din urmă, acest context poate interveni dacă o Parte își schimbă politica de arbitraj și alege să aplice Partea VI la Acordurile sale Fiscale ce intră sub incidența Convenției în premieră după ce devine o Parte. În toate aceste situații, data de producere a efectelor are la bază data când Depozitarul comunică notificarea relevantă sau evenimentul relevant de retragerea sau înlocuire a rezervei sau de retragere a obiecției, și nu data de intrare în vigoare a Convenției.

Articolul 37 – Retragere

Paragraful 1

351. Paragraful 1 prevede că orice Parte se poate retrage în orice moment din Convenție prin intermediul unei notificări adresate Depozitarului.

Paragraful 2

352. Paragraful 2 prevede că retragerea va produce efecte de la data când Depozitarul primește notificarea.

353. Paragraful 2 prevede în plus faptul că, dacă prezenta Convenție a intrat în vigoare, cu referire la toate Jurisdicțiile Contractante care încheie un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției, înainte de data la care retragerea unei Părți produce efecte, respectivul Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției va rămâne în forma sa modificată de Convenție. Prin urmare, efectele retragerii sunt strict anticipative. Mai exact, în cazul în care Convenția a modificat deja un Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției (și indiferent dacă acele modificări au produs sau nu efecte în baza Articolului 35), o decizie unilaterală de retragere din Convenție nu ar inversa modificările deja operate asupra aceluși Acord Fiscal ce intră sub incidența Convenției. În schimb, orice altă modificare a Acordului Fiscal ce intră sub incidența Convenției, ulterioară retragerii din Convenție, se va opera la discreția Jurisdicțiilor Contractante. Această abordare imită abordarea adoptată în amendarea protocoalelor la tratatele fiscale bilaterale în care amendamentele convenite în mod bilateral nu pot fi revocate în mod unilateral recurgând la retragerea din protocol.

354. Retragerea ar asigura faptul ce prezenta Convenția nu ar modifica eventuale acorduri fiscale încheiate cu State și jurisdicții care se alătură Convenției după data retragerii, întrucât acele acorduri nu s-ar înscrie în definiția de „Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției”.

355. În ce privește Acordurile Fiscale ce intră sub incidența Convenției, încheiate de către sau în numele unei jurisdicții sau al unui teritoriu pentru ale cărei/cărui relații internaționale o Parte este responsabilă, și enumerate de acea Parte în baza Articolului 2(1)(a)(ii), referințele din Articolul 37(2) la producerea de efecte de către Convenție asupra unei Jurisdicții Contractante vor face trimitere la o Parte responsabilă pentru relațiile internaționale ale jurisdicției sau teritoriului în cauză.

Articolul 38 – Relația cu protocoalele

356. Articolul 38 prevede faptul că această Convenție poate fi completată cu unul sau mai multe protocoale, Pentru a deveni o parte la un protocol, un Stat sau o jurisdicție trebuie să fie deja o Parte la Convenție, și o Parte la Convenție nu se va afla sub obligația vreunui protocol decât dacă devine o parte la acel protocol în conformitate cu prevederile acestuia.

Articolul 39 – Depozitarul

Paragraful 1

357. Paragraful 1 prevede că Secretarul General al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică va fi Depozitarul pentru prezenta Convenție și orice protocoale întocmite conform Articolului 38.

Paragraful 2

358. Paragraful 2 prevede o listă deschisă a actelor, notificărilor sau comunicărilor referitoare la Convenție, în legătură cu care Depozitarul va notifica toate Părțile și toți Semnatarii. Depozitarul are obligația de a notifica Părților și Semnatarilor, în cel mult o lună calendaristică, actul, notificarea sau comunicarea în cauză.

Paragraful 3

359. Paragraful 3 prevede faptul că Depozitarul va menține disponibile pentru public listele cu Acorduri Fiscale ce intră sub incidența Convenției, rezerve exprimate de către Părți și notificări transmise de către Părți.

ANEXĂ
RAPOARTE DE ACȚIUNE CE CONȚIN MĂSURI BEPS REFEITOARE LA TRATATE
FISCALE, VIZATE DE DISPOZIȚIILE CONVENȚIEI

Mai jos sunt prezentate Rapoartele de Acțiune care includ conținutul esențial al măsurilor BEPS referitoare la tratatele fiscale, convenite în cadrul Pachetului BEPS Final. Fiecare măsură este abordată în Articolele 3 - 26 din Convenție.

1. Neutralizarea Efectelor Dispozitivelor Hibrice, Raport Final la Acțiunea 2 - 2015 (Publicat pe 5 octombrie 2015)

Măsură BEPS referitoare la tratatele fiscale	Articol Aferent din Convenție
Entități cu dublă rezidență (pagina 137)	Articolul 4
Prevedere din tratate referitoare la entități transparente (pagina 139)	Articolul 3
Metoda exceptării (pagina 146) și metoda creditului (pagina 147)	Articolul 5

2. Prevenirea Acordării de Avantaje ale Tratatelor Fiscale în Circumstanțe Inadecvate, Raport Final la Acțiunea 6 - 2015 (Publicat pe 5 octombrie 2015)

Măsură BEPS referitoare la tratatele fiscale	Articol Aferent din Convenție
Regula simplificată de limitare a avantajelor (pagina 20)	Articolul 7 (paragrafele 8 - 13)
Reguli vizând forme de acord care au printre scopurile principale obținerea avantajelor prevăzute de tratate (pagina 54)	Articolul 7 (paragrafele 1 și 4)
Tranzacții pe bază de Transfer de dividende (pagina 70)	Articolul 8
Tranzacții care eludează aplicarea Articolului 13(4) (pagina 71)	Articolul 9
Regulă de departajare pentru a stabili, conform tratatelor, rezidența persoanelor cu dublă rezidență diferite de persoane fizice (pagina 72)	Articolul 4
Regulă anti-abuz pentru sediile permanente situate în State terțe (pagina 75)	Articolul 10
Aplicarea tratatelor fiscale pentru a restricționa dreptul unui Stat Contractant de a-și impozita rezidenții (pagina 86)	Articolul 11
Clarificare conform căreia tratatele fiscale nu intenționează să genereze dublă neimpunere (pagina 91)	Preambul și Articolul 6

3. Prevenirea Evitării Artificiale a Statutului de Sediul Permanent, Raport Final la Acțiunea 7 - 2015 (Publicat pe 5 octombrie 2015)

Măsură BEPS referitoare la tratatele fiscale	Articol Aferent din Convenție
Evitarea artificială a statutului SP (sediul permanent) prin contracte <i>de comision</i> și strategii similare (pagina 15)	Articolele 12 și 15
Evitarea artificială a statutului SP prin intermediul scutirii activităților specifice (pagina 28)	Articolul 13

Diviziunea contractelor (pagina 42)	Articolul 14
-------------------------------------	--------------

4. Creșterea Eficienței Mecanismelor de Soluționare a Litigiilor, Raport Final la Acțiunea 14 - 2015 (Publicat pe 5 octombrie 2015)

Măsură BEPS referitoare la tratatele fiscale	Articol Aferent din Convenție
Elemente ale standardului minim menite să asigure soluționarea în timp util, folositoare și eficientă a litigiilor referitoare la tratate (pagina 13), și cele mai bune practici (pagina 28)	Articolele 16 și 17
Angajament privind aplicarea arbitrajului MAP cu caracter obligatoriu (pagina 41)	Articolele 18 - 26